

சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள்

முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
து. கவிதா, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

நெறியாளர்
முனைவர் (திருமதி) அ. இராசேசுவரி,
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., எம்.எட்., பிஎச்.டி.,

தமிழ்த்துறை
இராணி மேரி கல்லூரி,
சென்னை - 600 004.

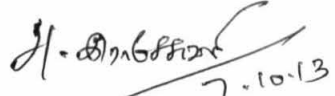
அக்டோபர் - 2013

முனைவர் அ. இராசேசுவரி
இணைப்பேராசிரியர் & நெறியாளர்
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி,
சென்னை - 600 004.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள் என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு இராணிமேரி கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக முழுநேர ஆய்வாளர் து. கவிதா அவர்கள் 2009-2013ஆம் கல்வியாண்டில் ஆய்வு நிகழ்த்தி வழங்கியதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு ஆய்வுப்பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ அனுப்பப்பெறவில்லை என்றும் இந்த ஆய்வு அவர்தம் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம்: சென்னை
நாள்: 7.10.13

7.10.13
(அ. இராசேசுவரி)

DR. நெறியாளர்
M.A., M.Phil., M.Ed., Ph.D
Associate Professor
Department of Tamil
Queen Mary's College (Autonomous)
Mylapore, Chennai-600 004

து. கவிதா

ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

இராணி மேரி கல்லூரி

சென்னை - 600 004.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள் என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் அ. இராசேசுவரி அவர்களின் நெறியாள்கையின்கீழ் செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப்பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இத்தலைப்பில் வேறு எவரும் ஆய்வு நிகழ்த்தவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்: 7/10/2013

து. கவிதா

(து. கவிதா)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சித்தர் பாடல்களில் ஆய்வு நடத்தும் நற்பேற்றை அருளிய இறைப்பேரருளுக்கும், சித்தர் திருக்கூட்டத் திருவருளுக்கும் என் மனமுவந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

இராணிமேரி கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு நிகழ்த்த அனுமதியளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

இராணிமேரி கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் (திருமதி) வி.காந்திமதி M.Sc., M.Phil., Ph.D., அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைத்தலைவர், இணைப்பேராசிரியர், முனைவர் (திருமதி) ஈ.அன்னக்கிளி, M.A., M.Phil., Ph.D., அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இராணிமேரி கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராகச் சேர்ந்து பயில இசைவளித்து, இவ்வாய்வு முழுமை பெறுவதற்கு எல்லா நிலைகளிலும் உதவிபுரிந்து, என் நலன்மீது தாயன்பு காட்டி ஆய்வை நெறிப்படுத்திய நெறியாளரும், தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியருமான முனைவர் (திருமதி) அ.இராசேசுவரி, M.A., M.Phil., M.Ed., Ph.D., அவர்களுக்கும், அவர் குடும்பத்தார்க்கும் இதயங்கனிந்த எனது நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆய்வேடு முடிக்கத் தூண்டுகோலாக இருந்த தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களைக் கொடுத்துதவிய இராணிமேரி கல்லூரி நூலகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பரிதிமாற் கலைஞர் வளாக நூலகம், கன்னிமாரா நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகம், செனாய் நகர், தேவநேயப்பாவாணர் கிளை நூலகம், மற்றும் நூலகர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது.

கல்விக்கண் திறந்து, சமுதாயத்தில் உயர் இடம் தேடித்தந்து, எல்லா நிலையிலும் அன்போடும், அரவணைப்போடும், துணை நின்று ஊக்கமுட்டிய எனதருமைப் பெற்றோர் திருமதி.து.தாட்சாயிணி திரு. இ. துரைராஜ் அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஆய்வு படிப்பிற்கு எல்லா வகையிலும் உதவிபுரிந்து, ஊக்கமளித்துத் துணைநின்ற என் அன்புக்கணவர் திரு. சு. விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கும், என் அன்பு சகோதரர் திரு. து. ராஜ்குமார் அவர்களுக்கும், என் அன்பு மகள் அமிதவியாபினி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். அத்தை பானுமதி, மாமா சுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது.

என் வளர்ச்சிக்குத் தோள் கொடுத்து ஊக்குவித்து வருகின்ற என் அன்புத் தோழிகள் சு.அமுதா, சு.கண்ணகி, மோ.யமுனா, பா.நித்யா, ம.சக்திப்ரியா, த.வெங்கடேஸ்வரி, ஆ.தேவிசந்திரா, ஆய்வுப்படிப்பில் என்னுடன் இருந்து எனக்கு வழிகாட்டிய முனைவர் பட்ட தோழிகள் மு.க.அனிதா, தே.தேன்மொழி, வீ.மாதவி, கே.சி.லஷ்மி ஆகியோருக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். தட்டச்சில் உதவிபுரிந்த திருமதி.ரோஸி அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கணினியில் ஆய்வேட்டினைச் செம்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் வடிவமைத்துக் கொடுத்த அர்சன் செல்லம் வரைகலை உரிமையாளர் திரு.அ.சுபாஷ் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

திரும.	திருமந்திரம்
க.சி.ரா.யோ.	கடுவெளிச்சித்தர் சிவராஜயோகம்
கா.நா.ஞா.விர.	காலாங்கிநாதர் ஞானவிந்த ரகசியம்
கா.நா.ஞா.பூ.	காலாங்கிநாதர் ஞானபூசா விதி
சங்.சித்.	சங்கிலிச் சித்தர்
கடு.சித்.	கடுவெளிச்சித்தர்
குதம்.சித்.	குதம்பைச்சித்தர்
அகப்.சித்.	அகப்பேய்ச்சித்தர்
சிவ.வாக்.	சிவவாக்கியர்
பாம்.சித்.	பாம்பாட்டிச்சித்தர்
திரி.சித்.	திரிகோணச்சித்தர்
இடை.சித்.	இடைக்காட்டுச்சித்தர்
க.பூ.ஞா.	கடுவெளிச்சித்தர் பூரணஞானம்
பட்.திரு.	பட்டினத்தார் திருத்தில்லை
பட்.பூ.மா	பட்டினத்தார் பூரணமாலை
சித்.இல.	சித்தர் இலக்கியம்
ஊன்.பொ.பை.	ஊன்பொதி பைஞ்சுடர்
சித்.தத்	சித்தர் தத்துவம்
நம்.சித்.	நம்நாட்டுச் சித்தர்கள்
யோ.ஞா.சா.தி.	யோகஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
வள்.மானு.மதி.	வள்ளலாரின் மானுட மதிப்புகள்
மதி.கல்.	மதிப்புணர்வு கல்வி
பா.	பாடல்
ப.	பக்கம்
பக்	பக்கங்கள்
நா	நூற்பா

பதி.ஆ.

பதிப்பாசிரியர்

உரை.ஆ

உரையாசிரியர்

விள.உ

விளக்க உரை

சித்.நட.

சித்தர் நடப்பியல்

சித்.வர.

சித்தர்வரலாறு

பொருளடக்கம்

இயல் எண்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
இயல் - ஒன்று	சித்தர்களும் சித்தர் பாடல்களும்	1-32
	அ. சித்தம்-சித்து-சித்தி-சித்தர் விளக்கம்	
	ஆ. சித்தர்களின் தொகை-காலம்-வாழ்க்கை	
	இ. சித்தர்களின் நூல்கள்-சமதிநிலை-சித்தி பெற்றத் தலங்கள்	
இயல் - இரண்டு	தமிழ் இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்	33-84
	அ. விழுமம் விளக்கம்-வரையறை-வகைகள்	
	ஆ. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்	
இயல் - மூன்று	சித்தர் பாடல்களில் தனிமனித விழுமங்கள்	85-140
	அ. தனிமனிதனும் விழுமங்களும்	
	ஆ. சித்தர் பாடல்களும் தனிமனித விழுமங்களும்	
இயல் - நான்கு	சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்	141-199
	அ. சமுதாயம்-சமுதாய விழுமம்-விளக்கம்-வரையறை	
	ஆ. சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்	
	1. சாதி-சமய-சாத்திர எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள்	
	2. ஆண்-பெண் சமத்துவம்	
	3. பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள்	
	4. மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு	
	5. சித்தர்களும் அறிவியலும்	
இயல் - ஐந்து	சித்தர் பாடல்களில் ஆன்மீக விழுமங்கள்	200-247
	அ. இறை-சொற்பொருள் விளக்கம்	
	ஆ. சித்தர்களின் இறைக்கோட்பாடு	
	இ. சித்தர் பாடல்களில் இறைவழிபாடு	
	முடிவுரை	1-6
	துணைநூற்பட்டியல்	1-11
	பின்னிணைப்பு - 1	
	பின்னிணைப்பு - 2	

முன்னுரை

முன்னுரை

வையகமும் வானகமும், வைகலும் வளம் பெற்றுத் தழைத்தோங்க, அயராது உழைக்கும் அருட்பண்பினராய் சித்தர்கள், அறம் தாங்கி நின்றவர்கள்.

இறைவனைத் தம்முள் உணர்ந்து, உயிர்த்து, உலகினர்க்கு ஓதிக்காட்டிய உயர்தனிச் செந்நெறியாளர்கள். இவர்கள் அண்டசராசரங்கள் அனைத்தும் மருள் நீங்கி மாண்புறத், தன்னலமின்றி நன்னெறி காட்டும் தண்ணளியினர், எங்கும் யாதுமாகி இயங்கும் சித்தர்கள் உலகிற்களித்த பெருங்கொடையே சித்தர் இலக்கியங்கள். சித்தர் பாடல்கள் வாழ்வியற் நெறிகளைக் கொண்ட செம்மாந்தக் கருத்துக் களஞ்சியம். இச்செந்நெறிகள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும்.

சித்தர் பாடல்கள் என்றாலே அவை சாத்திரம் சார்ந்தவை, இறையியல் நெறிகளையும், பூசைவிதிகளையும் கூறுபவை. யோகம், ஞானம், மருத்துவம், மந்திரம், யந்திரம், தந்திரம், இரசவாதம் முதலிய எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள இயலாத தத்துவங்களைக் கூறுபவை என்ற எண்ணம் பொதுவாக நிலவுகின்றது.

ஆனால் சித்தர் பாடல்களில் அனைவரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் வாழ்வியற் கருத்துகளும், சமூகச்சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளும், அறநெறிகளும், இறையுணர்வு கருத்துக்களும் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

இன்றையச் சமுதாயச் சூழலில் மனிதர்கள் மனிதர்களாக இருப்பது அரிதாகிவிட்டது. மனிதப் பண்புள்ளவர்களைக் காண்பதும் அரிதே. மனிதன் வாழவேண்டிய நெறிமுறைகளும், ஆற்ற வேண்டிய அறநெறிகளும், பின்பற்ற வேண்டிய பண்புகளுமே விழுமங்கள். மனிதப் பண்புகளே விழுமங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன எனலாம். இம்மனிதப் பண்பிலாரை வள்ளுவப் பெருந்தகை,

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட்பண்பு இல்லா தவர்

என்று சுட்டுகின்றார்.

இந்நிலையில் மனிதர்கள் மனிதர்களாய் வாழ, மானுடம் தழைக்க, பண்பட்ட வாழ்வு நிலைக்க, மனித மாண்புகள் மங்காமலிருக்க, நாளைய தலைமுறையின் நன்னெறிப் பாதையிலான செம்மாந்த வாழ்க்கைப் பயணம் சிறக்க, சமுதாயம் சீர்பட, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ, சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்களை எடுத்தியம்பும் இன்றியமையாமையின் பொருட்டு 'சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள்' எனும் தலைப்புத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

சித்தர்கள் உலக வாழ்வை விட்டுத் தனித்து வாழ்ந்தாலும், உலகியலோடு கொண்டுள்ள பிணைப்பை விடாமல் வாழ்ந்து மக்களின் வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்த நல்லறிவு, நற்பண்பு புகட்டி மக்களின் நல்வாழ்விற்கு நீருற்றியவர்கள்.

'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்பதே அவர்களின் குறிக்கோள். 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்பதே அவர்களின் இறைக்கோட்பாடு. எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியாதவர்கள்.

சித்தர் பாடற்பொருள்கள், உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. சாதி, சமய வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடியவை. நாடு, மொழி, இனம் ஆகிய குறுகிய எல்லையைக் கடந்தவை. எங்கும் எப்பொழுதும் எம்மக்களும் இன்புற்று வாழ, பெருமதிப்புடன் மனிதர்கள் மனிதர்களாய் வாழ, நல்வழி காட்டுபவை. எம்மதமும் சம்மதம் என்ற சமரச சன்மார்க்கத்தை, ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை, மானுடம் தழைப்பதற்கான நடைமுறை நன்னெறியை, அன்புமயமான சமுதாயத்தை, உயிரிரக்கக் கோட்பாட்டை வளர்ப்பவை.

இன்றைய இயந்திரமயமான அறிவியல் காலத்தில் மக்கள் வேகமான வாழ்க்கை ஓட்டத்தில் எதைத் தேடிச் செல்கிறோம் என்பது கூடத் தெரியாத அறியாமையில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். பணம், பதவி, புகழ் ஆடம்பரமான வாழ்க்கை என்று பலவற்றை மனதிற்கொண்டவர்களாய் வாழ வேண்டிய நெறிமுறைகளை - காக்கப்பட வேண்டிய விழுமங்களை - பின்பற்றப்பட வேண்டிய பண்புகளை - போற்ற வேண்டிய மானுட இயல்புகளை மறந்தவர்களாய் வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொள்கின்றனர். இந்நிலையில் கடுவெளிச்சித்தரின்,

**'எவ்வகையான நன்னீதி அவை
எல்லாம் அறிந்தே எடுத்துநீ போதி'**

எனும் கட்டளையை மனதிற்கொண்டு, மனிதத்தன்மை மறைந்து வரும் இச்சூழலில், பொருள் கொள்ள முடியாப் புதிராயும், விடைகாண இயலா வியப்பாயும், காட்சியளித்து மக்களைவிட்டு நீங்கி இருந்தாலும், வாழ்வியலோடு இணைந்திருக்கும் சித்தர்களின் பாடல்கள் மூலம் மக்களுக்குத் தேவையான நற்பண்புகளை, அறிவுரைகளைப் புகட்டி, மக்களின், மனித நேயமிக்க, மதிப்புமிக்க நல்வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் பொருட்டும், வீழ்ந்து வரும் விழுமங்களை வாழ்ந்து வரும் மக்கள், அழிந்துவிடாமல் காக்கவும் 'சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள்' எனும் தலைப்பு ஆய்வுப் பொருளாக, ஆய்வாளரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வு தம் வாழ்வின் உண்மை நிலையையும், வாழ வேண்டிய அறநிலையையும் மறந்து, இன்பத்தைத் துறந்து, துன்பத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் மனித சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ளதாக அமையும் என்று ஆய்வாளர் நம்புகிறார்.

ஆய்வு நோக்கம்

மக்களை மாக்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது விழுமங்கள். சித்தர் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படும், விழுமங்களை ஆய்ந்துரைப்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுப் பரப்பு

சித்தர் திருக்கூட்டத் தொகையைப் போலவே அவர்களது இலக்கியப் பாடுபொருளும் யோகம், ஞானம், குளிகை, ரசவாதம், மருத்துவம் என்று பல்கிப் பெருகியவை. இந்நிலைக்குட்பட்ட சித்தர் பாடல்களில், 'வாழ்வியல் நெறிகள்' இடம்பெறும் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வுத் தலைப்பைக் கருத்திற் கொண்டும், ஆய்வுக் காலத்தைக் கருத்திற் கொண்டும், ஆய்விற்காக வரையறை செய்யப்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு எல்லை

சித்தர் பாடல்கள் பலராலும் தொகுக்கப் பெற்று வெளிவரும் இக்காலத்தில், திரு. எஸ்.பி இராமச்சந்திரன் அவர்களின் தாமரை நூலக வெளியீடான 'யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு' என்ற தொகுப்பின் ஒன்பது பாகத்துப் பாடல்களின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது. மேலும், 'போகர் 7000' எனும் நூலில் உள்ள சிலபாடல்களும், அகத்தியர் பாடல்கள் சிலவும், திருமந்திரத்தில் உள்ள

அறக் கருத் துக் களும் இவ்வாய் விற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டுகள் ஒன்பது பாகத்திலுள்ள அகத்தியர், போகர், காலாங்கிநாதர், கொங்கணர், சிவவாக்கியர், இடைக்காட்டுச் சித்தர், பாம்பாட்டிச்சித்தர், குதம்பைச்சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர், கருவூரார், காகப்புசுண்டர், வால்மீகர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், விளையாட்டுச்சித்தர், கல்லுளிச்சித்தர், சங்கிலிச் சித்தர், கஞ்சமலைச் சித்தர், திரிகோணச்சித்தர், ஞானச்சித்தர், மதுரைவாலைசாமி சித்தர், சுப்ரமணியர், தேரையர், அழகணிச்சித்தர், சட்டைமுனிச்சித்தர் முதலிய சித்தர்களின் பாடல்களில் விழுமியக் கருத்துக்கள் உள்ள பாடல்களில் மட்டுமே ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இந்த ஆய்வு விளக்கமுறை ஆய்வாக அமைகின்றது.

இயல் பாகுபாடு.

இயல் - ஒன்று சித்தர்களும் சித்தர் பாடல்களும்

- அ. சித்தம்-சித்து-சித்தி-சித்தர் விளக்கம்
- ஆ. சித்தர்களின் தொகை-காலம்-வாழ்க்கை
- இ. சித்தர்களின் நூல்கள்-சமாதாநிலை-சித்தி பெற்றதத் தலங்கள்

இயல் - இரண்டு தமிழ் இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

- அ. விழுமம் விளக்கம்-வரையறை-வகைகள்
- ஆ. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

இயல் - மூன்று சித்தர் பாடல்களில் தனிமனித விழுமங்கள்

- அ. தனிமனிதனும் விழுமங்களும்
- ஆ. சித்தர் பாடல்களும் தனிமனித விழுமங்களும்

இயல் - நான்கு சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

- அ. சமுதாயம்-சமுதாய விழுமம்-விளக்கம்-வரையறை
- ஆ. சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

1.சாதி-சமய-சாத்திர எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள்

2.ஆண்-பெண் சமத்துவம்

3.பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள்

4.மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு

5.சித்தர்களும் அறிவியலும்

இயல் - ஐந்து சித்தர் பாடல்களில் ஆன்மீக விழுமங்கள்

அ.இறை-சொற்பொருள் விளக்கம்

ஆ.சித்தர்களின் இறைக்கோட்பாடு

இ.சித்தர் பாடல்களில் இறைவழிபாடு

கருதுகோள்

- ♦ பிற அறநூல்களைப் போல் சித்தர் பாடல்களும் வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளனவா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் சமுதாயச் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் இருக்கின்றனவா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் தனிமனிதன் வாழ்க்கையில் மேற்கோள்ள வேண்டிய வாழ்வியல் நெறிகள், பண்புகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றனவா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர்கள் சாதி, சமய, சாத்திர சடங்குகளைச் சாடி உள்ளனரா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் பெண்ணின் பெருமையும், ஆண் பெண் சமத்துவமும் பேசப்பட்டுள்ளனவா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர்கள் அறிவியல் நோக்கு உடையவர்களா என ஆராய்தல்.
- ♦ சித்தர்கள் கண்ட இறைக்கொள்கை, வழிவழியாக வழங்கி வரும் இறைக் கொள்கையில் இருந்து வேறுபட்டுள்ளதா என ஆராய்தல்.

மேற்கூறிய கருத்துக்கள் விரிவாக விளக்கமுறை ஆய்வு செய்யப்பட்டு ஒவ்வொரு இயலின் முடிவிலும் அவ்வியலின் கருத்துச் சுருக்கமும் எழுதப் பெற்றுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் நிறை நிலையில் ஆய்வு முடிவு, வருங்கால ஆய்வாளர்களுக்கான ஆய்வுக் களன்கள், பின்னிணைப்பு போன்றவை இடம் பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

சித்தர்களும் சித்தர் பாடல்களும்

- அ. சித்தம்-சித்து-சித்தி-சித்தர் விளக்கம்
- ஆ. சித்தர்களின் தொகை-காலம்-வாழ்க்கை
- இ. சித்தர்களின் நூல்கள்-சமதிநிலை-சித்தி
பெற்றத் தலங்கள்

இயல் ஒன்று

சித்தர்களும் சித்தர் பாடல்களும்

‘தாமறி வார் அண்ணல் தாள்பணி வார்அவர்
தாமறி வார்அறம் தாங்கிநின் றார்அவர்
தாமறி வார்சில தத்துவர் ஆவர்கள்
தாமறி வார்க்குத் தமராய பரணையே’

தம்முள் உணர்ந்த சித்தர்கள் தங்களைத் தாங்களே வருத்திக் கொண்டு கண்டுபிடித்த உயரிய உண்மைகளை இவ்வுலக மக்களுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்களை அறியாமை நிலையிலிருந்து அறிவு நிலைக்குக் கொண்டு செல்லத் துணிந்தவர்கள். அவர்களது உலகம், உயிர், உடல், உளம் குறித்த கருத்துக்கள் மனித குலத்திற்கு மேன்மை தருபவை. மேனாட்டுத் தத்துவவாதிகளாலும் மறுக்க இயலாதவை. தமிழரது முன்னேற்றத்தை இன்றைக்கும் மேலைநாடுகளில் பறைசாற்றி வருபவை.

சித்தர், அவர்களோடு தொடர்புடைய சித்தி, சித்து, சித்தம், சித்தர் பாடல்களின் மூலம் காணலாகும் ‘சித்தர் விளக்கம்’ பிற அறிஞர்கள் கூறும் விளக்கங்கள் இவ்வியலில் இடம்பெறுகின்றன. மேலும் சித்தர்களின் வாழ்வியல் செய்திகள், சித்தி பெற்ற தலங்கள், சீவசமாதியின் மகிமைகள், முதலியவையும் இடம் பெறுகின்றன.

சித்தம்

“சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய நான்கும் அந்தக் கரணம் எனப்படும். இவற்றில் மனம் ஒன்றை நினைக்கும். புத்தி நிச்சயிக்கும். அகங்காரம் முனைப்பைத் தோற்றுவிக்கும். சித்தம் அதனைச் செய்து முடித்து இம்முன்றுக்கும் காரணமாக அமையும்.”¹

சித்துக்கும், சித்திக்கும் அடித்தளமாக விளங்கும் சித்தத்திற்கு “மனம், முடிவான கொள்கை, அந்தக் கரணம் நான்கனுள் நிச்சயிக்கும் தொழிலுடைய உட்கருவி, திடம் பெறப்பட்ட முடிவு, திண்ணம், ஆயத்தமானது, சிவாகமத்துள் ஒன்று யோகம் இருபத்தேழுனுள் ஒன்று, மூலப்பகுதி முருங்கை”² என்று கலைக்களஞ்சியம் பொருள் விரிக்கின்றது.

இச்சித்தம் மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றாகும். இதனையே,

“நாலென்று சொன்னமொழி யேதென்றக்கால்
நல்லமனம் புத்தியாங்காரஞ் சித்தம்”³

எனும் சித்தர் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

சித்தர்கள்,

“சித்தமு மங்கே சிவநிலையுந் தானங்கே”⁴

“சித்தமுட னைந்தெழுத்தை மைந்தா நீயும்”⁵

என்று சித்தத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இலக்கியங்களிலும் ‘சித்தம்’ எனும் சொல்

“சித்தமுண் டவ்வழிச் செய்கையு முண்டே”⁶

“சித்தநிலை திரியாத திருநாவலூர் மன்னர்”⁷

என வழங்கப்படுகிறது.

சித்து

இச்சித்து எனும் சொல்லிற்குச் சைவசித்தாந்த அகராதி “அறிவு, உள்ளம், மாயம்”⁸ என்னும் பொருளைக் குறிக்கின்றது. மேலும் இச்சொல் “அருபம், அறிவு, மாயவித்தை, யாகம், வேள்வி, வெற்றி, ஒருவகை வரிக் கூத்தாயும்”⁹ அகராதிப் பொருள்படுகின்றது. வடமலைநிகண்டும் “சித்தெனும் பெயரே செயமும் ஞானமுமாம்”¹⁰ என்கிறது.

“சித்தறிந்து நிற்பதற்கு விதிதான் வேண்டும்”¹¹

“சித்தான பொருளறிந்தோர் விண்டதுண்டோ”¹²

- என அறிவுப் பொருளிலும்

“இயம்பாதே போனதுவு மெத்த நன்று

ஏனென்றால் தேசமெல்லாம் சித்தாய்ப் போகும்”¹³

- என மாயைப் பொருளிலும்

“சித்துகற்கு மாசைசிதை யேனே யென்குதே”¹⁴

“பாருலகில் சித்துவிளை யாட்டுக்கேளே”¹⁵

- என விளையாட்டுப் பொருளிலும் காணப்படுகிறது.

மேலும் இச்சொல் சித்தர்களைக் குறிப்பதாகவும்

“புகழான ரோமரிஷி எனும் சித்து”¹⁶

“கடுவெளியாம் என்றதொரு சித்து கண்டேன்”¹⁷

“தனியான தேரைய சித்து தாமும்”¹⁸

“தகமையுள்ள செயமுனியார் சித்து தாமும்”¹⁹

“பான்மையுடன் அகத்தியனார் சித்துதாமும்”²⁰

எனச் சித்தர் பாடல்களில் மிளர்கின்றது.

இச்சித்து

“அதிதமுடன் அஷ்டமா சித்துயாவும்”²¹

“பாரப்பா அஷ்டசித்து மிவளையானாள்”²²

என எட்டாகவும்,

“அறுபத்து நாலுசித்து மாடலாங் கண்டீர்”²³

“அறுபத்து நாலுசித்து மாடலாமே”²⁴

என அறுபத்து நான்காகவும் சித்தர் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றது.

சித்தர் பாடல்களில் வழங்கப்பெற்ற சித்து எனும் சொல் தமிழிலக்கியங்கள் பிறவற்றிலும்

“சித்து மூர்த்திதன் தாளினை சேரறு
பத்துமூவர் பதமலர் போற்றுவோம்”²⁵

என்றும்,

“முத்தமிழும் வளர்ந்தோங்கும் தண்பாண்டிப் பெருநாட்டில்
சித்தெலாம் புரிந்த மேலோன்”²⁶

என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சித்தர்கள் சித்தி கைவரப்பெற்றவர்கள்.

சித்தி

சித்தி என்ற சொல்லிற்கு அடைதல், பேறு²⁷, வீடுபேறு, கைகூடல்²⁸ என்று பல பொருட்கள் காணப்படுகின்றன.

“சித்தி கொடுக்கும் சிவன்வெளி மூலம்”²⁹

“சித்தி யடைந்தவர்க்கு ஆத்தாளே தெரியுமே சோதியுந்தான்”³⁰

- என வீடுபேறு பொருளிலும்

“பக்குவத்தில் தேகமங்கே சித்தியாச்சு”³¹

“உண்டிடுவார் கற்பகத்தை உடனேசித்தி”³²

- என நிலைபேறு பொருளிலும்

“மகத்தான வேதாந்தம் சித்திகாட்டும்”³³

- என ஆற்றல் பொருளிலும்

“எடுத்ததொரு காரியங்க ளெதுவுஞ் சித்தி”³⁴

- என வெற்றிப் பொருளிலும்

“தேறவே தேவியுட பூசைவிட்டால்

திருமண்ணாய்ப் போகுமடா சித்தியெல்லாம்”³⁵

- என செல்வப் பொருளிலும் காணப்படுகிறது.

இங்கு தேவி என்ற சொல் குண்டலியைக் குறிப்பதாகும். சித்தர்கள் குண்டலியை சக்தி, வாலைப்பெண், வாலை, மனோண்மணி, தேவி என்று பல பெயர்களில் அழைப்பர்.

சித்தி எனும் சொல் “கலைக்களஞ்சியம், அகராதி வழியிலும் அஷ்டமாசித்தி, எட்டி, நிலைப்பன்”³⁶ “முக்தி, வளர்ச்சி, செல்வம், மறைவு”³⁷ எனப் பல்வேறு பொருள் பயக்கிறது. இருப்பினும் கைகூடுதல் என்னும் பொருள் நிலையில் மிகுதியும் பயிலப்படுவதை,

“சித்தான சித்தெல்லாம் சித்தியாச்சு”³⁸

“தீர்க்கமுட னின்றவர்க்கு வாசி சித்தி”³⁹

“திடமான தீட்சையடா மௌனவாலை
சிறுபிள்ளை செய்தாலும் சித்தியாகும்”⁴⁰

“நேசித்திருக்க நினைத்தது சித்தியே”⁴¹

“நன்றாகத் தெளிந்தவர்க்கு ஞானம் சித்தி”⁴²

“ஜெயமாகுந் தொழில்களெல்லாந் சித்திதானே”⁴³

போன்ற சித்தர் பாடல்களின் மூலமாகவும் ‘போனகாரியம் சித்தியாச்சு’ ‘சொல்லியது சித்தியாச்சு’ எனும் பேச்சு வழக்கின் மூலமாகவும் அறியலாம்.

காலந்தோறும் “விரும்பியதைப் பெறுதல்”⁴⁴ “ஆன்மாவின் பண்பட்ட நிலை”⁴⁵ “சாயுச்சிய நிலை கைவரப் பெறுதல்”⁴⁶ இறைமை அடைந்த சித்தனின் செயல்”⁴⁷ “இறைவனை அடைவதில் வெற்றிக் கண்டார்”⁴⁸ ஆத்ம ஈடேற்றத்தின் போது கிட்டும் அற்புத ஆற்றல்”⁴⁹ என்று சித்தி விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

குண்டலினி மேலே செல்லும் தன்னுடைய பயணத்தின் போது சந்திக்க நேரிடும் ஒவ்வொரு ஆதாரத்திலும், தங்கும் போது சாதனை செய்கின்றவர்க்கு வரும் சில வலிமைகளே சித்திகள் எனக் குறிக்கப்பெறுகின்றன.⁵⁰

சித்தி எண் வகைப்படும். இதனை,

“அட்டமா சித்திவகை எட்டுமாகும்”⁵¹

“மார்க்கமுடன் அஷ்டசித்தி பெறலாம் பாரே”⁵²

“மகத்தான சித்தியது எட்டுமாகும்”⁵³

என எட்டாகவும் அறுபத்து நான்காகவும் நவகோடியாகவும் சித்தர்கள் எடுத்துரைப்பர். திருவருட்பிரகாச வள்ளலார், “கூட்டுறு சித்திகள் கோடிபல் கோடி”⁵⁴ எனச் சித்திகள் பல்கிப் பெருகியமையைச் சுட்டிக் கூறியுள்ளார்.

பல்கோடி சித்திகளுள், அணிமா, மகிமா. லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் எனும் எட்டினை மட்டும் எண்வகைச் சித்திகளாக்குவர்.

“கேளுமே யெழுசபையி லடங்குகின்ற

கரிமாவே லகிமாமே அணிமகிமாவே

கேளுமே பிராத்திபிரா காமியந்தான்

கிளர்சத் துவமொடு வசித்து வந்தான்”⁵⁵

எனும் சித்தர் பாடல் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. எண்வகைச் சித்திகளுக்குச் சைவ சித்தாந்த அகராதியும், பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல் அகராதியும் பின்வருமாறு பொருள் கூறுகின்றன.

“அணுவளவாகச் சுருங்குதல் அணிமாவாகும். மேலும் இது மக்கள் நடுவில் இருந்து கொண்டே, அவர்தம் கண்களுக்குப் புலப்படாது இருத்தலுமாகும். மகிமா என்பது மிகப்பெருத்தல் ஆகும். மலையைக் காட்டிலும் பெரிய வடிவெடுத்தலாகும். எல்லா இடங்களிலும் ஒரே நேரத்தில் காணப்படுவதும் மகிமாவாகும். காற்றைவிட மெல்லிய வடிவாதல் இலகிமாவாகும். மலையினும் கணத்தல் கரிமாவாகும். பிராத்தி என்பது நினைத்த அளவில் எவர் உதவியுமின்றி எங்கும் செல்லுதலாகும். விரும்பிய இன்பம் துய்த்தல் பிரகாமியமாகும். இது வாக்கு மனங்ளால் அறியப்படுவதாகும். எல்லாவற்றையும் தன் கட்டளைக்குள் கட்டுப்படுத்தல் ஈசத்துவமாகும். இது இறைமை என்றும் பொருள் படும். வசித்துவம் என்பது எல்லா உலகங்களையும் தன்வயப்படுத்தல் ஆகும்.”⁵⁶

மேற்கண்ட எண்வகைச் சித்திகளுக்கும் ஆனந்த ரவிசாஸ்திரி அவர்கள் பின்வரும் சான்றுகளைக் கொடுத்து விளக்குகின்றார். அவையாவன,

“பிருகு முனிவர் சிவனை மட்டும் வலம் வருதல் வேண்டும் என்பதற்காகச் சிறுவண்டாக உருமாறினார் என்பது அணிமாவாகும். வாமனாவதாரத்தில் திருமால் இரண்டடியால் மூவுலகையளக்க எடுத்த நெடிய வடிவம், சிறையிருந்த சீதையின் முன் அனுமன் தன் நெடிய வடிவைக் காட்டியதும் மகிமாவாகும். திருநாவுக்கரசரைச் சமயப்பகை காரணமாகக்

கல்லில்கட்டிக் கடலில் இட்டபோது கல் மிதவையாகி வந்தது
லகிமாவாகும். புறாவின் எடைக்காகத் தன் தசையைத் தருவதாகக்
கூறிய சிபி இறுதியில் தானே ஏறித் தராசில் அமர்ந்த பின்னர் தராசுத்
தட்டுப் புறாவுக்குச் சமமாகிறது என்பதை சிபிச் சக்கரவர்த்தியின்
வரலாற்றில் காண்கிறோம். இது கரிமாவாகும். சூரன், இராவணன்
முதலியோர் நினைத்தவுடன் நினைத்தவிடம் செல்லும் வல்லமை
பெற்றிருந்தனர் என்பது பிராத்தி. சிவயோகி ஒருவர் இறந்த மூலன்
என்னும் இடையன் உடம்பில் புகுந்து திருமூலரானது பிராகாமியம்.
திருஞான சம்மந்தர் இறந்த பூம்பாவைக்கு உயிர் கொடுத்தெழுப்பியது
ஈசத்துவம். . நாவுக்கரசர் தன்னைக் கொல்ல வந்த யானையை
நிறுத்தியது வசித்துவம்”⁵⁷

சித்தர்கள் சித்திகளை, காயசித்தி, யோகசித்தி, ஞானசித்தி என்றும் பல்வேறு
வகைப்படுத்திக் கூறுகின்றனர்.

சான்று . “மானான காஞ்சனமாங் காயசித்தி”⁵⁸

“பலித்துதடா யோகசித்தி ஞானசித்தி”⁵⁹

இச்சித்தியைப்பெற வழிபாடு செய்தல், மந்திரம் உச்சரித்தல், மௌனயோகம்
செய்தல், தவயோகம் செய்தல் முதலிய வழிமுறைகளையும் சித்தர்கள்
குறிப்பிடுகின்றனர். இதனையே,

“ஆழ்வோர்க்கு யாதார பூசை செய்து

ஆத்தானைத் தினந்தொழுது யடிவணங்கு”⁶⁰

என வழிபாடு செய்ய நெறிப்படுத்துகிறார் அகத்தியர். மேலும் மந்திரம் உச்சரிப்பதைக்
குறித்து,

“நாமசொ ரூபமே சித்தி அதை

நாடித் தெளிந்து கொண்டாலல்லோ முத்தி”⁶¹

எனக் கஞ்சமலைச் சித்தரும்,

“சிவாய வசிஎன்னவும் செபிக்க இச்சுகம் எலாம்

“சிவாய வசி என்னவும் செபிக்க யாவும் சித்தியாம்”⁶²

எனச் சிவவாக்கியரும் சுட்டுகின்றனர். இவ்வாறே மௌன யோகம் குறித்து

“சித்தியாய் மவுனயோ கத்தில் நின்று
தெளிந்திட்டார்”⁶³

என அகத்தியர் கூறுகின்றார். தவயோக நிலை குறித்து,

“பேரொளி தவஞ்செய்தோர் சித்திகளைப் பெறுவார்”⁶⁴

என குருராஜசித்தர் குறிப்பிடுகின்றார்

இங்ஙனம்

“மனத்தினை நெறிப்படுத்தி, ஒருமைப்பாட்டில் நிலைநிறுத்திப் பெறலாகும்
இச்சக்திகளைப் படிக்காக்கி முன்னேறிச் சென்ற சித்தர்கள்
பரம்பொருளைக் கண்டனர்”⁶⁵

இதன்மூலம் சித்து நிறைந்தவர்கள் சித்தர்கள் என்றும், அவர்கள் சித்தி
கைவரப்பெற்றவர்கள் என்றும் அறியலாம்.

சித்தர் விளக்கம்

“சித்தர்கள் அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தும் மருள் நீங்கி மாண்புறத்
தன்னலமன்றி நன்னெறி காட்டும் தண்ணளியினர் எங்கும் யாதுமாகி
இயங்கும் சித்தர்கள் உள்ளன்போடு அனுவளவு நினைப்பினும், பெற்ற
குழவிக்கு உற்ற நற்றாய்ப் போல ஓடிவந்து மனமொழி மெய்களால்
உதவும் இறைச்செல்வர்கள்”⁶⁶

என்கிறார் இரா. குமுதவல்லி

“சித்தி, சித்தம், சித்து இம்மூன்றும் உடனிகழ்ச்சி பொருள்களாக
விளங்குகின்றன. சித்தத்தை வென்ற நிலையிலேயே சித்தியாகிய
ஞானநிலை கிட்டும். சித்தி பெற்ற நிலையிலேயே சித்தும் கைவரப்பெறும்
இம்மூன்று நிலைகளையும் உற்று நோக்க, சித்தத்தை
வென்றொடுக்குதல் ஒரு நிலையாகவும், சித்தி பெறுதலும் சித்து
கைவரப் பெறுதலும் மற்றொரு நிலையாகவும் விளங்குதல் புலனாகும்”⁶⁷

என்கிறார் வெ. நெடுஞ்செழியன்.

“எல்லாமாகி எங்குமாகி நீக்கமற நிறைந்த பரம்பொருள் பேரும் உருவமும் இல்லாததாய் இந்தப் பேரண்டத்தில் உள்ளவாறு சிற்றண்டமாகிய இந்தப் பிண்ட சரீரத்துள்ளும் கலந்து நிற்கின்றது எனும் பேருண்மையை ஆராய்ந்து கண்டு, அனுபவத்தில் உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள்.”⁶⁸

என்கிறார் மீ.ப. சோமு.

‘கொங்கணர்’,⁶⁹ ‘கருவூரர்’⁷⁰, ‘சட்டைமுனி’⁷¹, முதலியோர் வாலையைப் பூசிப்பவன் சித்தன் என விளக்கம் தருகின்றனர்.

சித்தத்தின் ஆற்றலை அகத்தே ஒருமுகப்படுத்தும் சித்தர்கள்

“சித்தத்தை வென்றவர், எண்ணிய காரியத்தில் சித்தி பெற்றவர், தம் உயரிய பண்பினால் இறைவனைக் கண்டு இரண்டறக் கலந்தவர்கள், ஊனினைச் சுருக்கி உள்ளொளிப் பெருக்கத் தன்மையுடன் விளங்குபவர்கள்”⁷²

என்கிறார் இரா. மாணிக்கவாசகம்.

சித்தர் பாடல்களே சித்தர்களுக்கு விளக்கமாய்,

“பார்தனில் உள்ளவர்க்கு விளையாட்டாய் - ஞானம்
பற்றும்வழி இன்ன தெனச் சொன்னதனால்
சீர்பெறும் சித்தர்களும் என்னை விளையாட்டுச்
சித்தனென்றே அழைத்தார்கள் இவ்வுலகில்”⁷³

“சாத்திரத்தைச் சுட்டெரித்தால் அவனே சித்தன்”⁷⁴

“சிறந்துமனந் தெளிவாகிச் சேர்ந்தோன் சித்தன்”⁷⁵

“உழன்றுசடம் போகாமல் காத்தோன் சித்தன்”⁷⁶

“பந்தங் கடந்தவனே சித்தன்”⁷⁷

“சிந்தையிலே களங்கமற்றார் சித்தன் ஆவான்”⁷⁸

“செகமெல்லாம் சிவமென்றே அறிந்தோன் சித்தன்”⁷⁹

“மூடிநின்ற திரையகற்றித் தீபங்கண்டால்
மூவுலகில் நீயுமொரு சித்தனாவாய்”⁸⁰

எனக் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காய் ஒளிவீசுகின்றன. இப்பல்வேறு விளக்கங்களால் சித்தர்கள் தெளிந்த அறிவினர், தேனமிழ்து பருகுபவர், இறையுணரும் இன்ப அறிவினர், எந்நாளும் சமாதியிலிருப்பவன், தெளிந்த மனத்தினர், சக்தி வழிபாட்டினர், உடலை அழியாமல் காப்பவர், பற்றற்றவர், மனதையும் அறிவையும் கட்டுப்படுத்தியவர், காற்றின் தன்மையையும், பயனையும் நன்கறிந்தவர், மேன்மையாய் இருப்பவர் சித்தர் என்பது கண்கூடு.

சித்தர் என்னும் சொல் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றது.

“சித்தன் பெரியவன் செம்மல் திகழொளி”⁸¹

- சிலப்பதிகாரம்

“சித்தரு மியக்கருந் தெரிவை மார்களும்”⁸²

- கம்பராமாயணம்

“சித்தர் தேவர்கள் மாலொடு நான்முகன்”⁸³

- தேவாரம்

“சித்தர் கின்னரர் கிம்புரு நாரதர் தேவர்”⁸⁴

- அரிச்சந்திரபுராணம்

“சித்தனே அருளாய் செங்கணா அருளாய்”⁸⁵

- திருவிசைப்பா

“சித்தர்க்கும் வேதச் சிரம்தெரிந் தோர்க்கும் செப்தவர்க்கும்”⁸⁶

- சடகோபர் அந்தாதி.

“சித்தருணையும் திருபுவனம்”⁸⁷

திருவிலஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

“சித்தர்வாழ் வேற்காட்டுக் குறவஞ்சித்

தமிழ்மாலை சூட்டு வோமே”⁸⁸

திருவேற்காடு ஸ்ரீகிருஷ்ணமாரி குறவஞ்சி

“செத்தவர் தம்மை எழுப்பித் தருகின்ற

சித்தர் பிறந்த தமிழ்நாடு”⁸⁹

- பாரதியார்

எனக் காணப்படுகின்றது.

அறிஞர்கள் பலரும் சித்தர்களுக்குப் பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றனர்.

“மனிதனிடத்தில் எல்லாம் நிகழ்த்தவல்ல ஓராற்றல் அமைந்திருக்கிறது. அவ்வாற்றல் கைவரப்பெற்றோர் சித்தர் எனப்படுவர். அவர் வழிநின்று இயற்கையும் பணிசெய்யும்”⁹⁰

என்கிறார் திரு.வி.க.

“சித்தர்கள் என்றால் சித்தி பெற்றவர்கள். வீட்டின்பம் அடைந்தவர்கள் என்று பொருளாம். வாசியோகத்தினால் குண்டலியை எழுப்பி அனுபவங்களைப் பெற்று, எல்லாம் ஆனப் பொருளில் நிலைத்துச் சித்தி பெறுவர். எண்வகைச் சித்திகளைப் பெற்றவர்கள்”⁹¹

என்பது தெ.பொ.மீ அவர்களின் கருத்தாகும்.

“ஆற்றல், வல்லமை, துணிவு, திறம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய சித்தியைக் கைவரப்பெற்ற யோகியரைச் சித்தர் அல்லது மகாசித்தர் என அழைப்பர்”⁹²

என்கிறார் கமில் சுவலபில்.

“பகுத்தறிவிற்கு முற்றிலும் பொருந்தாத மூடநம்பிக்கைகளால் முடங்கிப் போன மக்கள் அவற்றினின்றும் விடுபட்டுச் செம்மாந்து நிற்க, சாதி சமயப் பாகுபாடின்பை, கால எல்லையைக் கடந்து வாழ்தல், பசி பிணி மூப்பற்ற ஆக்கை நிலைப்பேறு போன்ற சீமிகு எண்ணங்களைச் செயல்படுத்தி செந்நெறி வகுத்தவர்கள் சித்தர்கள்”⁹³

என்கிறார் இரா. குமுதவல்லி அவர்கள்.

சித்தர் தொகை

தொண்டலால் துணையுமில்லை என்று தொன்றுதொட்டு இன்று வரை மலைகளிலும், காடுகளிலும், மறைந்தும் எங்கும் உலவியும், கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்து வாழும் சித்தர்களைக் கணக்கிடுவது என்பது வான்மீன்களை எண்ணுவதைப் போன்றதாகும்.

“விஷ்ணு புராணம் 88,000 சித்தர்கள் வான மண்டலத்தில் சூரியனுக்கு வடக்கே உலகம் அழியும் வரை வாழ்வதாகக் குறிப்பிடுகின்றது”⁹⁴

சதகோடிச் சித்தர் கூட்டம் என்று காரைச்சித்தர் பலகோடிச் சித்தர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றார்.

சித்தர் தொகையை,

“பாரப்பா கிரேதயுகஞ் சித்தரப்பா
பலமான பெருக்கினுட கணக்கைக் கேளு
நேரப்பா கோடியடா ரண்டுலட்சம்
நிலையான திரேதயுகம் லட்சங்கோடி
தூரப்பா துவாபரத்திற் கோடிகேளு
தூக்கான தைம்பதென்ற ஆயிரந்தான்
காரப்பா கலியுகத்திற் கோடி கேளு
கணக்கிருபத்தையாயி ரந்தான் பாரே”⁹⁵

என்று தேரையர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்,

“ஒருகோடி சித்தருண்டு அவர்கள் பெயரை
ஓகோகோ எழுதிடவே அடங்காதையா”⁹⁶
“பலகோடி சித்தர்கள் தான் பாலித்தார்கள்”⁹⁷

என்று சித்தர்கள் கோடிகோடியாய் வாழ்ந்தமையைச் சித்தர் பாடல்கள் சுட்டிச் செல்கின்றன.

இங்ஙனம் சித்தர் தொகையைக் குறித்து விஷ்ணுபுராணமும், தேரையரும் ஆயிரம் கோடி என்ற எண்ணிக்கையில் கூறியிருப்பினும், பதினெண் சித்தர் என்ற வழக்கே இலக்கிய வழக்காக இன்றளவும் உள்ளது. இதனை

“சீர்பெற்றார் பதினெட்டுச் சித்தர்தாமே”⁹⁸
“பண்பான பதினெண்பேர் பாதம்போற்றி”⁹⁹
“தகைமையுள்ள பதினெண்பேர் சித்தர்தாமும்”¹⁰⁰
“சேரப்பா பதினெண்பேர் பாதந்தன்னை”¹⁰¹
“கண்டுரைத்தார் சித்தர் பதினெட்டுப் பேரும்”¹⁰²

எனும் சித்தர்பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பதினெண்சித்தர்கள்

பதினெட்டுச் சித்தர்கள் யார் என்பதை,

“தானென்ற திருமூலர் புண்ணாக்கீசர்
 சட்டைமுனி மச்சமுனி புகண்டரோடு
 கோனென்ற கலைக்கோட்டுமுனி வசீடர்
 கும்பமுனி கமலமுனி இடைக்காட்டாரும்
 வானென்ற கொங்கணரும் விசுவாமித்திரர்
 வளர் அட்டகோணமுனி சனகரோடு
 தேனென்ற சனற்குமாரர் முதலாயுள்ள
 சிறந்த கோரக்கர் கருவூரர் தானே”¹⁰³

என சச்சிதானந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பதினெண்மரை,

“அகத்தியர்	நந்தி	கமலமுனி
போகர்	கூன்கண்ணர்	இடைக்காடர்
கோரக்கர்	கொங்கணர்	புண்ணாக்கீசர்
கைலாசநாதர்	மச்சமுனி	சுந்தரானந்தர்
சட்டைமுனி	வாசமுனி	ரோமரிஷி
திருமூலர்	கூர்மமுனி	பிரமமுனி” ¹⁰⁴

என்று கலைக்களஞ்சியம் சுட்டுகின்றது. மேலும்,

“அகத்தியர்	கொங்கணர்	மச்சமுனி
திருமூலர்	கமலமுனி	வராஹமுனி
போகர்	இடைக்காடர்	கூர்மமுனி
கோரக்கர்	சுந்தரானந்தர்	புண்ணாக்கீசர்
சட்டைமுனி	ரோமமுனி	கைலாசநாதர்
நந்தி	பிரம்மமுனி	கூன்கண்ணர்” ¹⁰⁵

என்று ஏ.வி. சுப்ரமணியன் அவர்களும்,

“நந்தி	பதஞ்சலி	கொங்கணர்
சனகர்	அகத்தியர்	கருவூரர்
சனாதனர்	புலத்தியர்	தன்வந்திரி
சனந்தனர்	புகண்டர்	சட்டைமுனி

சணற்குமாரர்
திருமுலர்.

காலாங்கி
போகர்

தேரையர்
யுகிமுனி¹⁰⁶

என்று எம்.எஸ் பூரணலிங்கம்பிள்ளை அவர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இவ்வகையில் இப்பதினெண்மர் பட்டியல், பாடலில் சில சித்தர்களின் பெயர்கள் இடம்பெறவில்லை. ஒரு பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சித்தர்களின் பெயர்கள் மறுபாடலில் இல்லை. இப்பாடல்களில் காணப்படும் சித்தர்களின் பெயர்கள் பாடலுக்குப்பாடல் வேறுபட்டிருக்கின்றன.

“இச்சித்தர்கள் இன்றும் கஞ்சமலை, ஏற்காடு, கொல்லிமலை, மருதமலை, திருவண்ணாமலை முதலிய பல மலைகளில் பலர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மருத்துவம், வானஇயல், மாந்திரிகம், ரசவாதம் முதலிய பல துறைகளில் பல நூல்களை எழுதினோர் பெயர்களே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இங்ஙனம் மிகப் பலர் மறைந்து வாழ, பலர் பல நூல்கள் எழுதியிருக்க அவர்கள் அனைவரையும் குறிக்காது பதினெட்டுப்பேர் என்று சிலரை மட்டும் குறிப்பிடுவதற்கு உறுதியானக் காரணம் அறியப்படவில்லை எனினும் அவ்வாறு பதினெண்மர் என்று குறிப்பதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்திருக்கலாம்”¹⁰⁷

என்கிறார் டாக்டர் இரா. மாணிக்க வாசகம் அவர்கள். மேலும் இவர் இதற்குக் காரணங்களாக,

“சித்தர் கூட்டம் எனக் கணிக்கப்பட்ட காலத்தில் பதினெட்டுப்பேர் இருந்திருக்கலாம். சித்தர் வட்டத்தில் சிறப்போடு விளங்கிய பதினெட்டு பேராக இருந்திருக்கலாம். மேலும் இவர், தேவர்கணம், யாகம், புராணம், உபபுராணம், கருமநூல், யாக்கைக் குற்றம், யுகம், பானவு, சாதி, புறநூலின் பிரிவு, தோஷம், குஷ்டம், கிரியை, சூலை, வாத்தியம், எலிக்கடி, மாந்தம், அரையாப்பு, சன்னி, வாதநோய், மேகம், முயலகன் வலி முதலியன அனைத்தும் 18 வகையின. தேவாசுரப்பேர் 18 ஆண்டுகளும் இராமாயணப்போர் 18 மாதங்களும், பாரதப்போர் 18 நாழிகையும் நடைபெற்றன. ஆகமொத்தம் 18 சிறந்த நாள், ஆகமம் 18 வகையின. சபரிமலையில் படிகள் 18, செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ்

நிலம் 18, மெய் எழுத்துகள் 18, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் 18, மேல்கணக்கு நூல்கள் 18, வேளிர் அரசர்கள் 18 இவ்வகையில் 18 என்னும் சிறப்புப் பொருள் பற்றி சிறபெண் பற்றியும் பதினெண்மர் என்னும் வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம்”¹⁰⁸ என்கிறார்.

இவ்வாறு சித்தர்களின் எண்ணிக்கை

“ஆடையிலே விண்ணுக்குள் சித்தர் கோடி”¹⁰⁹

“பேறு பெற்றார் சித்தரவர் அனந்தக் கோடியாய்”¹¹⁰

கணக்கற்றதாய், கிரேதயுகம் முதல் கலியுகப் பாரதியார் வரை காலச் சூழற்சிக்கேற்பப் பல்கிப் பெருகுகின்றது.¹¹¹

காலம்

“சித்தமார்க்கம் உண்டாகிய காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுதல் இயலாது. அது கால வரையரையில் அகப்படாமையால் அநாதி என்றும் கூறுப”¹¹²

“ஒப்பில் எழுகோடி யுகமிருந் தேனே”¹¹³

“இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலிகோடி”¹¹⁴

என்னும் திருமுலரின் திருவாக்குகள் சித்த மார்க்கத்தின் தொன்மையை உணர்த்துவனவாகும்.

“பொதுவாகக் காலம் கடந்து வாழும் இரகசியம் அறிந்த சித்தர்கள் இறவாநிலையைப் பெற்றவர்கள். விரும்பும் வகையில் பஞ்சபூதங்களால் ஆகிய தூல வடிவுடன் உலவிப் பின்னர் சீவ சமாதியில் நிலைப்பவர்கள்”¹¹⁵

“ஒளிச்சென்ன தேக மொருகோடி யுகமே”¹¹⁶

“திருவான புருவமத்தி தீபந்தன்னில்
மயங்காமல் நீ நிலைத்துப் பார்த்தாயானால்
வாழலாம் வெகுகோடி காலம் தானே”¹¹⁷

என்பதற்கியைய, எல்லையற்ற ஆற்றலைப் பெற்ற சித்தர்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையிலும் வாழ்ந்து வருவது சித்தர்களின் பாடல்கள் மூலம் தெளிவாகின்றது.

“அடுத்தக் கலியுகத்தில் - கொடிய
 அநியாயம் மெத்த நடக்குமென்று
 விடுத்துநான் சொல்லிவிட்டேன் - இந்த
 மேதினியிருக்க நீதியிலை யென்று
 நீதியிலாக் கலியுகந்தான் தீரும்வரை
 நிஷ்டையிலிருந்து விடவேணும்”¹¹⁸

என்றும்

“நாமே கலியுகம் சென்றபின் தூக்கம்
 தானே தெளிந்து தரையினில் வருவோம்
 ஓமே கிரேதா யுகந்தன்னில் வந்து
 பாமேவு நாத ரடி பணிவோம்”¹¹⁹

என்றும் கருவூரார் கூறுவது சித்தர்கள் யுகங்கடந்து வாழ்பவர்கள் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. போகர்,

“புரிசுவார் வயதினுட மார்க்கம் தன்னை
 புகலுவேன் காலாங்கி நாதருக்கு
 சரியுடனே மூவாயிரம் சொச்சமப்பா
 சாங்கமுடன் வயதுதான் என்னலாகும்”¹²⁰

என காலாங்கிச் சித்தருக்கும்

“ஏச்சலது வாராமல் இருந்த சித்து
 எழிலான திருமூலர் என்னலாகும்
 பாச்சலென்ற வயததுவும் ஏதென்றாக்கால்
 பாரினிலே ஆயிரத்துச் சொச்சமாகும்”¹²¹

எனத் திருமூலருக்கும், வயது குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து சித்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் உயிரோடிருப்பது தெரியவருகிறது.

“மற்றவர் இலக்கியங்களைப் போல இவர்தம் இலக்கியங்களில் அக்கால நிகழ்ச்சிகளையோ, செய்திகளையோ, சான்றோர்களுையோ குறிக்கும் மரபு காணமுடிவதில்லை. எனவே சித்தர் இலக்கியம் கொண்டு இவர்கள் காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது என்கிறார் இரா.மாணிக்கவாசகம்.”¹²²

ஆனால் சித்தர்களின் பாடல்களில் சமுதாயம், மற்றும் மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறைகள் காணப்படுகின்றன.

“இருப்பினும் சித்தர்களின் காலம் பற்றி அறிஞர் மத்தியில் கருத்து வேறுபாடு மிகுதியாக உள்ளன. திரு வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் 6-9ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார்.”¹²³

“திரு. எம்.எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் 8-14 ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார்”¹²⁴

“திரு.மு.இராதா கிருணபிள்ளையவர்கள் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார்.”¹²⁵

“திரு.தெ.பொ.மீ. அவர்கள் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார்.”¹²⁶

“திரு.நீலகண்ட சாஸ்திரி W.H. Hunter, Dr.Caldwell முதலியோர் கி.பி.16, 17ஆம் நூற்றாண்டுகள் என்கின்றனர்”¹²⁷

“நம் நாட்டுச் சித்தர்களைப் பற்றி நம்மையறியச் செய்த இரா.மாணிக்கவாசகம் அவர்கள், சித்தர்களைப் பொறுத்த வரையில் காலத்தை வரையறை செய்ய முடியாது என்றும், அவர்கள் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்லர் என்றும் சித்தர் இலக்கியங்களை ஊன்றிப் படித்தவர்களும் அவர்களோடு பழகும் பேறு பெற்றவர்களும் இதனை ஏற்றுக் கொள்வர் என்றும் கூறுகின்றார்”¹²⁸

இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சித்தர் பாடல்களும் சான்றாகின்றன.

சித்தர் வாழ்விடம்

மக்கள் தொண்டர்களாய் அண்டம் முழுமையும்,

“நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
குடிமுறை குடிமுறை தோறும்”¹²⁹

சுற்றி வரின் சித்தர்கள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வின்,

“தண்மையுள்ள குறிஞ்சிநிலஞ் சித்தர்க்காகும்”¹³⁰

என்பதற்கேற்ப இயற்கையாக அமைந்த மலைக்குகைகளிலும், பூமிச் சுரங்கமதிலும் வாழ்ந்தமையை,

“ஏரப்பா யெழுநூறு கோடிசித்தர்
இயலாக மலைதோறும்”¹³¹

“ஆமப்பா வருணகிரி மலையிற்கேளு
வைந்நூறு பேர்கள் சித்த ரதனில் வாழ்வார்”¹³²

என்று மலையில் சித்தர்கள் வாழ்வது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“வண்டா சேலத்து மலையுமுண்டு
விதமாகச் சாத்தாவின் கோவிலுண்டு
கண்டடா லதற்கருகே குகைதானொன்று
கடுவெளி சித்தரங்கே யிருப்பார்தானே”¹³³

எனக் குகையில் இருக்கும் கடுவெளிச் சித்தரின் இருப்பிடமும் கூறப்பட்டுள்ளது.
மேலும்

“தானென்ற கொல்லிமலை தன்னிலப்பா
சாத்தாவின் கோவிலுண்டு சாற்றக்கேளு
மேனென்ற கோயிலுக்கு மேற்கதாக
மிச்சமடா சுனையதுதா னொன்றுண்டங்கே
மானென்ற வங்குமொரு குகையுமுண்டு
வாச்சரிய மாயிரம்பே ரதிலேயுண்டு”¹³⁴

எனப் பிற சித்தர்கள் குகைகளிலும், மலைகளிலும் இருப்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
போகர், காலாங்கிநாதர் போன்றோரும் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

சித்தர்களின் இத்தகு வாழ்வியலை,

“மூழ்குவது ஏழ்கதிர்: தோய்வது காற்று ஆடுவது அருவி புகுவது
பொதும்பர் இருப்பது கொழுநிழல் கிடப்பது பாறை உயிர்ப்பது நறுமணம்
ஆகும். அருவியின் முழவும், குயிலின் கீதமும், கிளியின் பாட்டும்,
வண்டின் முரலும் அவர்கள் கேட்டலாம்”¹³⁵

என்று திரு.வி.க. அவர்களும் மனங்களித்துப் பாராட்டுவர்.

“தொண்டுசெய்து அடியேனும் வெகுகாலம்தான்
தோற்றமுடன் தேசமெல்லாம் சுத்திவந்து”¹³⁶

தொண்டுசெய் உளத்தவராய்,

“சண்டமாருதம் போலே ரிஷியார் பாதம்

தலைவணங்கி நடுநடுங்கிப் பணிந்திடும்”¹³⁷

குருவணக்கத்தைப் போற்றுபவராய், பெரியோரைப் பணிந்து வணங்கும் பண்பினராய்ச் சீடர்களை எச்சரிக்கை செய்து நன்னெறியாளர்களாய்ப் போற்றுதற்குரிய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டவர்கள்.

இங்ஙனம் ஆதிகாலச் சித்தர்கள் காடு, மலை குகைகளில் தங்கியிருந்தார்கள் என்று பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றனவே தவிர, குறிப்பிட்ட வீட்டில் தெருவில் அவர்கள் தங்கி வாழ்ந்ததாகச் சித்தர்கள் தத்தம் இருப்பிடம் குறித்துக் கூறவில்லை. ஆனாலும் மக்களைவிட்டு விலகி வாழ்ந்தாலும், அவர்களின் சிந்தனை மக்களைச் சுற்றியே இருந்தது.

சித்தர் நூல்கள்

சித்தர் பாடல்கள் இன்று பலரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சித்தர்கள் பற்றிய நூல்களும் இன்று பெருகிவருகின்றன. இந்நிலையில் சித்தர்களின் பாடல்கள் எவை என்பதற்குச் சித்தர் பாடல்களே சான்றுபகர்கின்றன. போகர் 7000 என்னும் நூல் ஏழுகாண்டங்களை உடையது. போகர் எழுதியது. போகர் தாம் இந்நூலை இயற்றியமையை,

“பாரென்று கைகொடுத்தார் சுருதிநந்தி

பாங்கான ஏழுகாண்டப் பாவைஎல்லாம்

ஏரென்ற எழுகாண்டம் எழுபதுநாறு அங்கு

எழுதினேன் இணைஒன்றும் இல்லைதானே”¹³⁸

என்று புலப்படுத்துகிறார். மேலும் இவர் கொங்கணர் பாடல்களான முதல்காண்டம், நடுக்காண்டம், கடைக்காண்டம் முதலியவற்றைப் பாடினார் என்பதை,

“காணவே கொங்கணவ சித்துதாமும்

கருவான முக்காண்டம் படிக்கொண்டு

நாணவே நாதாக்கள் முனிவர்தாமும்

நானிலத்தில் நடுக்கமுடன் திடுக்கிட்டுஏங்க

வேணபடி நூலுக்குப் பலமும் கூட்டி

வேகமுடன் கொண்டுமல்லோ வருகும்போது

தோணவே மகாமேரு தன்னின் பக்கம்

தொடர்ந்தாரே”¹³⁹

எனும்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

திருமூலரின் திருமந்திரம் குறித்து,

“வாருமிது திருமூலர் பாடியதோர் நூல்கேள்

வசனித்தார் திருமந்திர மெண்ணாயிரந்தான்”¹⁴⁰

என்றும்

“நான்கான திருமூலர் மூவாயிரந்தான்

நலமான திருமந்திரம் பெருநூலாரும்”¹⁴¹

என்றும் அகத்தியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் அகத்தியர்,

“கிரந்தம் 8000, சிற்பநூல் 1000, சோதிடம் 300, மாந்திரிகம் 600, சல்லியம் 1000, வைத்தியம் 1000,¹⁴² முதலிய நூல்கள் இயற்றியதையும், கருக்கிடை 600, வைத்தியச்சுருக்கம் 200, குக்குமஞானம் 600, பெருங்காவியம் 1500, தீட்சைவிதி 100, கோர்வைவிதி 16”¹⁴³

முதலியவற்றைப் பாடியதையும், திருமூலரின் நூல்களைச் சுட்டுகிறார்.

மேலும்

“தீட்சைவிதி 8, தீட்சைவிதி 18, யோஞானம் 16, விதிநூல் 24, ஆறாதாரம் 64, பச்சைநூல் 24 முதலிய நூல்களும்”¹⁴⁴

கூறப்பட்டுள்ளன.

“சூரியன் சந்திரன் பற்றியும், ஏழுவரை மண்டலங்கள் பற்றியும் மேகத்தின் தன்மை, அண்டத்தின் அளவு பற்றியும், நாள்கிழமை அறிவதற்கும் கிரகணத்தை அறிவதற்கும் வானநூல் பயன்பற்றியும் வானநூல்கள் குறிப்பிடுவதையும் அகத்தியர் கூறுகின்றார்.”¹⁴⁵

போகர் 7000 மட்டுமின்றி போகர் சூத்திரம் 700, நிகண்டு 1700, முதலியவற்றைப் படியதற்கு,

“சோதித்தீர் என்று சொல்லிச் சித்தர் சொன்னார்
 சயம்பான சாத்திரந்தான் ஏழுகாண்டம்
 வாதித்த சூத்திரந்தான் எழுநூற்றுச் சொச்சம்
 வண்மையாய் நிகண்டதுவும் பத்தெழுநூறு”¹⁴⁶

என்றும் பாடல் சான்றுபகர்கின்றன.

சமாதியும் மகிமையும்

“பதஞ்சலி மகரிஷியின் அட்டாங்க யோகக் கூற்றுப்படி சமாதி என்பது ஆதிக்குச் சமமாதல் என்று பொருள்படுகிறது. பார்ப்பவன், பார்க்கப்படும் பொருள், பார்த்தல் என்ற செயல் மூன்றும் ஒன்றாகிய நிலை சமாதி ஆகும். ஒரு யோகியினுடைய உணர்வுடன் கூடிய ஒடுக்கநிலையே சமாதி. சித்தர்கள் தன் யோக பலத்தினால் தன்சமாதி நாளைத் தானே அறிவித்து தன்னைச் சமாதியில் இருத்திக்கொள்வார்கள். இவர்களின் உடல் இயக்கமும் மன இயக்கமும் நிறுத்தப்பட்டு, இந்த உடல் மற்ற உடலைப் போல் மண்ணில் அழியாது காலம் காலத்துக்கும் காக்கப்படும்.”¹⁴⁷

என்கிறார் கைலாஷ்நாத்.

சித்தர்கள் தாமே இடந்தனைத் தேடி அவ்விடத்தில் கற்களைக் கொண்டு அறை கட்டி சமாதிக்குச் செல்லல் உண்டு. அவ்வாறு சமாதிக்கேடும்பொழுது,

“காணவே காடுமலை சுத்தி வந்து
 கடிறான சிட்கிந்தா மலையின் ஓரம்
 பூணவே சமாதிக்கு இடமும் தேடி”¹⁴⁸

எனச் சிவவாக்கியர் இடம் தேடுகின்றார்.

மானான மலைப்பக்கல் குகையிற் சென்று
 மயக்கமுடன் கமாதிக்கு இடமும் தேட
 பானான பரமமுனி மனதில் எண்ணி
 பட்சமுடன் கமாதி தனில் இறங்கஎன்று
 கோனான கொங்கணரும் எண்ணியல்லோ
 கொப்பெனவே பாறையின் மேல்படுத்தார்தானே”¹⁴⁹

“துளியுடனே மழைமாரி பொழிந்துமேதான்
துப்புறவாய் சமாதியது மேடலாச்சே”¹⁵⁰

“ஆச்சப்பா சமாதியது மூடிக் கொண்டு
அங்ஙனவே கொங்கணரு முனிவர் தாமும்
மூச்சடங்கி சிலகாலம் இருந்தார் அங்கே”¹⁵¹

எனக் கொங்கணவரும் சமாதிக்குகந்த இடந்தனைத் தேடி சமாதிக்குச்செல்கின்றார்.

மேலும்

“தாம் சமாதிக்குள் சென்றபிறகு உலகில் நடக்கும் அதிசயங்களையும்
சித்தர் கூறியுள்ளனர். பகைவர்களெல்லாம் அஞ்சி நடுங்கி நீதிவழி
நடப்பர், பறவைகளும் விலங்குகளும் பாஷை பேசும், சிகபாலன்
வார்த்தைக்கூறும்”¹⁵²

என்றும் கடுவெளிச்சித்தர் சுட்டுகின்றார்

“சமாதி சுழலும் அசரீரி உண்டாகும் தேன்மழையும் மண்மழையும்
பொழியும் சந்தனமும் செங்கழு நீரும் மலரும் பாரிசாதமும் தேவதா
புட்பமும் மலர்ந்து காலையும் மாலையும் மணம் வீசும் கதண்டுகள்
கூட்டைவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று தேன் பொசிக்கும் என்கிறார்.”¹⁵³

“புலியும் பசுவும் ஒன்றாய்க் கூடி நீர்குடிக்கும் பாம்பும் கீரியும் ஓர்
கூண்டில் விளையாடும் கருடனும் பாம்பும் கூடி விளையாடும்
(உலகத்தில் மக்களிடையே பகை இருக்காது என்பதே இதன்
உட்பொருள்)”¹⁵⁴

என்றும்

“குருடன் கண் திறப்பான், செவிடனுக்கு சத்தம் கேட்கும், ஊமையனும்
வார்த்தை சொல்வான், சப்பாணி நடப்பான்.”¹⁵⁵

என்றும் கடுவெளிச்சித்தர் கூறுகின்றார்.

“ஒரு சித்தன் சிறிது நேரம் சமாதி நிலையிலோ அல்லது தியான
நிலையிலோ இருந்தால் பல ஆண்டுகள் உலகில் நல்ல அணுக்கள்

வாழும் படி செய்து விடுவான் என்பார் அறிஞர். சமாத்நிலை அடைபவன் அடையும் நன்மையைக் காட்டிலும் அவன்மூலம் உலகம் பெறும் நன்மை அளப்பரிது. உலகில் அறம் வாழ்வதும், நீதிவெல்வதும் சித்தர்கள் சமாத்நிலையினாலே ஆகும்.”¹⁵⁶

என்கிறார் சக்தி சுப்ரமணியன் அவர்கள்.

சித்திபெற்ற தலங்கள்

சித்தர்கள் சித்தி பெற்ற இடங்களில் கட்டப்பட்டுள்ள ஆலயங்கள் தனித்தன்மையும் சக்தியும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

போகர் சித்தர்கள் கிடைத்தற்கரிய சித்திகளெல்லாம் கைவரப் பெற்று சித்தி பெற்றுச் சூழ்ந்திருக்கும் இடத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆதியென்ற சிதம்பரமே திருமூலராச்சு
வவருடனே பதினெண்பே ரதிலேயாச்சு
சோதியென்ற காலாங்கி நாதர்தானுந்
துலங்குகின்ற காஞ்சிபுரம் தனிலேயாகும்
நீதியென்ற நீதியெல்லாம் வழுவராமல்
நீணிலத்திற் பதங்கணிச் சயமாய்ச் செய்வார்
வேதியென்ற கும்பமுனி கும்பகோணம்
விளங்கிநின்றா ரெந்நாளு மந்தவூரே”¹⁵⁷

“காலாங்கிநாதர் காஞ்சிபுரத்திலும், கும்பமுனி கும்பகோணத்திலும், மச்சமுனி மயிற்றேசத்திலும், சட்டைமுனி சீகாழியிலும், அழகணிச்சித்தர் நாகப்பட்டினத்திலும், இடைக்காடர் திருவிடைமருதூரிலும், சுந்தரானந்தரும் கமலமுனியும் மதுரையிலும், பாம்பாட்டிச்சித்தர் விருத்தாசலத்திலும், புண்ணாக்கீசர் நாங்குனாச்சேரியிலும், கொங்கணர் திருக்கணங்குடியிலும், வசிட்டர் வைத்தீஸ்வரத்திலும் சித்தி பெற்றுள்ளனர்.”¹⁵⁸

மேலும்,

“கருவூரார் திருக்காளத்தியிலும், விஸ்வாமித்திரர் காசியிலும், அகப்பேய்ச் சித்தர் திருவையாற்றிலும், கடுவெளிச்சித்தர் திருக்காஞ்சியிலும், புலத்தியர் ஆஷ்டையார் கோயிலிலும், கோரக்கர் திருக்கழுக்குன்றத்திலும், காசிபர் கௌதமர் வருணகிரியிலும் சித்தி பெற்றுள்ளனர்”¹⁵⁹

என்கிறார் போகர்.

மேலும் அனைத்து சிவன் கோயில்களிலும் ஏதாவது ஒரு சித்தரின் சீவசமாதி இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது.

“ஆட்டமுடன் பதினெட்டு சித்தரெல்லா
மஷ்டாங்க யோகத்தா லெட்டெட்டாகீ
கூட்டமுடன் ஒவ்வொருவர் சித்துகாட்டிக்
குவலயத்தி லிங்கமதாய் முளைத்தார்பாரே”¹⁶⁰

என்ற போகரின் வாக்கு அமைகின்றது.

இவ்வாறு சித்தி பெற்ற சித்தர்கள் அனைவரும் இப்பூமி முழுவதும் வாழ்கின்றார்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய சீடர்களும் இப்படியே நெறிப்பட்டனர் என்பதையும்,

“பாரப்பா சித்தரெல்லாம் இப்படியே
பலவிதமா யகண்ட பூமியெல்லாம்
ஆரம்மா வங்குமிங்கு நிறைந்து நின்றா
ரவரவர்கள் பிள்ளைக்கும் இப்படியேநின்றார்
சீரப்பா சித்தருட மூலங்காணச்
செகத்திலே யெவரறியப் போராரையா”¹⁶¹

எனக் கூறிச் சித்தர்களின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றார் போகர்..

யோகம், ஞானம், பூசாவிதி போன்ற அசாதாரண செய்திகளைச் சொன்ன சித்தர்கள், சாதாரண மக்களையும் மறந்துவிடவில்லை. அம்மக்களின் வாழ்க்கை செழிக்க விழுமக் கருத்துக்களைத் தம் நூல்களில் ஆங்காங்கே விதைத்துவிட்டுச் சென்றுள்ளனர். அவ்விழுமம் என்ற வித்து, மானுடச் சமுதாயத்தில் அற விருட்சமாய்க் கிளைவிட்டுத் தழைக்கும். அதன் நிழலிலே மானுடச் சமுதாயம் தங்கி இளைப்பாறும் என்று நம்பியவர்கள் சித்தர்கள்.

தொகுப்புரை

இவ்வியல் சித்தர் பாடல், இலக்கியம், அகராதி, திறனாய்வு நூல்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சித்தர் தொடர்பான செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்கின்றது. சித்து என்ற சொல் தரும் பல்வகைப்பொருள், சித்துவகை ஆகியவற்றுடன், சித்து என்பது மெய்யறிவு பெறும் பேறுகளுள் ஒன்று என்பதும் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

நிலையானச் சத்தியாம் சித்தி, பன்னூறு வகைப்பட்டு, பல்பொருள் தந்து நிற்பினும் கைகூடுதல் என்னும் பொருளே பெருவழக் கானமையும் தெளிவாக்கப்பெற்றுள்ளது. அந்தக் கரணங்களுள் ஒன்றான சித்தத்தின் ஒடுக்கமே செம்பொருளைக் காணும் நன்னெறி என்பதற்கானச் சான்றுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சித்தர் என்ற சொல்லுக்குரிய பல்வேறு விளக்கங்களும், அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்களும் ஆய்ந்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

சிவனை முதற் சித்தனாய்க் கொண்டு உருவானச் சித்தர் மரபு அகத்தியர், திருமூலர் எனப் பல்கிபெருகி கோடிகோடியாய் பெருகியமையும், இருப்பினும் இவர்களைப் பதினெண் சித்தர் என்று கூறும் நிலையில் இப்பதினெண்மர் பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

சித்தர்களின் பாடல்கள் கொண்டு, சித்தர்களின் காலம், அவர்கள் யுகங்கடந்து வாழ்பவர்களாதலின் காலம் அறுதியிட்டுக் கூறுதல் இயலாது என்பதும் சித்தர்களின் காலம் குறித்த பல்வேறு அறிஞர்களின் கருத்தும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இயற்கைச் சூழலை இருப்பிடமாகக் கொண்ட சித்தர்கள் இல்லாதார்க்கு அன்னமிட்டு விருந்தோம்புவதையும் தொண்டு செய்வதையுமே வாழ்வியல் நோக்கமாய்க் கொண்டமையும், குருவை வணங்கிப் பணியும் பண்பாளர்களாய், சீடர்களுக்குப் போலியை இனங்காட்டி எச்சரிக்கை செய்யும் நன்னெறியாளர்களாய்த் திகழ்ந்தகின்றனர்.

சித்தர் நூல்கள் குறித்து சித்தர்பாடல்களில் காணலாகும் சான்றுகளும் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.

சமாதியின் விளக்கமும், சித்தர் சமாதிக்குள் சென்று பல்லாண்டுகள் இருந்தமையும், சமாதிக்கேகும் காலத்தும் வெளிவரும் காலத்தும் நிகழும் விந்தைகளும் சித்தர்பாடல்வழி விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

சமாதிக்கேகும் சித்தர்கள் சித்திபெற்ற திருத்தலங்கள் சித்தர் பாடல்கள் மூலம் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. யூகிமுனி வைத்ய சிந்தாமணி, பா.35.
2. கலைக்களஞ்சியம், ப.1410.
3. காலாங்கிநாதர் ஞானவிந்த ரகசியம், பா.5.
4. கருவூரார் சிவஞான போதகம், பா.43.
5. கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17, பா.15.
6. திருத்தொண்டர் மாக்கதை, சேக்கிழார், ப.286, பா.235
7. நீலகேசி, பா.595, பக். 254.
8. சைவ சித்தாந்த அகராதி, கழக வெளியீடு, ப.115.
9. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.450.
10. வடமலைநிகண்டு, ப.130.
11. சமதக்கினி மஹரிஷி, பா. 13.
12. மேற்படி.,
13. கொங்கணர் கற்பசூஸ்திரம், 101. பா.111.
14. கொங்கணர் கற்பசூஸ்திரம், 101. பா.116.
15. உரோமரிஷி குருநால் சிங்கிவைப்பு, 100 பா.1.
16. போகர் 7000, பாகம் ஐந்து, பா.4281.
17. மேற்படி., பா.4307.
18. மேற்படி., பா.4218.
19. போகர் 7000, தொகுதி-5, பா.4465.
20. போகர் 7000, தொகுதி-5, பா.4217.
21. அகஸ்தியர் 12000 பாகம்-1, பா.21.
22. கருவூரார் சிவஞான போதகம், பா.4.
23. கருவூரார் முப்பூ சூஸ்திரம்-31, பா.3.
24. கடைப்பிள்ளை சிவயோக ஞானம்-100, பா.68.
25. சிவநெறிச் செய்யுள் திரட்டு, ப.43.
26. அருட்கவி ஸ்ரீ தேவிகருமாரி தாசர், திருவேற்காடு ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாரி குறவஞ்சி, பா.7 ப.12.
27. நம் நாட்டுச் சித்தர்கள், பக். 16-17.
28. சைவ சித்தாந்த அகராதி, ப.115.

29. திருமுலர் குளிகை-51, பா.17.
30. உரோம ரிஷி குருநூல் சிங்கி வைப்பு, பா.71.
31. அழகணிச்சித்தர் பாடல்கள், பா.100.
32. சட்டைமுனி கற்பவிதி, பா.7.
33. கருவூரார் பூஜாவிதி, பா.1.
34. கருவூரார் மெய்ச்சுருக்கம், பா.51.
35. உரோமரிஷி கலைக்யானம், பா.4.
36. கலைக்களஞ்சியம் - III ப.1412.
37. இலக்கியச் சொல் அகராதி, பா.78.
38. உரோமரிஷி கலைக்யானம், பா.6.
39. வால்மீகர் ஞானம், பா.15.
40. கூர்மானந்தர் மவுன ஞானம், பா.4.
41. திருமுலர் பூஜாவிதி, பா.16.
42. அகத்தியர் ஞானம், பா.28.
43. புலிப்பாணி பலதிரட்டு, பா.7.
44. சித்தர் சிவவாக்கியர், ப.27.
45. மேற்படி., ப.18.
46. நம்நாட்டுச் சித்தர்கள், ப.27.
47. மேற்படி., ப.3.
48. திருஞானசம்பந்தர், தேவாரம், ப.312.
49. வள்ளலார் மேற்கோள், ப.95.
50. முனைவர் இரா.மாணிக்க வாசகம், நம்நாட்டுச்சித்தர்கள், ப.56.
51. காகபுசுண்டர் பாடல்கள், பா.49.
52. அகத்தியர் 12000 பாகம், பா.18.
53. போகர் உபதேச ஞானம், பா.4.
54. நம் நாட்டுச் சித்தர்கள், ப.72.
55. கருவூரார் மெய்ச்சுருக்கம், பா.44.
56. சைவசித்தாந்த அகராதி, பவானந்தர் தமிழ் சொல் அகராதி,
57. க.ஆ.ஆனந்த ரவி சாஸ்திரி, சித்ததர்களின் சமுதாயச் சிந்தனைகள், ப.23-24.
58. புலிப்பாணி வைத்தியம் 500, பா.165.

59. உரோமரிஷி குருநூல் சிங்கிவைப்பு, பா.82.
60. செளமியசாகரம் - 1200, பா.172.
61. கஞ்சமலைச் சித்தர் பாடல், பா.25.
62. சிவவாக்கியர் பாடல், பா.512.
63. போகர் உபதேச ஞானம், பா.96.
64. குருராஜர் ஞான ரத்தினாபரணம், பா.18.
65. டாக்டர் எஸ்.ஆர்.வி.ஆடலரசு, தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள் கண்ட ஆன்மீக ஒருமைப்பாடு, ப.42.
66. முனைவர் இரா.குமுதவல்லி தமிழ் இலக்கியத்தில் சித்தர்களின் பங்கு, ப.4.
67. வே.நெடுஞ்செழியன், தமிழ் மருத்துவ நோக்கில் மரம் செடி கொடிகள், ப.4.
68. மீ.ப.சோமு நமது செல்வம், ப.232.
69. கொங்கணர் பாடல், பா.74.
70. கருவூரார் பாடல், பா. 18.
71. சட்டைமுனி, பா.1.
72. நம்நாட்டுச்சித்தர்கள் வாழ்த்துரை,
73. விளையாட்டுச் சித்தர், பா.1.
74. அகத்தியர் ஞானம், பா.13.
75. வால்மீகர் ஞானம், பா.3.
76. மேற்படி., பா.120.
77. கல்லுளிச் சித்தர் பாடல், பா.16.
78. அகத்தியர் நூறு, பா.50.
79. வால்மீகர் ஞானம், பா.2.
80. கடைப்பிள்ளை ஞானத்தண்டகம், பா.31.
81. சிலப்பதிகாரம் புகார்க்காண்டம், பா.183.
82. கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், பா.282.
83. தேவாரம், பா.100.
84. அரிச்சந்திர புராணம் மீனாட்சி காண்டம், பா-10.
85. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, பா.7.
86. சடகோபர் அந்தாதி, ப.38 பா.24 கம்பர்
87. திருவிலஞ்சி முருகன் பிள்ளைத் தமிழ், பா.37.

88. திருவேற்காடு ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாரி குறவஞ்சி, பா-9, ப.8.
89. பாரதியார் கவிதைகள்
90. சித்தர்களும் சமூகப் பார்வையும், பக்.10-11.
91. புலிப்பாணி சித்தர் பாடல்களில் பரியகம், ப.97.
92. Kamil zevelebile the poets of power, p.128.
93. த.இ.சி.ப. ப.33.
94. தமிழ் சித்தர் மரபு, ப.48.
95. தேரையர் சிவ பூஜாவிதி, பா.70.
96. சச்சினாந்தர் சுமுமுனை சூஸ்திரம், பா.21.
97. புலிப்பாணிச் சித்தர் பூசாவிதி, பா. 27.
98. கருவூரார் பூஜா விதி,
99. அகத்தியர் தர்க்க சாஸ்திரம் 300 காப்புச் செய்யுள்
100. அகத்தியர் (2000 (1) ப.64, பா.2.21.
101. சுந்தரானந்தர் தீட்டாவிதி, பா.2.
102. கொங்கணர், பா. 97.
103. சச்சிதானந்தர் சுமுமுனை சூத்திரம், பா.20.
104. கலைக்களஞ்சியம் (4) ப.645.
105. A.V.Subramiyan, The poetry and philosophy of Siddhas, P-72.
106. M.S.Puranalingam Pillai, Tamil literature, P.265.
107. நம்.சித்., பக்.77-78.
108. மேற்படி., பக். 82-83.
109. சட்டைமுனி ஞானம், பா.92.
110. செளமியசாகரம் 1200, பா.400.
111. காமாட்சி.மு., புலிப்பாணியார் பாடல்களில் பரியகம், ப. 31.
112. திரு.வி.க சித்தமார்க்கம், ப.21.
113. திருமூலர் திருமந்திரம், பா.74.
114. மேற்படி., பா. 80.
115. தமிழ் இலக்கியத்தில் சித்தர்களின் பங்கு, ப.25.
116. வியாக்கிரமபாதர் சமாதி, பா.8.
117. காலாங்கி நாதர் இந்திரசால ஞானம், பா.19.

118. கருவூரார் வாதகாவியம், பக்.38.
119. கருவூரார் வாதகாவியம், பா.70.
120. போகர் 7000, பாகம் 4, பா.5743.
121. போகர் 7000, பாகம் 6, பா.5862.
122. நம்.சித். ப.187.
123. வி. செல்வநாயகம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.125.
124. M.S. puranalingam pillai. Tamil literature.
125. முன்னும் பின்னும் ப.56.
126. Culture and History of Tamil, ப.119.
127. பெருந்தமிழ், ப.40.
128. பெருந்தமிழ், சித்தர்கள், ப.141.
129. குறுந்தொகை, பா.130.
130. கடைப்பிள்ளை ஞான சுக்கிஷம், பா.72.
131. தேரையர் சிவபூஜாவிதி, பா.46.
132. காலங்கி நாதர் ஞான விந்த ரகசியம், பா.105.
133. மேற்படி., பா.37.
134. மேற்படி., பா.40.
135. சித்தர்பாடல்கள் ஓர் அறிமுகம், ப.21
136. போகர் 7000 (5) பா. 4341.
137. மேற்படி., பா.4330.
138. பட்டினத்தார், பா.919.
139. போகர், 7000 பாகம். 4, பா. 3658.
140. அகத்தியர், செளமிய சாகரம், பா.881.
141. அகத்தியர் 12000 பாகம் ஒன்று, பா.477.
142. மேற்படி., பா.474.
143. மேற்படி., பா.475.
144. மேற்படி., பா.478.
145. மேற்படி., பா.178.
146. போகர் 7000 பாகம் ஒன்று, பா.834.

147. பி.கைலாசநாதன், சித்தர்களஞ்சியம், ப.52.
148. போகர் 7000 பாகம் நான்கு, பா.3580.
149. மேற்படி., பா.3659.
150. மேற்படி., பா.3673.
151. மேற்படி., பா.3674.
152. மேற்படி.,
153. மேற்படி., பா.4369.
154. மேற்படி., பா.4377.
155. மேற்படி., பா.4372.
156. சக்தி.பி. சுப்பிரமணியன், நெல்லைமாவட்டச் சித்தர்கள், ப.25.
157. போகர் ஜெனன சாகரம், பா.306.
158. மேற்படி., பா.307-313.
159. மேற்படி., பா
160. மேற்படி., பா.313.
161. மேற்படி., பா.314

இயல் இரண்டு

தமிழ் இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

- அ. விழுமம் விளக்கம்-வரையறை-வகைகள்
- ஆ. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில்
விழுமங்கள்

இயல் இரண்டு

தமிழ் இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

“வாழும் வாழ்க்கை முறையே மக்களை மாக்களிடமிருந்து வேறுபடுத்துகிறது. எப்படியும் வாழலாம் என்பதை விட இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று மக்களை நினைக்க வைப்பவை விழுமங்களே (Values) ஆகும்.”¹

விழுமங்கள் - வரையறை, விளக்கம், வகைகள்

விழுமம் என்பது மதிப்பு, மதிப்புணர்வு, விழுமியம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இவை ஒரே பொருளை உடையவையாகும். இது ஆங்கிலத்தில் (Values) என்று குறிக்கப்படுகிறது.

“மதிப்பு (Value) என்னும் சொல்லிற்கு நிகராக மனப்பான்மை, தேவை, உணர்ச்சி, மனப்போக்கு, ஆர்வம், முன்னுரிமை, உட்கருத்து, மனஅவா, கவர்ச்சி ஆகிய சொற்களை உளவியல் அறிஞர்கள் கையாளுகின்றனர்.

கடமை, உணர்ச்சி, ஒழுக்கம், உயர்வு, கலாச்சார பாகுபாடு, ஆய்வு முறை, வாழ்க்கை முறை என்னும் சொற்களை மதிப்புக்கு நிகராகத் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

அறிவியல், குறிக்கோள், ஒழுக்கம், கட்டளை விதி, வேட்கை, கடப்பாடு, உரிமை, ஒப்புதல், உறுதி என்னும் சொற்களைச் சமூகவியலாளரும் அரசியல் அறிஞர்களும் பயன்படுத்துகின்றனர்.”²

என அனைத்து நாட்டுச் சமூகவியல் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

“மானுட மதிப்பு என்பது மக்களின் உயர்எண்ணம், சிந்தனைவளம், உறுதிப்பொருள் எண்ணம், ஒழுக்க நிலைஎண்ணம், முருகியல்

எண்ணம், அறம் சார்ந்த எண்ணம் என்னும் பல்வகையான எண்ணங்களின் கோட்பாடே ஆகும்.”³

“விரும்பத்தக்கவை (Desirable), முனைந்து அடைய வேண்டியவை, மதிப்புமிக்கவை என்றெல்லாம் எவற்றை மனிதர்கள் தம் சிந்தனை, உணர்வு, செயல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்களோ அவையே, **விழுமங்கள் அல்லது மதிப்புகள் (Values)** என்று குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

இம்மதிப்புகள்,

1. பொருள் சார்ந்த மதிப்புகள்
(உ.ம்.) உணவு, செல்வம், பல்வேறு நுகர்பொருள்கள்
2. பண்பு சார்ந்த மதிப்புகள்
(உ.ம்.) உண்மை, நேர்மை, நீதி, நியாயம், மகிழ்ச்சி, மனநிறைவு என்று அமைகின்றன.

இவை,

“மனித நடத்தையின் தரத்தையும், இலட்சியங்களையும் நிர்ணயிப்பவையாக உள்ளன. எனவே, ஒவ்வொரு மனிதனது விழுமங்கள் அவனது நடத்தைக் கோலங்களுக்கான மையக்காரணிகளாகத் திகழ்கின்றன.”⁴

“மானுட இனத்தின் உயர்பண்புகள் அனைத்தும் மதிப்புகளாக விளங்குகின்றன. மானுட இனம் எனக்கூறுகையில் தனி மனிதனை நீக்கிக் கூறமுடியாது, ஒருவன் தனிமனிதனாக இருக்கும்பொழுதும் இனத்தோடு சேர்ந்திருக்கும்பொழுதும், நற்பண்புகள் வழிகாட்டுகின்றன. மதிப்புகள் தனிமனிதனுக்குப் பயன்படுகின்றன. அதைவிட மேலாக மனித இனத்திற்குப் பயன்படுகின்றன.”⁵

விழுமம் என்னும் சொல்லிற்கு அகராதிகள் பல பொருள்களைத் தருகின்றன. இவ்வகையில், விழுமம் என்னும் சொல்லின் அடிச்சொல்லான “விழு” என்பதற்குக்

கழக அகராதியும்,⁶ பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல் அகராதியும்⁷ 'சிறப்பு' என்னும் பொருள் சுட்டுகின்றன. ந.சி. கந்தையா அவர்களின் செந்தமிழ் அகராதி விழு என்பதற்குச் 'சிறந்த' என்பதோடு 'துன்பமான' என்னும் பொருளையும் சுட்டுகின்றது. மேலும்,

“விழுமம் - சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை”⁸

என்று அபிதான மணிமாலையும்

“விழுமம் - இடும்பை, சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை”⁹

என்று வீரமாமுனிவர் சதுரகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை, தூய்மை”¹⁰

என்று காவ்யாவின் தமிழ் அகராதியும்

“விழுமம் - இறப்பு, துன்பம்”¹¹

என்று ந.சி. கந்தையாவின் செந்தமிழ் அகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு, இடும்பை, துன்பம்”¹²

என்று தம்பியின் தமிழ் அகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை, நன்றி, துக்கம், வருத்தம்”¹³

என்று ஜி.பி. லாசரஸ் செந்தமிழ் அகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு, சீர்மை, துன்பம்”¹⁴

என்று கதிரைவேல் பிள்ளை தமிழ்ச்சொல் அகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு, சீர்மை, இடும்பை, தூய்மை, துன்பம்”¹⁵

என்று மெய்யப்பன் தமிழகராதியும்

“விழுமம் - இடும்பை, சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை”¹⁶

என்று மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதியும்

“விழுமம் - சிறப்பு (Excellency, Magnificence, Superiority)

நன்மை (Goodness)

சீர்மை (A good Status)

இடும்பை (Poverty. Affliction)”¹⁷

என்று வின்ஸ்லோவின் தமிழ் - ஆங்கில அகராதியும்

“விழுமம் - மேன்மை, உயர்வு, சிறப்பு, பெருமை
(Greatness, Eminence, Superiority, Sublimity)

நன்னிலை (Good state)

துன்பம் (Fustering, Distress)”¹⁸

என்று பால்ஸ் தமிழ் - தமிழ் ஆங்கில அகராதியும் பல்வேறு பொருள்களைத் தருகின்றன.

திவாகர நிகண்டு, கயாதர நிகண்டு, பாரதி தீப நிகண்டு, அகராதி நிகண்டு, அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு, பொதிகை நிகண்டு, நாம தீப நிகண்டு, நாநார்த்த தீபிகை நிகண்டு, வேதகிரியார் குடாமணி நிகண்டு ஆகியவற்றில் விழுமம் என்னும் சொல்லிற்குச் சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை என்னும் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது.

“சிறப்பு, சீர்மை, இடும்பைஇம் மூன்றும்
விரிக்கின் மேலோர் விழுமம் என்ப”¹⁹

- திவாகர நிகண்டு

“விந்திய சீர்மை சிறப்போ டிடும்பை விழுமம் கண்ணே”²⁰

- கயாதர நிகண்டு

“விழுமமென்பது சிறப்புஞ் சீர்மையு
மிடும்பையுமென வேயிசைக் குப்பெயரே”²¹

- அகராதி நிகண்டு

“விழுமமே நன்மை துன்பம்”²²

- நாநார்த்த தீபிகை நிகண்டு

“விழுமம் சிறப்பு சீர்மை விழுப்பம் இடும்பை”²³

- வேதகிரியார் குடாமணி நிகண்டு

எனும் நூற்பா வரிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அறிஞர் தம் பார்வையில் விழுமங்கள்

விழுமங்களைப் (மதிப்புகளை) பற்றித் தத்துவவியலார், உளவியலாளர், கல்வியாளர்கள் பல்வேறு வரையறைகளை அளித்துள்ளனர்.

தத்துவவியலாளர்கள் மதிப்பினைச் சிறந்ததொரு வாழ்க்கை முறை எனவும் புவியில் வாழ்வதற்கு ஏற்றதொரு நெறிமுறை²⁴ எனவும் வரையறை செய்கின்றனர்.

“மனவியல் அறிஞர்கள் மதிப்பினைக் குறிப்பிட்ட செய்திகள், பொருள்கள் அல்லது பாரம்பரியத்தைக் குறித்த உடன்பாடான மற்றும் உடன்பாடற்ற கருத்து வெளிப்பாடு, மனப்பான்மை அல்லது மனவெழுச்சி நிலை என்கின்றனர். அவர்கள் மனிதனுடைய ஆளுமை, மனவெழுச்சி அனுபவங்களைக் அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவருடைய நடத்தை அமையும் என்றும் மனிதருடைய வாழ்க்கைச் சூழல் மற்றும் அவர்களின் பாரம்பரியம் அவர்களின் நடத்தையால் மாறுபடும் என்றும் கருதுகின்றனர்.”²⁵

என்கிறார் சாய்குமாரி அவர்கள்.

“மனிதனின் சமூக, நீதி மற்றும் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் அவன் பின்பற்றும் நடத்தைக் கோலங்களே விழுமங்கள் என்று அழைக்கப்பெறும். விழுமங்கள் உன்னத நடத்தைக் கோலங்களை உள்ளடக்கியவை. நாம் வாழ்க்கையில் எப்படி நடந்துகொள்ளக்கூடாது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துபவை. விழுமியங்கள் மனிதர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவர்களால் வாழ்ந்து காட்டப்படுபவை. தனிமனிதனின் விருப்பு, வெறுப்புகளை உள்ளடக்கி அவன் நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்துபவை.”²⁶

என்பது ப்ரோமிளா ஷர்மா அவர்களின் கருத்தாகும்.

“விழுமியங்கள் மனிதனுக்கு வழிகாட்டும் வாழ்க்கை நெறி என்றும் ஒருவனால், விரும்பப்படுபவை பின்பற்றப்படுபவை என்றும் என். டி. ராம்ஜி குறிப்பிடுகின்றார்.”²⁷

“விழுமம் என்பது தனிமனிதனின் குறிப்பிட்ட ஒருபொருள்மேல் தனிமனிதனின் முழுமையான விருப்பம் அல்லது தனிமனிதனின் ஆளுமையில் வெளிப்படும் செறிவான ஆர்வங்கள், விருப்பங்கள் என்று விளக்கம் தருகின்றார் ஆல்போர்ட்”²⁸

இவ்விளக்கத்தினை நோக்கும் பொழுது சித்தர்களின் ஆளுமையில் உருக்கொண்ட அவர்களின் விருப்பங்களே அவரவர் பாடல்களில் காணலாகும் வாழ்வியல் விழுமங்கள் என்பது உறுதிப் படுகின்றது. இவர்களின் இவ்விழுமக் கருத்துகள் தனிமனிதனில் தொடங்கி சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு உரமாகி, இறைநெறிச் சிந்தனைகளுக்கும் வளம் சேர்க்கின்றன.

“மதிப்புகள் எனப்படுபவை, குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் அல்லது பெரும்பான்மையான சமூகமானது பின்பற்றுகின்ற நம்பிக்கைகள் மற்றும் நெறிமுறைகள்”²⁹

என்கிறார் கானே.

“டாக்டர் பிரேம் கிர்பால் அவர்கள் நாம் எதை நம்புகிறோமோ நம்மால் எது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ, பழக்கப்படுத்தப்படுகிறதோ, நம் முந்திய பண்பாட்டில் இருந்து நாம் எதைக் கற்றுக் கொள்கின்றோமோ, இன்றைய பண்பாட்டுச் செழுமைக்காக முந்திய பண்பாட்டில் இருந்து எதை எடுத்துக் கொண்டு கடைபிடிக்கின்றோமோ அவையே விழுமங்கள் என்கிறார்.”³⁰

“டேவிட் அவர்கள் மனிதர்கள் பிறர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வகுத்துள்ள நெறிமுறைகள் மதிப்புடையன. மேலும் அந்நடத்தைகள் பிறருக்குப் பயனளிக்கக் கூடியனவாகவும் இருக்க வேண்டும் என்கிறார்.”³¹

“தகுந்த முறையில் மதிப்புகளைத் தேர்வு செய்து, நற்செயல்களைப் புரிவதன் மூலம் நாம் வாழும் வாழ்க்கைக்கொரு சிறந்த வடிவமும், நல்வழியும் கிடைக்கின்றது என்று நெய்பால் குறிப்பிடுகின்றார்.”³²

விழுமங்கள்

“முழுமையாய் அறிவின் உள்ளே உள்ள உலகத்திற்குச் சொந்தமானவை என்கிறார் என். டி. ராம்ஜி. விருப்பங்களின் நிறைவான திருப்தியே உண்மையான மதிப்புகள். இவ்விழுமங்கள் நல்வாழ்விற்குத்

தொண்டு புரியும் கருவிகள் இவை அனுபவப்பூர்வமானவை. இவை ஒரு பொருளோ, இலக்கோ அல்ல என்கிறார் டி.எச். பார்க்கர்”³³

“ஹிப்பில் அவர்கள் மதிப்புகள் நற்செயல்களை அறிந்தும் அறியாமலும் ஊக்குவிக்கக் கூடியவையாகவும் நியாயப்படுத்துபவையாகவும் உள்ளன என்கிறார்.”³⁴

“விழுமம் என்பதற்குப் பெரும்பான்மையான அடிப்படையானக் கருத்து, எந்த ஒன்று ஏதாவது ஒரு நேரத்தில் உண்மையாக விரும்பப்படுகிறதோ, உயர்வாக மதிக்கப்படுகிறதோ, ஆசைப்படப்படுகிறதோ உறுதிப்படுத்தப்படுகிறதோ அல்லது மகிழ்ச்சியூட்டுகிறதோ அதுவே விழுமம் என்பது எஸ். ப்ரைட்மேன் அவர்களின் கருத்தாகும்.”³⁵

இவ்வாறு பல்வேறு அறிஞர் பெருமக்களால் விளக்கம் பெறும் இவ்விழுமங்கள் மதிப்புகள் பல்வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

விழுமங்களின் வகைகள்

“விழுமங்கள் பல்வழிகளில் பல்வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே அதன் வகைகளைச் சரியாகப் பிரிவுபடுத்திக் கூற இயலாது. கிரேக்க தத்துவஞானி பிளேட்டோ என்பவர் உண்மை, தன்மை, அழகு ஆகியவை உறுதி விழுமங்கள். மனிதன் இவற்றைக் கண்டுபிடித்து அதன் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். பழங்கால இந்தியர்கள் சத்யம், சிவம், சுந்தரம், என்பதன் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டனர். எனினும் அண்மைக்கால இலக்கியங்கள் கல்வி நோக்கில் விழுமங்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்துகின்றனர்”³⁶

கல்வியாளர்கள் பலரும் மதிப்புகளை - விழுமங்களைப் பல்வகைப் படுத்துகின்றனர். நாட்டில் வாழும் சமூகத்தினரின் பண்பாடு, கலாச்சாரம், வாழ்க்கை முறை மற்றும் தேவைகளுக்கேற்ப மதிப்புகள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றைக் கல்வியாளர்களும் தத்துவவியலாளர்களும் பல்வேறு வகைகளில் வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

“வால்டர் ஜீ. எவரெட்டி அவர்கள் தம்முடைய Book of Moral Values என்னும் நூலில் மதிப்புகளை எட்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளார். அவை,

1. பொருளாதார விழுமங்கள் (ECONOMIC VALUES)

இவை செல்வத்தினையும், அச்செல்வத்தினால் பெறக்கூடிய பொருள்களையும் குறிக்கும். நாட்டின் வளர்ச்சி, பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் இவை குறிக்கின்றன. மேலும் தனிமனித பொருளாதார நிலை, சமூகத்தில் பொருளாதாரத்தால் பெறப்படும் அங்கீகாரம் முதலியவையும் இதில் அடங்கும்.

2. உடல் சார்ந்த விழுமங்கள் (BODILY VALUES)

இவை உடல்நலம், மனநலம், அழகு முதலியவற்றைக் குறிப்பனவாகும்.

3. பொழுதுபோக்கு விழுமங்கள் (RECREATIONAL VALUES)

இவை ஓய்வு நேரத்தினையும், விளையாடும் நேரத்தினையும் பயனுள்ள வகையில் அமைத்துக்கொள்வதைக் குறிக்கும்.

4. தொடர்புடைய விழுமங்கள் (ASSOCIATIVE VALUES)

இவை, நட்பு, அன்பு, பாசம் முதலிய உறவுகளுக்கு இடையே இருக்க வேண்டிய நல்லிணக்கத்தைக் குறிப்பதால் இதனைச் சமூக மதிப்புகள் என்றும் கூறுவர்.

5. நடத்தை சார்ந்த விழுமங்கள் (CHARACTER VALUES)

இவை மனித நடத்தை நன்முறையில் அமைவதற்குப் பின்பற்ற வேண்டிய நீதிநெறி, சுயக்கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம், நேர்மை, நேரம் தவறாமை முதலிய குணநலன்களைப் பற்றியவையாகும்.

6. அழகுணர்வு விழுமங்கள் (AESTHETIC VALUES)

இவை இயற்கையழகு, கலையழகு பற்றியவையாகும்.

7. நுண்ணறிவு விழுமங்கள் (INTELLECTUAL VALUES)

உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நுண்ணிய பார்வையில் அமைபவை ஆகும்.

8. சமய விழுமங்கள் (Religious Values)

இறை நம்பிக்கை, வழிபாடு, நேர்வழியில் நடத்தல், தான தர்மம் செய்தல், தியானம் செய்தல் முதலியவை இவற்றில் அடங்கும்.³⁷

ப்ரேன்சிஸ் எஸ். பார்க்கர் என்பவர்,

- “1. பொருளாதார விழுமங்கள் (Economic Values)
2. தாவரவியல் விழுமங்கள் (Biological Value)
3. பாச நெறி விழுமங்கள் (Affective Values)
4. சமுதாய விழுமங்கள் (Social Values)
5. நுண்ணறிவு விழுமங்கள் (Intellectual Values)
6. அழகுணர்வு விழுமங்கள் (Aesthetic Values)
7. நன்னெறி விழுமங்கள் (Moral Values)
8. சமய விழுமங்கள் (Religious Values)”³⁸

என எட்டாக வகைப்படுத்துகின்றார்.

மேலும்,

- “1. கருத்தியல் விழுமங்கள் (Theoretical Values)
2. பொருளாதார விழுமங்கள் (Economic Values)
3. அழகுணர்வு விழுமங்கள் (Aesthetic Values)
4. சமுதாய விழுமங்கள் (Social values)
5. அரசியல் விழுமங்கள் (Political Values)
6. சமய விழுமங்கள் (Religious values)”³⁹

என ஸ்பெரன்ஜர் அவர்களும்

- “1. பொருளாதார விழுமங்கள் (Economic Values)
2. உடல் ஆரோக்கிய விழுமங்கள் (Health Values)
3. பொழுதுபோக்கு விழுமங்கள் (Recreational Values)
4. தொடர்புடைய விழுமங்கள் (Associative Values)
5. அழகுணர்வு விழுமங்கள் (Aesthetic Values)
6. நன்னெறி விழுமங்கள் (Moral Values)
7. சமய விழுமங்கள் (Religious Values)”⁴⁰

என ஹேரி எஸ். ப்ரௌடி அவர்களும் வகைப்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறே டைலர் (Tylor) அவர்களும் உலகத்தில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படும் ஆறு சமூக அமைப்புகளோடு தொடர்புடைய மதிப்புகளை வகைப்படுத்தியுள்ளார். ஆறு சமூக அமைப்புகளையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய மதிப்புகளையும் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

- “1. அழகுணர்வு மதிப்புகள் - கலையம்சங்கள்
2. நுண்ணறிவு - பயன்பாட்டு அறிவியல்
3. சமய நெறிகள் - சமயம்
4. நீதிநெறி - சட்ட அமைப்பு
5. அரசியல் - அரசியலமைப்பு
6. பொருளாதார மதிப்பு - பொருளாதார நிலை”⁴¹

இவ்வாறு கல்வியாளர்கள் விழுமங்களைப் பலவேறு வகைகளில் வகைப்படுத்துகின்றனர்.

“தத்துவவியல் அறிஞர்கள் விழுமங்களை,

1. அறம் (அ) தர்மநெறி
2. பொருள் (அ) செல்வம்
3. இன்பம் (அ) காமம்
4. முக்தி நிலை (அ) சரணாகதி நிலை

என்ற நான்காகப் பிரித்துள்ளனர். ஒருவர் தர்ம நெறிப்படி ஈட்டுகின்ற செல்வத்தினால் நன்மையே விளையும். இல்லற தர்மம் மாறாமல் இருப்பது நிலையான இன்பத்தினையும் சமூகத்தில் மரியாதையையும் தரும். இல்லற வாழ்க்கைக்குப் பிறகு இறைவனே நிலையானவன் என்று உணர்ந்து அவரிடம் சரணாகதி அடைவதே முக்தி நிலை எனப்படுகிறது.”⁴²

மேலும் இவ்வகைப்பாடுகளைத் தவிர,

- “1. கலாச்சார மதிப்புகள்
2. குடியுரிமை மதிப்புகள்
3. மனவெழுச்சி மதிப்புகள்

4. ஒழுக்க மதிப்புகள்
5. மனிதநேய மதிப்புகள்
6. தேசிய மதிப்புகள்
7. அறிவியல் மதிப்புகள்
8. சமூக மதிப்புகள்
9. இறை உணர்வு மதிப்புகள்
10. சார்பற்ற மதிப்புகள்

என்றும் விழுமங்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.”⁴³ என்கிறார் ப்ரோமிளா ஷர்மா அவர்கள்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் விழுமம் என்னும் சொல்லாட்சியும் விளக்கமும்

இலக்கண நூல்களும் விழுமம் என்னும் சொல்லுக்குப் பல பொருள்களைத் தருகின்றன.

தொல்காப்பியர், விழுமம் என்னும் சொல், சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை என்னும் முப்பொருள்களில் வரும் என்கிறார்.

“விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்”⁴⁴

என்பது நூற்பா. யாப்பருங்கலத்தில்,

**“ஒழுகிய ஓசையில் ஒத்தடி இரண்டாய்
விழுமிய பொருளது வெண்செந் துறையே”⁴⁵**

என்னும் நூற்பாவில் விழுமிய என்னும் சொல்லிற்குச் சிறந்த என்னும் பொருள் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கண விளக்கம் தொல்காப்பியத்தைப் போலவே, சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை என்னும் முப்பொருள் குறிப்பதை,

“விழுமம் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்”⁴⁶

எனும் நூற்பா விளக்குகிறது.

முத்துவீரியத்தில் விரியுவமையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“விழுமிய குணமுதல் விரிந்து வருவது
விரியா மென்மனார் மெய்யுணர்ந் தோரே”⁴⁷

என்பதில் ‘விழுமிய’ என்னும் சொல்லிற்குச் சிறந்த என்னும் பொருள் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

“விழுமிய குலமுறை பிறப்புமேம் பாட்டின்”⁴⁸

என்பதிலும் விழுமிய என்னும் சொல்லிற்குச் சிறந்த என்னும் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் விழுமம் என்பதன் அடிச்சொல்லான விழு என்பதும் விழுமம், விழுமிய, விழுமியோர் எனும் சொற்களும் விழுமம் தொடர்பாகக் காணப்படுகின்றன.

விழுமத்தின் அடிச்சொல்லான ‘விழு’ என்னும் சொல்லிற்கு மதுரைக் காஞ்சியில்,

“உயர்ந் தோங்கிய விழுச் சிறப்பின்”⁴⁹

“வியன்மேவல் விழுச் செல்வத்து”⁵⁰

“தண்டாது தலைச் சென்று
கொண்டு நீங்கிய விழுச்சிறப்பின்”⁵¹

“விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்”⁵²

“.....விழுநிதி

ஈதல் உள்ளமொடு இசை வேட்குவையே”⁵³

எனும் பாடலடிகளில் விழு என்பது சீரிய என்னும் பொருள் குறிக்கின்றது. மேலும் மலைபடுகடாமிலும்,

“வியல் இடம் பெறாஅ விழுப்பெறு நியமத்து”⁵⁴

எனும் பாடலடியில் சீரிய எனும் பொருள்படுகின்றது. மேலும், விழுமியோர் என்னும் சொல்

“உயர்ந்த தேயத்து விழுமியோர் வரினும்”⁵⁵ என்றும்

“.....விழுமியோர் குழீஇ
விழைவுகொள் கம்பலை படுப்பப் பலவுடன்”⁵⁶

என்றும் மதுரைக்காஞ்சியில் இடம்பெறுகிறது.

“.....விழுமிய

பெறலரு பரிசில் நல்குமதி”⁵⁷

எனத் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் சீரியோர் சிறந்தோர் எனும் பொருள் குறிக்கின்றது. இவ்வாறே விழுமிய என்னும் சொல்லும்,

“.....விழுமிய

உறுகுறை மருங்கிற்றம் பெறுமுறை கொண்மார்”⁵⁸

எனத் திருமுருகாற்றுப் படையிலும்,

“விழுமிய நாவாய் பெருநீ ரோச்சுநர்”⁵⁹

என்றும்

“விழுமிய வீழ்ந்த குரிசிலர்த் தம்மின்”⁶⁰

என்றும் மதுரைக்காஞ்சியிலும் சீரிய, சிறந்த எனும் பொருளில் இடம்பெறுகிறது

நற்றிணையில் விழுமம் என்னும் சொல்லிற்குச் சீர்மை என்று பொருள் தரப்பட்டுள்ளது.

“.....நனி பெரிது

உற்றநின் விழுமம் உவப்பென்”⁶¹

என்பது பாடல்.

குறுந்தொகையிலும்.

“அவரே

கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசியை

வாடா பள்ளிஅம் காடிற்றத் தோரே”⁶²

என ‘விழு’ என்பதற்குச் ‘சிறந்த’ என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறளிலும்,

“விழுப்பேற்றின் அ.தொப்ப நிலையார் மாட்டும்

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்”⁶³

(விழுப்பேறு - மிகச்சிறந்த, சீரிய பேறு)

விழு என்பதற்குச் சிறந்த, சீரிய என்னும் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு மதிப்பு, மதிப்புணர்வு, விழுமியம் என்று கூறப்படும் ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்களாய் விளங்கும் விழுமம் என்பதும் அதன் அடிச்சொல்லான விழு, என்பதும், விழுமிய, விழுமியோர் என்பவையும் சிறப்பு, சீர்மை, நன்மை, இடும்பை, தூய்மை என்றும், சீரிய, சிறந்த என்றும் சீரியோர், சிறந்தோர் என்றும் பல்வேறு வகையாய் வழங்கப்பட்டனும் விழுமம் என்பதற்கு நற்பண்புகள், வாழ்வில் மேற்கொள்ளவேண்டிய, பின்பற்றிப் போற்றப்படவேண்டிய வாழ்வியல் நன்னெறிகள் என்னும் பொருள்கொள்ளப்பட்டு இவ்விழுமம் என்னும் சொல் இவ்வாய்வில் இடம்பெறுகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் விழுமங்கள்

தமிழில் தொன்மையாய், முதன்மையாய், முழுமையாய்த் திகழும் நூல் தொல்காப்பியம். மொழியின் இலக்கணமும், வாழ்வின் இலக்கணமும் ஒருங்கே அமைந்த இலக்கண நூல். இன்றைய நூற்றாண்டில் எத்தகைய முற்போக்குச் சிந்தனையையும், மொழிக்கொள்கையையும், வாழ்வின் முன்னேற்றத்தையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் அதன் அடித்தளம் தொல்காப்பியத்தில் வேருன்றியிருப்பது உண்மையே. இவ்வகையில் இன்றைய கல்வியியலாளர்கள் கூறும் மதிப்புக்கொள்கையான விழுமங்களும் அன்றே விதைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தொல்காப்பியத்தில் புலனாகின்றது. அகவாழ்வைப் பற்றிக் கூறும் பொருளதிகாரம் காதலை மற்றும் இயம்பவில்லை. காதல் ஒழுக்கத்தையும் வாழ்வில் ஆற்றவேண்டிய அறச் செயல்களையும், கடைபிடிக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கங்களையும் எடுத்தியம்புகிறது.

“களவில்லாமல் கற்பறம் உண்டாகி இருக்கலாம் அன்றிக், களவறம் கற்பறம் ஆகாமல்போகத் தோழியும், செவிலியும், சான்றோரும் விட்டார் அல்லர். களவுத் தலைவியை வேறொருவன், அறியாமல் மணம் பேச ஆள்விடுப்பினும், தலைவி தோழி செவிலி நற்றாய் என்பார் அறத்தொடு நின்று மனமாசில்லாக் களவுக் காதல், இல்லறமாகவே நிகழச் செய்தனர். அதனைமீறிப் பெற்றோர் வேற்றவர் மணத்திற்கு நேர்வர் என்றோ, களவுத் தடைபுரிவர் என்றோ தலைவன் அறியின், தன்னைத் தானே வாட்டிக் கொண்டும், வருத்திக் கொண்டும், ஊரறிய

மடலேறி வர, சான்றோரும் ஊரவரும் உடன்கூடி மணம் செய்வித்தற்கு முயன்றமை வாழ்வியல் அறமாகப் போற்றப்பட்டது”⁶⁴

என்கிறார் இளங்குமரனார்.

களவறம் கற்பறமாகிய இல்லறமாகிச் சிறந்ததையும், பழுதறுஅறத்தின் முடிநிலையையும்,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”⁶⁵

என்கிறார் தொல்காப்பியர். மேலும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் வேண்டத்தக்க இயல்புகளை,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திரு என
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”⁶⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதில் ஆண்மை எனப்படுவது ஆளும் தன்மை. ஆளுமைப் பண்பு. இந்த ஆளுமைப்பண்பு அனைவருக்கும் இருத்தல் வேண்டும். இதனையே தொல்காப்பியர் தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் உரிய பொதுமைப் பண்பாய்த் திகழவேண்டியமையைப் புலப்படுத்துகின்றார். எவ்வுயிரும் தம் உயிராய் எண்ணி உதவும் உயர்நிலையாகிய அருளையும் இதில் சுட்டுகின்றார்.

வேண்டத் தக்க இயல்புகளைக் கூறிய தொல்காப்பியர் வேண்டத் தகாதவைகளாக அறவாழ்விற்கு ஆகாதவைகளாகப் பொறாமை, பிறரைக் கெடுக்க நினைக்கும் தீவினையுள்ளம், தன்னைத் தானே வியத்தல், புறங்கூறுதல், செய்ய வேண்டுவனச் செய்யாச் சீர்கேடு அன்றியும் எல்லாமும் செய்ததாக முழக்கி ஆர்ப்பதுமாகிய பொச்சாப்பு, சோம்பலாகிய முயற்சியின்மை, பேதைமை, மறக்கக் கூடாதவற்றை மறத்தல் முதலியவற்றை,

“நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொல் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை

இன்புறல் ஏழைமை மறப்பொடு ஒப்புமை

என்று இவை இன்மை என்மனார் புலவர்”⁶⁷

என்று விளக்குகின்றார். வாழ்விற கொள்ளவேண்டிய பண்புகளையும், கொள்ளக் கூடாதவைகளையும் கூறிய தொல்காப்பியர் வாழ்வில் நலத்திற்குரியவற்றையும் கேட்டிற்குரியவற்றையும் பிரித்துக் காணும் நுண்ணுணர்வுப் பண்பு இருத்தலையும்,

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்

உணர்வுடை மாந்தர்க்கு அல்லது தெரியின்

நலநயப் பொருள்கோள் எண்ண ருங்குரைத்தே”⁶⁸

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தாம் பெற்ற அருளையும், பொருளையும், அறிவையும், நன்மையையும், பிறரும் பெற வேண்டும் என்னும் பெருமனமாகிய விழுமம் மக்களிடத்தில் குடிகொள்ளுதல் வேண்டும். இப்பண்பு தொல்காப்பிய காலத்தில் நிலவியமையை,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்

சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”⁶⁹

எனும் ஆற்றுப்படை இலக்கண நூற்பா நமக்குத் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. தொல்காப்பியர் தலைவிக்கு இருக்கும் நற்பண்புகளாகிய

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்

மெல்லியல் பொறையும் நிறையும்”⁷⁰

பிறவுமாகிய மாண்புகள் அனைவருக்கும் இருக்க வேண்டிய நற்பண்புகளே எனலாம்.

தமிழர்களின் பண்புகளுள் ஒன்றாகிய விருந்தோம்பல் அனைத்து மக்களுக்கானதாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விருந்தோம்பலைத் தொல்காப்பியர்

“.....வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்”⁷¹

“புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்

புகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்”⁷²

என்னும் நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுகின்றார். தலைவிக்கான விருந்தோம்பல் பண்பினைச் சுட்டிய தொல்காப்பியர், தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய நலம்பாராட்டல் என்னும் பண்பின் இன்றியமையாமையை

“.....சொல்லென

ஏனது சுவைப்பினும் நீகைதொட்டது

வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென

அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும்”⁷³

எனச் சுட்டுகின்றார்.

வாயுறை வாழ்த்தில் கூறப்படுவது அறமேயாகும். வாயுறை வாழ்த்து என்பதை விளங்க ஆராய்ந்தால், வேம்பு போல் கசப்பும் கடுப்போல் எரிப்பும், அமைந்த சொற்களைப் பின்னே நன்மை விளைவிக்கும் என்னும் நல்லெண்ணத்தால் பாதுகாக்கும் முறையால் கூறுவதாகும். வருங்கால வாழ்வுநலங் கருதி இடித்துக்குற வேண்டியவற்றைக் கூறவேண்டும் முறையால் கூறுதலாகும்.

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்

வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்

தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று

ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத்தற்றே”⁷⁴

என்பது நூற்பா. பிறவிப் பயனாம் வீடுபேற்றை வாழும்போதே அடைந்து சிறப்பதையும், அவ்வறநெறியையும்

“பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்”⁷⁵

என்றும்

“அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி”⁷⁶

என்றும் தொல்காப்பியர் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைக்கிறார். நல்லவை உரைத்து நன்னெறிப் படுத்துவதும், அல்லவை உரைத்து தீயவழிச் செல்வதை அகற்றுவதும் செவிலிக்கும் நற்றாய்க்கும் உரிய கடமைகளாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இவை எக்காலத்தும் எல்லா மக்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய விழுமங்களே ஆகும்.

“நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்”⁷⁷

என்பது நூற்பா.

சங்க இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

மனித நேயம் நிலைக்க, மானுடம் செழிக்க, வாழ்வு வளம்பெற அடிப்படைத் தேவையான விழுமங்கள், தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

மனிதனின் அறவழிப்பட்ட வாழ்வே போற்றுதற்குரியது. பிறவழிப்பட்ட வாழ்வு தூற்றுதற்குரியது. மனிதன் போற்றற்குரிய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் அடிப்படை விழுமங்களைத் தெரிந்தவனாக அதனைப் பின்பற்றுபவனாகப் பண்புநெறிப்படுபவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

சங்க இலக்கியம் தமிழர் உயர்சிந்தனைகளோடு வளம்பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்ந்ததை எடுத்துக்காட்டும் இலக்கியமாகும். சங்க அகப்பாடல்களும் புறப்பாடல்களும் வாழ்க்கையை நமக்குக் காட்டுகின்றன. அவை, மனித இனத்தின் அனுபவங்களின் தொகுப்பாகத் திகழ்கின்றன. மனித இனத்தை உயர்த்த வல்ல நிலைபேறுடைய மதிப்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன.

“அகம் என்பது காதல் வாழ்க்கை. சமுதாயத்தின் காதல் கோட்பாடு, ஒருவன் ஒருத்திக்கு மட்டும் வழிகாட்டுவது அன்று. ஒரு சமுதாயத்திற்கே வழிகாட்டுவதாகும். அதனால்தான் மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டார். மக்கள் என்னும் சொல் மானிட இனத்தைக் குறிக்குமே அன்றி ஒருவன் ஒருத்தியை மட்டும் குறிப்பிடுவது அன்று.”⁷⁸

“அகம் என்னும் மதிப்பு ஐந்திணையாகச் செம்மையடைந்து அன்பாகச் செறிவடைகிறது. அவ்வன்பும் மும்முதல் பொருளாகிய இன்பம், பொருள், அறம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அமையும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளமை அறியத்தக்கது.

**இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்போடு புணர்ந்த ஐந்திணை**

அதனால் சமுதாய நோக்கில் அமைந்துள்ள அகவாழ்க்கை சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய தூய காதல் முறையே பிற்கால இறையுணர்வுப் பாடல்களையும் ஆட்சி செய்தது. அம்மதிப்பின் செல்வாக்கு இன்றும் இலக்கியத்தில் ஆட்சி செய்கிறது”⁷⁹ என்கிறார் கா. சிவகாமி.

இத்தகைய அக இன்பங்களைவிட அறத்தால் வாழும் இன்பம், ஈத்துவக்கும் இன்பம் போன்றவையே நிலையானவையாகும். இவையே மதிப்பு மிக்க இன்பமாகும். இவ்வகையில், மக்கள் தம்மால் இயன்றவரை நன்றே செய்தல் வேண்டும். பிறருக்கு எந்நிலையிலும் தீங்கு நினைத்தலோ, தீங்கிழைத்தலோ கூடாது. இருப்பினும் நன்றாற்றவில்லையெனினும் தீதாற்றாமலிருப்பதே மிக நன்று. அதுவே பெருநன்மை. இதனையே,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல் ஆற்றுப் படுவும் நெறியுமார் அதுவே”⁸⁰

எனும் பாடல் வலியுறுத்துகின்றது. இதனைக் கடைபிடித்தால் தாமும் மகிழ்ந்து தம்மைச் சார்ந்த சமுதாயத்தையும் மகிழ்விக்கலாம்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”⁸¹

நாம் செய்யும் செயல்களே நமக்கு வாழ்க்கையாக அமையும். நல்வினையாற்றின் நல்வாழ்வும், தீவினையாற்றின் அல்வாழ்வும் அமையும்.

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”⁸²

என்பது பேருண்மையே.

நம் இலக்கியங்களில் மனிதநேய மணிமொழிகள் இல்லா இடங்களே இல்லை எனலாம். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் வாழ்வின் அடிப்படையான ஏதேனும் ஒரு நற்பண்பினை, விழுமத்தைக் கொண்டவையாக, அதனை மையப்படுத்தியவையாகத் திகழ்கின்றன.

கீழ்வரும் நற்றிணைப் பாடல் மனிதப் பண்பினையும் உண்மையானச் செல்வத்தினையும் கூறுகின்றது.

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று தன் செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே”⁸³

பிறருக்கு உதவுதல் என்பது மனிதப் பண்புகளுள் இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

ஈதல் என்பது எத்தகைய நோக்கில் அமைய வேண்டும் என்பதை,

“எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்று என
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே
பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மையே”⁸⁴

எனும் பாடல் உரைக்கின்றது.

‘ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு’ என்பது பழமொழி, பொன்மொழி. ஊயர்திணையாயினும், அ.றிணையாயினும் ஒற்றுமையைப் போற்றுதல் நன்மையையே பயக்கும். மக்களின் ஒற்றுமையான வாழ்க்கையே இன்ப மயமானப் பாதுகாப்பான வாழ்க்கை. கலித்தொகை,

“ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”⁸⁵

என்று இயம்புகின்றது. இவ்வொற்றுமை கணவன், மனைவி என்று இல்வாழ்க்கையில் தொடங்கி குடும்பம், சுற்றம், நட்பு, சமுதாயம் என அனைத்து நிலைகளிலும் நிலைப்படுதல் நன்று.

மொழி, இன வேறுபாடின்றி மனம் ஒன்றிய வாழ்க்கையே ஒற்றுமைக்கு வித்தாகும்.

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேயத்துப்
புலம் பெயர்மாக்கள் கலந்துஇனிது உறையும்”⁸⁶

ஒற்றுமையான தேசத்தையே நாம் விரும்பி உருவாக்கல் வேண்டும்.

இல்வாழ்வில் இல்வாழ்வானும், இல்லத்தாளும் கடைபிடிக்க வேண்டிய அறங்களும், குடும்ப நெறிமுறைகளும் விழுமங்களுள் அடங்கும். பட்டினப்பாலைத் தலைவன் தன் தலைவியின் மீது கொண்ட மிகுந்த அன்பின் காரணமாக,

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வார் இருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”⁸⁷

என்கிறான். அன்பு வழிப்பட்ட வாழ்க்கையே இன்ப வாழ்க்கை.

சங்க காலத்தில் காதலும், வீரமும், கொடையும் மக்களின் வாழ்வோடு வாழ்வாக இரண்டற இணைந்திருந்தமையைச் செம்பாக்கள் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வான் வழங்கும் மாரிபோல் அளவில்லாமல் ஈதலே கொடை என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“அறுகுலத்து உழுத்தும் அகல்வயல் பொழிந்தும்
உறுமிடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போல
கடாஅ யானை கழற்கால் பேகன்
கொடைமடம் படுதல்”⁸⁸

மன்னன் என்பவன் நற்பண்புடையோனாக, அறவழிச் செல்வோனாக, நீதிநெறி காப்பவனாக இருப்பானாயின் மக்களும் நற்பண்புடைய மாண்புமிகு நிலையினைச் சமுதாயத்தில் நிலைநிறுத்துவர்.

மன்னனின் கடமையை,

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால்,
யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே”⁸⁹

என வலியுறுத்துகின்றது. இன்றைய அரசியலார்க்குப் பாடம் புகட்டும் நற்செயதிப்பாவாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

மேலும் சங்க இலக்கியம் நற்குண நன்னெறிப் பட்டியலை,

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பு எனப்படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுகுதல்
அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவு எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்
செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறை எனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
முறை எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்
பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁹⁰

என எடுத்துக்கூறி

“செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்
இன்முகம் உடைமையும், இனியன் ஆதலும்,
செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த”⁹¹

வாழ்க்கையை மாண்புற அமைத்துக்கொள்ள அடிப்படை விழுமங்களை எடுத்துரைக்கின்றது.

**பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் விழுமங்கள்
திருக்குறள்**

உலக அரங்கில் சாதி, சமய மொழி இன வேறுபாட்டைக் கடந்து மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகளை எடுத்துரைக்கும் வாழ்க்கைப் பாடமாக அறநூல்களில் முதன்மை நூலாக ‘திருக்குறள்’ போற்றப்படுகின்றது.

மனிதனுக்கு வாழ்க்கை மதிப்புகளை எடுத்துரைப்பதே அறமாகும். இந்த அறமே மனிதனை உண்மையான வாழ்வு வாழ உதவுவதும் ஆகும். அறம் இன்றி வாழ்க்கையில் நிறைவு ஏற்படாது.

“அறத்தினும் ஊங்கு ஆக்கமுமில்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லைக் கேடு”⁹²

என வள்ளுவரும் அறத்தின் இன்றியமையாமையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். எனவே அறம் மானுடத்தின் நிலைபேற்றிற்கே அடிப்படையாக அமைகிறது.

வள்ளுவப் பெருந்தகையாரின் ஒவ்வொரு குறள்மணியும் ஒவ்வொரு விழுமங்கள் எனலாம். மனித வாழ்வின் அடிப்படை உண்மைகளை எடுத்துரைத்து வாழ வேண்டிய வழிமுறையையும் புகட்டுவதாகத் திகழ்கிறது.

தூய்மையுள்ளதாம் தலையாயத் தூய்மை மனத்தூய்மையே. மனம் செம்மையானால் எண்ணமும் செயலும் நெறிப்படும். இம்மனத் தூய்மையே மற்ற அறங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததெனக் கூறுகின்றார்.

**“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர் பிற”⁹³**

என்பது குறள்.

மற்றவர்கள் நம்மை மதிக்குமாறு இல்வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் தெய்வப்புவர். பிறர் மதித்துப் போற்றி நம்மை முன்மாதிரியாக எடுத்துக்கொள்ளுமளவிற்கு வாழ்தல் வேண்டும். பழித்துப் பேசுவதாக இருத்தல் கூடாது என்பதை,

**“அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அ.:தும்
பிறன் பழிப்பது இல்லாயின்நன்று”⁹⁴**

என்னும் குறள் வலியுறுத்துகின்றது.

உடலும் உயிரும் இணைந்தால் தான் மனிதன். உடல் மட்டுமே இருப்பின் பிணமென்றும், உயிர் மட்டுமே இருப்பின் ஆவியென்றும் சுட்டப்படும். உடலும் உயிரும் இணைந்து நற்பண்பில்லாதவன் கூட மனிதனாகக் கருதப்படமாட்டான். ஆடையில்லா மனிதன் அரைமனிதன் என்பது போல் நற்பண்பில்லா மனிதன், விழுமங்களை உணரா மனிதன் அரை மனிதன் என்றும் கூறலாம். மனம் பண்பட்டவனிடத்தே அன்பிருக்கும் அறம், இரக்கம் என்று பலவும் இருக்கும்.

மனதில் அன்பிலா மனிதன் மனிதனல்ல என்பதையே,

**“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அ.:திலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”⁹⁵**

எனும் குறள் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பணிவுடைமையும் இன்சொல்லும் பிறரைத் தம்பால் கவர்ந்திழுக்கச் செய்யும். இவையே மனிதர்க்குச் சிறந்த அணியெனக் கூறுகின்றார் பொய்யில்புலவர்.

**“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணியல்ல மற்றுப் பிற”⁹⁶**

மக்களிடத்து இருக்க வேண்டிய முக்கிய நற்பண்புகளுள் ஒன்று நன்றியுடையவராக இருத்தல். இந்நன்றி மறந்தார்க்கு வாழ்க்கையில் உய்வில்லை என்பதை,

**“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”⁹⁷**

எனும் குறள் விளக்குகின்றது.

முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்பர். நாம் பிறருக்குத் துன்பம் இழைத்தால் அத்துன்பம் நமக்கே திரும்ப வரும். எனவே பிறரைத் துன்புறுத்துவதையும், உயிரைப் போக்கும் கொலைத் தொழில் புரிவதையும் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார் தெய்வப்புலவர்.

**“தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை”⁹⁸**

என்பது குறள்.

மனித உறவுகளில் மிகச் சிறந்தது நட்புறவாகும். இன்பத்தில் உடனிருந்து திளைப்பது மட்டும் நட்பன்று. தன் நண்பன் தவறு செய்யுமிடத்து, தீவழியில் செல்லுமிடத்து அவனுடைய தவறைச் சுட்டிக் காட்டி நல்வழிப்படுத்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மையான நட்பிற்கு இலக்கணம் வகுக்கிறது.

**“நகுதல் பொருட்டன்று நட்பல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு”⁹⁹**

எனும் குறள்.

மனிதனின் சொல்லிற்கும் செயலிற்கும் தொடர்பிருத்தல் வேண்டும். சொல்வேறு, செயல்வேறுபட்டவரால் துன்பமே நேரிடும். எனவே இத்தகையாரோடு நெருங்காது ஒதுங்கி விடுதல் வேண்டும் என்கிறார் பொய்யில் புலவர்.

“கனவினும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு”¹⁰⁰

என்பது குறள்மொழி.

நாலடியார்

துன்பமற்ற இன்பமயமான வாழ்விற்கு வழிகாட்டுவதாக,

“அறிவது அறிந்து அடங்கி அஞ்சுவது அஞ்சி
உறுவது உலகுவப்பச் செய்து - பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது”¹⁰¹

எனும் பாடல் அமைகின்றது.

இன்றையத் தலைமுறையினரிடம் பெரியோரை மதித்தல், பெரியார் சொல் கேட்டல் என்னும் நற்பண்புகள் அருகிவருகின்றன. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் எனும் அகந்தையை அகற்றி அனுபவமிக்க பெரியோரின் துணை கொள்வதே நல்லது என்பதை,

“எம்மை அறிந்திலீர் எம்போல்வர் இல்என்று
தம்மைத்தாம் கொள்வது கோள்அன்று - தம்மை
அறியரா நோக்கி அறன்அறியும் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்”¹⁰²

எனும் பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன..

மனிதன் தன் பண்பை இழந்து மகத்துவம் மறந்து, மாண்பிழந்து போகச் செய்யும் தீச்செயல்களுள், ஒன்று காமம். காமம் எதன் மீதாயினும் அதனால் விளைவது தீமையே. இக்காமத்தை கைவிடுதல் வேண்டும் என்பதை,

“ஊருள் எழுந்த உருகெழு செந்தீக்கு
நீருள் குளித்தும் உயல் ஆகும் - நீருள்
குளிப்பினும் காமம் சுடுமே குன்றேறி
ஓளிப்பினும் காமம் சுடும்”¹⁰³

என்கிறது நாலடியார். நட்புகொண்டு பிரிதல் நட்பிற்கழகல்ல. நண்பனை நல்வழிப்படுத்தலோடு அவன் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த பிழைகளைப்

பொறுத்து, குறைகளை மறந்து நிறைகளை எடுத்துக்கொள்ளுதலே நட்பை வளர்க்கும் பண்பெனக் கூறுகின்றது கீழ்வரும் பாடல்.

“நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல் வேண்டும்
நெல்லுக்கு உமிஉண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு”¹⁰⁴

நெஞ்சில் வஞ்சமுடையோரை விடுத்து வஞ்சமில்லா நல்மனமுடைய நற்பண்பினரோடான நட்பினை வளர்த்துக் கொள்வது மிக்க நன்று என்பதை,

“பலநாளும் பக்கத்தார் ஆயினும் நெஞ்சில்
சிலநாளும் ஓட்டாரோடு ஓட்டார் - பலநாளும்
நீத்தார் என, கைவிடல் உண்டோ - தம்நெஞ்சத்து
யாத்தரோடு யாத்த தொடர்பு”¹⁰⁵

எனும் பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

அறியா வயதில் தவறு செய்து, தீயவரோடு இணங்கினாலும், தவறான பாதையில் சென்றவர்களாக இருப்பினும் நன்னெறியுடைய நல்லோருடன் சேரின் அவரிடத்துள்ள தவறுகளனைத்தும் மறைந்துவிடுவதை,

“அறியாப் பருவத்து அடங்காரோடு ஒன்றி
நெறியல்ல செய்து ஒழுகியவும் - நெறியறிந்த
நற்சார்வுசார கெடுமே வெயில் முறுகப்
புற்பனிப் பற்று விட்டாங்கு”¹⁰⁶

எனும் பாடல் எடுத்துரைத்து நன்னெறியுடைய பெரியாரோடு சேர நெறிப்படுத்துகின்றது.

பழமொழி நானூறு

தம்மைத் தாமே புகழாமலிருத்தலும் நற்பண்பே. இவ்வடக்கமானது இன்றியமையாதது என்பதை,

“கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்து உரைப்பர் தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட
நிறைகுடம் நீர் தளும்பல்லில்”¹⁰⁷

எனும் பாடல் கூறுகின்றது. தற்புகழ்ச்சியோடு, தகுதியற்றோரைப் புகழ்தலும் பண்பற்றதாகும். இத்தகுதியற்ற புகழ் நாயைப் புலியென்று உரைப்பதற்குச் சமனாவதை,

“தாயானும் தந்தையாலானும் மிகவுஇன்றி
வாயின் மீக்கூறுமவர்களை ஏத்துதல்
நோய்இன்று எனினும் அடுப்பின் கடைமுடங்கும்
நாயைப் புலியாம் எனல்”¹⁰⁸

எனும் பாடல் சுட்டுகின்றது. மேலும் பிழைபொறுத்தலையும், பகுத்துண்ணலையும் கீழ்வரும் பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

“தம்தீமை இல்லாதார் நட்டவர் தீமையையும்
எம்தீமை என்றே உணர்ப, தாம் - அம்தண்
பொருதிரை வந்துஉலாம் பொங்கு நீர்ச்சேர்ப்ப
ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு”¹⁰⁹

“இரப்பவர்க்கு ஈயக்குறைபடும் என்று எண்ணி
கரப்பவர் கண்டறியார் கொல்லோ - பரப்பில்
துறைத் தோணிநின்று உலாம்தூங்நீர்ச் சேர்ப்ப
இறைத்தோறும் ஊறும் கிணறு”¹¹⁰

எனும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

நான்மணிக்கடிகை

ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு மணி போன்ற அறக்கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கும் நான்மணிக்கடிகை, ஒருவன் சரியானப் பாதையில் சென்று வாழ்வில் வளம்பெற, அல்லனவற்றை நீக்கக் கூறுவதாய் அமைகின்றது இப்பாடல்,

“மொய்சிதைக்கும், ஒற்றுமைஇன்மை: ஒருவனைப்
பொய்சிதைக்கும் பொன்போலும் மேனியை பெய்த
கலம் சிதைக்கும் பாலின் சுவையை: குலம் சிதைக்கும்
கூடார்கண் கூடி விடின”¹¹¹

என்று வீழ்ச்சிக்கு வித்தானவற்றை விலக்கக் கூறி, வாழ்க்கையின் எழுச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஒருவனுக்கு அமைய வேண்டிய நான்கு முத்துக்களைக் கொண்டதாக

“கண்ணின் சிறந்த உறுப்புஇல்லை: கொண்டாளின்
துன்னிய கேளிர் பிறர் இல்லை: மக்களின்
ஓண்மையவாய்ச் சான்ற பொருள் இல்லை ஈன்றாளின்
என்னக் கடவுளும் இல்”¹¹²

எனும் பாடல் அமைகின்றது.

எவை எவை தீயவை, எவற்றை விடுத்தல் நல்லதென்பதை உணர்த்து
இத்தீமைகளைத் தீப்பற்றச் செய்யத் தூண்டுவதாய்

“எல்லா இடத்தும் கொலைதீது மக்களைக்
கல்லா வரைவிடல் தீது நல்லார்
நலம்தீது நாண் அற்றுநிற்பின் குலம்தீது
கொள்கை அழிந்தக் கடை”¹¹³

எனும் பாடல் இடித்துரைக்கின்றது.

திரிகடுகம்

முத்து போன்ற முக்கருத்துக்களைப் பாடல்தோறும் எடுத்துரைக்கும் திரிகடுகம்
வாழ்க்கையில் அறியாமை நோய்க்கும், தீயப் பண்புகளுக்கும் மருந்தாகும்
தன்மைத்தாய் அமைந்து,

“பிறர்தன்னைப் பேணுங்கால் நாணலும் பேணார்
திறன்வேறு கூறின் பொறையும், அறவினையைக்
கார் ஆண்மைபோல ஒழுகலும் இம்முன்றும்
ஊராண்மை என்னும் செருக்கு”¹¹⁴

ஒருவன் கொள்ள வேண்டிய நற்பண்புகளைப் புகட்டி, நற்பண் பிலாதாரைக் குறிப்பிட்டு,
அவர்களின் தீயப் பண்பினால் விளையும் *சீரமை*

“நன்றி பயன்தூக்கா நாணிலியும் சான்றார்முன்
மன்றில் கொடும்பாடு உரைப்பானும் நன்றின்றி
வைத்த அடைக்கலம் கொள்வானும் - இம்முவர்
எச்சம் இழந்து வாழ்வார்”¹¹⁵

என்று எச்சரிக்கின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம், ஆசாரக்கோவை, ஏலாதி

உடல் நலத்திற்கு இன்றியமையாதது மருந்து. மனநலத்திற்கு இன்றியமையாதது நற்பண்புகள். இந்நற்பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்ள நம் அற இலக்கியங்கள் நம்மை ஆற்றுப்படுத்துகின்றன. நாம் கொள்ள வேண்டிய மக்கட் பண்புகளை,

“இன் சொல்லான் ஆகும் கிளைமை இயல்பில்லா
வன்சொல்லான் ஆகும்பகைமைமன் மென்சொல்லான்
ஆய்வில்லா ஆருளாம் அவ்வருள்நல் மனத்தான்
வீவில்லா வீடாய் விடும்”¹¹⁶

என்று சிறுபஞ்சமூலமும்,

“நன்றியறிதல் பொறையுடைமை இன்சொல்லோடு
இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை கல்வியோட
ஓப்புரவு ஆற்ற அறிதல் அறிவுடைமை
நல் இனத்தாரோடு நட்பல் - இவை எட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து”¹¹⁷

என்று ஆசாரக் கோவையும் நெறிப்படுத்துகின்றன.

இவ்விழுமங்களோடு மனிதனுக்கு இருக்கவேண்டியது, துன்பத்தில் வலியில் இருப்போர்க்கு உதவி செய்யும் நற்பண்பாகும். இரக்ககுணம் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இம்மனப்பான்மை இருக்கும்.

“தாய்இழந்த பிள்ளை தலைஇழந்த பெண்டாட்டி
வாய்இழந்த வாழ்வினார் வாணிகம் போய் இழந்தார்
கைத்துணை பொருள்இழந்தார் துண்ணியவர்க்கு ஈயந்தார்
வைத்து வழங்கி வாழ்வார்”¹¹⁸

என்று எத்தகையோர்க்கு உதவிசெய்தல் நன்றென்றுப் பட்டியலிட்டு, தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம் என்பதால் இல்லாதார்க்கு அன்னமிட்டு வாழ்தல் நற்பண்பாகும் என்பதையும், உரைத்து யார் யாருக்கு உணவிடல் வேண்டும் என்பதையும்,

“புலையாள் புண்பட்டார் கண்கெட்டார் போக்குஇல்
நிலையாளர் நீர்மை இழந்தார் தலையாளர்க்கு

ஊண்கொடுத்து ஊற்றாய் உதவினார் - மன்னராய்க்
காண்கொடுத்து வாழ்வார் கலந்து”¹¹⁹

என விளக்குகின்றது ஏலாதி.

இனியவை நாற்பது

எவையெல்லாம் நன்மையைத் தராது. இனிமை பயக்காது, செய்தல்
கூடாதென்று இன்னாநாற்பதும், எவை செய்ய வேண்டியவை, இனிமையானவை,
இன்பம் தருபவை என்று இனியவை நாற்பதும் நமக்குப் பட்டியலிட்டு பண்புநெறிப்
படுத்துகின்றன.

“மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்இனிதே
தானம்அழியாமைத் தானடங்கி வாழ்வினிதே
ஊனம்ஒன்று இன்றி உயர்ந்த பொருள்உடைமை
மானிடவர்க்கு எல்லாம் இனிது”¹²⁰

என்பது இனியவை நாற்பது.

முதுமொழிக்காஞ்சி

விண்ணுலகில் வீடுபேறடையும்படி மண்ணுலகில் வாழ்வதே வாழ்க்கையென
உணர்த்தும் முதுமொழிக்காஞ்சி நிலையாமையை உணர்த்துவதோடு நல்
விழுமங்களையும் போற்றுவதை,

“ஈரம் அல்லாதது கிளைநட்பன்று
நேரா நெஞ்சத்தோன் நட்போன் அல்லன்
தேராமல் கற்றது கல்வி அன்று
அறத்தாற்றின் ஈயாதது ஈகை அன்று
திறத்தாற்றின் நோவாதது நோன்பு அன்று
மறுபிறப்பு அறியாதது மூப்பன்று”¹²¹

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஔவையாரின் பாடல்களில் விழுமங்கள்

ஔவையின் நீதி நூல்களின் வரிகள் ஒவ்வொன்றும் நன்னெறிப்படுத்தும்
விழுமங்களேயாகும்.

ஒளவையார் ஆத்திச்சூடியின் தொடக்கத்திலேயே அறத்தை வலியுறுத்தி, அடக்க வேண்டிய கோபத்தை அடக்கவும் கூறுகின்றார்.

“அறம் செய விரும்பு”¹²²

“ஆறுவது சினம்”¹²³

இக்கோபத்தினைக் கட்டுப்படுத்தவில்லையெனில்

“தீராக் கோபம் போராய் முடியும்”¹²⁴

என்றும் எச்சரிக்கின்றார்.

மனிதன் தன்னோடிருப்போர் அனைவரும் நல்லோர் என்று எண்ணிவிடல் கூடாது. அன்னப் பறவை பாலையும் நீரையும் பிரிப்பது போல் போலிகளை இனங்கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்பதை,

“உற்றோர் எல்லாம் உறவினர் அல்லர்”¹²⁵

என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

பழிபாவத்திற்கு அஞ்சுபவர்கள் விழுமங்களை மறந்து தன்னிலையிலிருந்து பிறழ் மாட்டார்கள். எனவே பழி ஏற்படுத்தும் சொல்லையோ, செயலையோ கைவிடுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

“பழியாவது வருவது மொழியாது ஒழிவது”¹²⁶

என்பது பாடல்.

ஒருவரோடு நட்பு கொள்ளும் பொழுதும், பிறரோடு பழகும்போதும் அவரைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். எந்நிலையிலும் மனிதன் நல்லவர் எவர், நல்லவை எவை என்பதை அறிதல் வேண்டும். அது போன்றே தீயவை, தீயவர் என்பதையும் அறிந்துகொள்ளுதல் நன்மை பயக்கும். இதனை ஒளவையும் வலியுறுத்தி, எவை நன்று, எவை தீது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொல் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே - அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று”¹²⁷

என நல்லவையையும்,

“தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே திருவற்ற
தீயார்சொல் கேட்பதுவும் தீதே - தீயார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவும் தீது”¹²⁸

எனத் தீயவற்றையும் என்பவை பாடல்கள் ஒவையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் ஒளவையார் மனதையும் மக்களையும் நல்வழிப்படுத்துபவராய் எவற்றைச் செய்தல் வேண்டும், எவற்றை விடுத்தல் வேண்டும் என்றும் விழுமங்களை எடுத்துரைத்து, எச்சரிக்கைப்படுத்துகின்றார்.

“ஞயம்பட உரை”¹²⁹

“தந்தைதாய்ப் பேண்”¹³⁰

“கெடுப்பது ஒழி”¹³¹

“சான்றோர் இனத்து இரு”¹³²

“உத்தமனாய் இரு”¹³³

“கௌவை சொல்லின் எவ்வருக்கும் பகை”¹³⁴

“வஞ்சகம் பேசேல்”¹³⁵

“குணமது கைவிடேல்”¹³⁶

என விழுமங்களை எடுத்துரைத்தும்

“நல்லிணக்கம் அல்லது அல்லல்படுத்தும்”¹³⁷

“முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்”¹³⁸

என்று உறுதிப்படுத்தியும் எச்சரித்தும் மொழிகின்றார்.

இவ்வாறு அறநூல்கள் அறமுரைத்து, அவற்றை நம் நெஞ்சகத்திருத்த வரிவடிவம் கொடுத்து நல்வாழ்விற்கு நெறிப்படுத்துகின்றன.

காப்பியங்களில் விழுமங்கள்

சிலப்பதிகாரம்

தமிழில் முதல் காப்பியம் என்று போற்றப்படும் சிலப்பதிகாரம் மையக்கருத்துக்களாக உண்மைகளாக அறமாகக் கொண்ட,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்றாவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும்”¹³⁹

என்பவையும் விழுமங்களே. தவறான ஆட்சி புரியும் அரசியல்வாதிகள் தம்மை அறக்கடவுள் வருத்தி, கூற்றாகவும் மாறும் எனும் உண்மையை உணர்ந்தால் அரசியலில் பற்பல மாற்றங்கள் நிகழும். நன்மைகள் பெருகும். நல்லாட்சி மலரும். பெண்களைப் போற்றும் இக்காலத்திலும் பெண்களை இழிவுபடுத்தும் சில மூடர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். உண்மை மகளிரை, குல மகளிரை, குலக்கொழுந்தைப் போற்றும் மனம் கொண்டார்களாயின் பெண் சமூகம் இன்றும் பல சாதனைகளைப் புரியும். மக்கள் தத்தம் நல்வினையும் தீவினையும் அதன் பயன்களாய் நிழல்போல் தம்மை மட்டுமே உறுதியாகத் தொடரும் எனும் பேருண்மையை மனதிற்கொண்டால் துன்பக்கடலை விட்டு நிச்சயம் இன்பக் கரையேறலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஆயர் குலப்பெண்ணாகிய மாதரியால் கோவலனும் கண்ணகியும் பேணப்பட்ட நிகழ்ச்சி மனித நேயத்தைக் காட்டுகிறது.

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்”¹⁴⁰

என்பதால் அனைவரையும் பேணும்பண்பு போற்றப்படுகிறது.

மேலும் இளங்கோவடிகள்

“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வம் தெளிமின் தெளிந்தோர் பேணுமின்
பொய்யுறை அஞ்சுமின் புறஞ்சொல் போற்றுமின்
ஊன்உண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானம் செய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட்பு இகழ்மின்
பொய்க்கறி போகன்மின் பொருள்மொழி நீங்கன்மின்
அறவோர் அவைக்களம் அகலாது அணுகுமின்

பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்தும் பெயர்மின்
 பிறன்மனை அஞ்சுமின் பிழைஉயிர் ஓம்புமின்
 அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்
 இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 உளநாள் வரையாது ஒல்லுவது ஒழியாது
 செல்லும் தேஎத்துக் உறுதுணைத் தேடுமின்
 மல்லல் மாஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்குஎன்”¹⁴¹

என்று மனித வாழ்வில் போற்றிப்பின்பற்ற வேண்டிய விழுமங்களை எடுத்துரைக்கிறார். பிறர்க்குக் கவலையையும், துன்பத்தையும் தருதலை முறைமையாக விட்டு ஒழியுங்கள். தெய்வம் உண்டென்பதைத் தெளிவாக உணருங்கள். கடவுளை உணர்ந்தோரைப் பேணுங்கள். பொய் கூறுவதற்கு அஞ்சுங்கள். புறம் கூறுதலை நீக்குங்கள். ஊன் உண்பதைத் துறந்துவிடுங்கள். பிற உயிர்களைக் கொல்லாதீர். தானங்கள் செய்க. தவநெறி மேற்கொள்ளுங்கள். பிறர் செய்த உதவியை மறவாதீர். தீய நட்பை இகழ்ந்து ஒதுக்குங்கள். பொய்ச் சாட்சி கூறப் போகாதீர். பொருள் பொதிந்த உண்மை மொழியை விட்டு விடாதீர். அறவழி சொல்லும் சான்றோர் அவைக் களத்திற்கு அகலாது செல்லுங்கள். தீயோர் கூட்டத்திற்குத் தவறிக் கூடப் போய் விடாதீர். பிறர் மனைவியை விரும்புதலை அஞ்சி ஒதுக்குங்கள். துன்பமுற்ற உயிர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லறத்தையும் அறச் சாலைகளையும் காப்பாற்றுங்கள். தீயவற்றை நீக்குங்கள். கள், களவு, காமம், பொய், பயனற்ற பேச்சு; இவற்றை அதற்குரிய உபாயத்தால் உறுதியோடு ஒழித்து விடுங்கள். இளமை, செல்வம், யாக்கை, நிலைபெறாது என்பதை உணருங்கள். இருக்கும் நாள் வரை முடிந்த நல்லதைச் செய்து, நாம் செல்ல இருக்கின்ற தேயத்துக்கு உறுதுணையானவற்றைச் செய்யுங்கள் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

மணிமேகலை

இரட்டைக் காப்பியங்களுள் ஒன்று. இக்காப்பியம் பெரும்பான்மை கருத்தாகக் கொண்டது மனிதர்களின் இரக்க உணர்வையே ஆகும். மணிமேகலையின் மையக்கோட்பாடே உயிர் இரக்கம், பசிப்பிணி போக்குவது ஆகும்.

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி”¹⁴²

மக்கள் வாழ வாழ்த்தி வழிப்படுத்துகின்றது. பசிபோக்கலை முன்னிலைப் படுத்துகின்றது. பசியில் வாடுவோர்க்கு உணவிடுதல் என்பது இரக்க குணம் உள்ளவர்களால் மட்டுமே முடியும். மேலும் எவர்க்கு உதவி செய்தல் வேண்டுமென்றும், உணவிடல் வேண்டுமென்று ஆற்றுப்படுத்தி உணவு கொடுத்தோரை உயிர் கொடுத்தோராய்ப் போற்றுகின்றது.

“பசிப்பிணி என்னும் பாவியது தீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது”¹⁴³

“ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்

அற்றார் மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்

மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை

மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெலாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”¹⁴⁴

என்பது பாடல் அடிகள்.

சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி

மனிதனுக்குப் பணம், பதவி, புகழ் வாய்க்கப் பெற்றாலும், எத்துணை உயர்நிலைக்குச் சென்றாலும் ‘பணிவு’ எனும் பண்பு முக்கிய தேவையாகின்றது. பணிவிருப்பின் இவை நிலைக்கும். இல்லையெனின் அவன் பெருமைகளால் அவனுக்குப் பயனின்றிச் சிறுமையே நிலைக்கும்.

கல்வி கற்ற பெரியோரின் செயலை விளக்கும் நிலையில் பணியை வலியுறுத்துகின்றது கீழ்க்காணும் பாடல்.

“சொல்லரும் சூற்பகம் பாம்பின் தோற்றம்போல்

மெல்லவே கருவிருந்து ஈன்று மேலலார்

செல்வமே போல் தலைநிறுவித் தேர்ந்தநூற்

கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே”¹⁴⁵

மனிதன் பிறரின் வளர்ச்சியைக் கண்டு அவர்களோடு போட்டியிட்டு உண்மை வழியில் வளர்நிலைக்குச் செல்வது தவறில்லை. ஆனால் அவர்களிடத்து பொறாமை

இருத்தல் கூடாது. பேராசையும் கூடாது. முயற்சி திருவினையாவது உண்மையே எனினும் அனைத்திற்கும் ஒரு வரையறை உள்ளது. அதனைக் கருத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“செந்நெல் அங்கரும்பினோடு இகலும் தீஞ்சுவைக்
கன்னலாய் கரும்புதன் கமுகைக் காய்ந்தெழும்
இன்னவை காண்கிலன் என்று கமுகும்
முன்னிய முகில்களால் முகம்பு தைக்குமே”¹⁴⁶

எனும் கற்பனை நயமிக்கப் பாடல், இயற்கை வருணனையாக இருந்தாலும், மனிதன் வரம்பு மீறி, பொறாமையின் காரணமாக தகுதிக்கு மீறிய வளர்ச்சிக்கு முயற்சிக்கக் கூடாது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது.

குண்டலகேசி

“பாளையாம் தன்மை செத்தும் பாலனாம் தன்மை செத்தும்
காளையாம் தன்மை செத்தும் காமுறும் இளமை செத்தும்
மீளும் இவ்வியல்பும் இன்னே மேல்வரும் மூப்புமாகி
நாளும்நலம் சாகின் றாமால் நமக்குநாம் அழாததென்னோ”¹⁴⁷

எனும் குண்டலகேசிப் பாடல் மனிதனின் நிலையாமையை உணர்த்தி வாழ்வின் உண்மையையும் நிலைப்படுத்துகின்றது. இவ்வாழ்க்கையில் எப்பருவமும், எப்பொருளும் நிலையானதன்று என்பதை உணர்ந்து மக்கள் போட்டி, பொறாமை, பகை, தீய எண்ணம் எவையுமின்றி உலகில் இருக்கும் நாள் மட்டும் முடிந்தவரையில் நன்றாற்றி நன்றின்பாலுய்த்தலே நன்மையாகும்.

பக்தி இலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

நம் ஆன்றோர்கள் எதனை மனதிற்கொண்டு எக்கருத்தை மக்களுக்கு எடுத்தியம்பினும் இடையிடையே வாழ்வியல் நெறிகள் கலந்து கூறுதல் என்பது இயல்பாகவே அமைந்துவிடுகின்ற ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது. பக்தி இலக்கியங்கள் இறைப்பற்று நோக்கில் தோன்றினும் அவற்றுள்ளும் மனிதன் வாழ்வில் மேற்கொள்ள வேண்டிய அறக்கருத்துக்களாகிய வாழ்வியல் நெறியாம் விழுமங்கள் விரவிக்கிடக்கின்றன. இவ்வகையில் பக்தி இலக்கியங்களில் காணப்படும் வாழ்வியல் நெறிகளை எடுத்தியம்புவதும் இன்றியமையாததேயாகும்.

அன்பின் மகத்துவம் இயம்பாதே இலக்கியங்களே இல்லை. மனிதனை மனிதனாக வெளிப்படுத்துவதே இவ்வன்பு தான். இவ்வன்பு மனிதர்களுக்கானது மட்டுமல்ல. இறைவன் மனிதனிடத்தில் காண விழைவதும் பெற விழைவதும் இவ்வன்பையே ஆகும். இறைவனிடம் உண்மையானப் பக்தியும் அன்பும் கொண்டவர்க்கு மக்களிடையே அன்பிருக்கும்.

.அன்புள்ளவரிடத்தே பிறருக்குதவும் கொடைப்பண்பிருக்கும். மானுடப் பண்பைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது தலையெழும்பி நிற்பனவற்றுள் கொடையும் ஒன்று. கெடையும் வீரமும் காதலும் தமிழர்களின் பண்பு என்பர். இவ்வகையில் இவை மனிதகுலத்திற்கே உரியதாய் அமைந்து பிறர்துயர் களையும் நற்பண்பு மிகுதல் வேண்டும்.

.நாவுக்கரசர் கொடை கொடுப்பதன் பயனையும் கொடாமையின் கேட்டினையும்

“இரப்பவர்க்கு ஈய வைத்தார் ஈபவர்க்குஅருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம் கடுநர கங்கள் வைத்தார்”¹⁴⁸

எனக்குறி, கொடைப்பண்பை வலியுறுத்துகின்றார்.சேக்கிழார் பெருமானும்,

“தேடிய மாடு நீடு செல்வமும் தில்லை மன்றுள்
ஆடிய பெருமான் அன்பர்க் காவன ஆகும் என்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மார் அணைந்தபோது
ஆடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்”¹⁴⁹

என்றும்

“மிக்க சீரடியார்கள் யாரேனும் வேண்டும் யாவையும்
இல்லைஎன்னாதே
இக்கடற்படி நிகழுமுன் கொடுக்கும் இயல்பின் நின்றர்
உலகியற் பகையார்”¹⁵⁰

என்றும் கொடைப்பண்பை எடுத்து மொழிகின்றார்.

பிறன்மனை நயவாமையையும், காமம் கொள்ளாமையையும் அற இலக்கியங்கள் மட்டும் வலியுறுத்தவில்லை. பக்தி இலக்கியத்திலும் இத்தகைய நெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்களை மாக்கள் நிலைக்கு உள்ளாக்குவது காமமே. காமம் கொள்ளாதலால் பிற பெண்டிரை நயக்கும் நிலை உருவாகும். இதனால் தனிமனித ஒழுக்கமும் சமுதாய ஒழுக்கமும் சிதைந்து உடல்நலம் குறைந்து பல்வேறு நோய்களுக்கும் இடமளிக்கும். இத்தகைய இழிந்த காமத்தை,

“காமத்துள் அழுந்திநின்று கண்டாரால் ஒருப்புண்ணாதே
மனமெனும் தோணிபற்றி மதியெனும் கோலை ஊன்றிச்
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறிகடல் ஓடும்போது
மதமெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போது அறிய ஒண்ணாது
உனையெனும் உணர்வை நல்காய் ஒற்றியூர் உடையகோவே”¹⁵¹

என்று நாவுக்கரசரும்,

“செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலின்
சிலமொழியாரில் பல்நாள்
விழுகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்”¹⁵²

என்று மாணிக்கவாசகரும் காமத்தைச் சாடுகின்றனர். இறைவழிபாட்டுக்கும், இறைவனை அடைவதற்கும் காமம் தடையாக உள்ளதை எடுத்துரைத்து அதனை விட்டொழிக்கச் சொல்கின்றனர்.

மேலும் ஆணவமின்மையும் பக்தி இலக்கியங்களில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆணவத்தால் தனிமனிதர்களிடையேயும், உறவினர்களிடையேயும், நட்புக்கிடையேயும் பல்வேறு இன்னல்கள் விளைகின்றன. அப்பர் பெருமான் நிலையில்லா இவ்வுலகையும் பொருளையும் வைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகையே, ஆளலாம் எனும் ஆணவத்தை விடவேண்டும் என்பதை,

“தினைத்தனையோர் பொறையிலா உயிர்போம் குட்டை
பொளுளென்று மிகவுன்னி மதியாலிந்த
அமைத்துலகும் ஆளலாமென்று பேசும்
ஆங்காரம் தவிர் நெஞ்சே”¹⁵³

என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

சிற்றிலக்கியங்களில் விழுமங்கள்

காலந்தோறும் தமிழில் புதியபுதிய இலக்கிய வகைகள் தோன்றிக் கொண்டேயுள்ளன. மொழியின் வளர்ச்சித் தன்மைக்கேற்ப அந்தந்தக் காலக்கட்டங்களில் இலக்கியங்கள் புதிய சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கிளைத்து வளர்ந்து வருகின்றன. இவ்வகையில் நாயக்கர் காலத்தில் தோன்றி சிற்றிலக்கியங்கள் தமிழ் வளர்த்தன. என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றிலும் வாழ்வியல் நெறிகள் பல காணப்படுகின்றன.

தீயவற்றிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், அவற்றைச் சமுதாயத்திலிருந்து விலக்கவும் அவற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இவ்வகையில் இச்சமுதாயத்தில் உள்ள போலிகளை இனங்கண்டுகொள்ளுதல் நாம் வாழ்வில் மனதில் கொள்ள வேண்டியவற்றுள் ஒன்றாகும். இதனைக் கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர் பேயின் இயல்புகளாகவும் போலிப் பேயின் தன்மைகளாகவும் அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

“வெள்ளை கொண்ட மனத்தினரை மருட்டி மெல்ல
வீட்டுலகம் காட்டுநர்போல் விரகால் செம்பொன்
கொள்ளை கொண்டு தம்பசியை நீங்க வாங்கிக்
குருக்ககெடுக்கும் பேயனந்த கோடி கோடி”¹⁵⁴

எனும் பாடல் போலிச் சாமியார்களையும், அவர்கள் மக்களிடம் ஆன்மீகத்ததைக் காட்டி பக்திநெறியைத் தவறான முறையில் பயன்படுத்தி அடிக்கும் கொள்ளையையும் விளக்குகின்றது.

மனிதனிடம் இருக்க வேண்டிய நற்பண்புகளுள் மொழிப்பற்றும் அடங்கும். இவ்வகையில் தமிழ்விடு தூது எனும் நூலில் எத்தகைய பொருளைக் காட்டிலும் எத்தகைய அமிழ்தத்தைக் காட்டிலும் தாய்மொழியாம் தமிழே சிறந்தது. மற்றவையெல்லாம் வேண்டாம். தமிழே எனக்குப் பெரும்பொருள் என்பதாய் மொழி போற்றப்பட்டுள்ளது.

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இழையோர்
விருந்து அமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”¹⁵⁵

என்பது பாடல். இன்றைய காலக்கட்டத்தில் வாழ்க்கையில் கல்விக்கென்று சிறந்த தனி இடம் உண்டு. மனிதர்க்கு கல்வியே உண்மையான அழகாய்த் தகழ்வதை அறப்பளிக்வுரசு சதகம்,

“வளர் சிறுவ ருக்கழகு கல்வி கல் விக்கழகு
மாநிலம் துதிசெய் குணமாம்”¹⁵⁶

எனச் சுட்டுகின்றது. மேலும் கற்க வேண்டிய முறைகளும், கற்றபடி வாழ்வில் ஒழுக வேண்டிய முறைகளும்

“இளமையில் கற்பதும் கற்றவழி நிற்பதும் அவசியம்”¹⁵⁹

என விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் விழுமங்கள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மக்களோடு மக்களில் கலந்தவை. வாழ்வின் உயிரோட்டமாகத் திகழ்பவை. நாட்டுப்புற மக்களின் உள்ளத்தெழுந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக் கோர்வையே நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்.

மக்களுக்காக மக்களால் மக்களே பாடும் பாடலாதலால் மக்களின் மனவுணர்வுகளும், மக்களின் அன்றாட நிகழ்வுகளும், அன்றாடப் பிரச்சனைகளும், சமூகப் பிரச்சனைகளும், விழிப்புணர்வு கருத்துக்களும் இன்னும் பிறவும் பாடல்களின் கருவாகின்றன. இவ்வகையில் பிறரை ஏமாற்றுவதும், தாய் தந்தையர் சொல்லைக் கேட்காதவனும், கணவன் சொல்லைக் கேட்காத மனைவியும், மனைவி சொல்லைக் கேட்காத கணவனும், பிறர்மனை விழைபவனும் எவ்வகையில் துன்பப்படுவர், எந்நிலையை அடைவர் என்பதை,

“அவன இவன ஏச்சிப் பொழைக்கிறவன்
அப்பவே போடுவான் ததிங்கணத்தோம்
அப்பன்பேச்சைக் கேக்காத பயலெல்லாம்
தப்பாமப் போடுவான் ததிங்கணத்தோம்
தாயின் சொல்லைத் தட்டிப் பேசுறவன்
தண்ணிக்குப் போடுவான் ததிங்கணத்தோம்
ஆம்படையான் பேச்சைக் கேக்காத பொம்பளை
அறைவீட்டில் போடுவா ததிங்கணத்தோம்
பொண்டாட்டிப் பேச்சைக் கேக்காத பயலெல்லாம்
பொழுதிறங்கினால் போடுவான் ததிங்கணத்தோம்
அடுத்தவன் பொண்டாட்டிக்குப் பல்லைக் காட்டுறவன்
முதுகிலே வாங்குவான் ததிங்கணத்தோம்”¹⁵⁸

என்று அரு. இராமநாதன் அவர்கள் தொகுத்த நாட்டுப்புறப் பாடல், உறவுகளைப் போற்றும் பண்பினையும், பிறனில் விழையாமையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இன்றையச் சமுதாயத்தில் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் இழந்து, சமுதாயத்தில் தன் மதிப்பையிழந்து இழிநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். குடித்துவிட்டு மனைவியை அடிக்கும் கணவனைப் பார்த்து அறிவுரை கூறும் வகையில் அரு. இராமநாதன் அவர்கள் தொகுத்த,

“கள்ளுலே பூச்சி கெடந்தா
 கலக்கி கலக்கி குடிக்கிறாண்டி
 சோத்திலே கல்கெடந்தா
 சொந்தப் பொண்டாட்டிய அடிக்கிறாண்டி
 கள்ளையெல்லாம் குடிக்காதடா
 கரும்புத்திக்கார பாவி
 கள்ளையெல்லாம் குடிக்காதடா”¹⁵⁹

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. வேலைசெய்பவர்களுக்கு உரிய ஊதியம் வழங்காமல் அநியாயம் செய்பவர்களைக் கண்டு பாடுவதாய், சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் தொகுத்த,

“கொல்லுகிறான் வேலையிலே
 குறைக்கிறான் சம்பளத்தைக்
 காணாமே ஓடிப் போனால்
 கைவிலங்கை மாட்டறான்
 அடியாதிங்க புடியாதிங்க
 அநியாயம் செய்யாதிங்க”¹⁶⁰

என்ற பாடல் அமைகின்றது. மேலும் இவர் தொகுத்த

“என் மன்னவனும் சரியாயிருந்தா எம்மடியோ-நான்
 மாதாவீடு ஏன்போறேன் எம்மடியோ”¹⁶¹

என்பதையும், கணவனின் ஒழுக்கமின்மையால் மனைவிபடும் துன்பத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. வாழ்வின் அன்றாட நிகழ்வுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் நாட்டுப்புறப்பாடல் மக்களின் இறைபக்தியையும், அவர்கள் வழிபட்டமையையும்

“சீத திருவிளக்கே சீதேவி லட்சுமியே
 கோலத் திருவிளக்கே கும்பிட்டேன் உன்பாதம்”¹⁶²

எனும் பாடலால் அறியலாம்.

பாரதியார் பாரதிதாசன் பாடல்களில் விழுமங்கள்

இறை நம்பிக்கையையும் இறை பக்தியையும் இன்று தவறான வழியில் மக்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். மனதைச் செம்மைப்படுத்தும் பக்தியை நல்வழியில் பயன்படுத்தாமல் ஒருவரையொருவர் தாழ்த்திக்கொள்ளவும் வீழ்த்திக்கொள்ளவும் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்நிலையில் பாரதியார் பக்தியினால்,

“சித்தந் தெளியும் - இங்கு

செய்கை அனைத்திலும் செம்மை பிறந்திடும்”¹⁶⁶

“காமம் பிசாசைக் - குதி

கால் கொண்டடித்து விழுத்திடலாகும்”¹⁶⁴

“ஆசையைக் கொல்வோம்”¹⁶⁵

எனும் பாடல்வரிகள் நம் அறியாமையை அகற்றி அறிவுச் சுடரேற்றுபவையாக உள்ளன.

மனதில் அன்பு கொண்டவராய் மன்னிக்கும் இயல்பினராய் பகைவரைக் கூடத் தண்டிக்காமல் அவர்களுக்கருள் புரிய வேண்டுமென்பதை,

“பகைவனுக் கருள்வாய் நன்னெஞ்சே

பகைவனுக் கருள்வாய்”¹⁶⁶

என்று விளக்குகின்றார். மேலும் தமது புதிய ஆத்திச்சூடியில்

“அச்சம் தவிர்”¹⁶⁷

“காலம் அழியேல்”¹⁶⁸

“எண்ணுவது உயர்வு”¹⁶⁹

“ஒற்றுமை வலிமையாம்”¹⁷⁰

“சிதையா நெஞ்சு கொள்”¹⁷¹

“தையலை உயர்வு செய்”¹⁷²

“நன்று கருது”¹⁷³

“நேர்ப்பட பேசு”¹⁷⁴

“பெரிதினும் பெரிது கேள்”¹⁷⁵

“பொய்மை இகழ்”¹⁷⁶

என்று அறநெறிகளை எடுத்தியம்புகின்றார். மேலும் இவர், அனைவரும் ஒற்றுமையாய் உடன் பிறந்தோராய், ஒருவருக் கொருவர் தீங்கு எண்ணாமல் வாழ வேண்டுமென்பதையும், பிறருக்கு உணவிடல் வேண்டுமென்பதையும்

“பாருக்குள்ளே சமத் தன்மை - தொடர்
பற்றுஞ் சகோதரத் தன்மை
யாருக்கும் தீமை செய்யாது புவி
யெங்கும் விடுதலைசெய்யும்”¹⁷⁷

“வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் - இங்கு
வாழும் மனிதருக்கெல்லாம்”¹⁷⁸

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

பாரதிதாசனும் மக்களை உயர்வழிப்படுத்த விழுமங்களைப் போற்றி
அறநெறிப்படுமாறு மொழிபவராய்

“அனைவரும் உறவினர்”¹⁷⁹

“ஒற்றுமை அமைதி”¹⁸⁰

“கெடுநினை வகற்று”¹⁸¹

“கேட்டுவிடை இறு”¹⁸²

“வையம் வாழ வாழ்”¹⁸³

“ஈதல் இன்பம்”¹⁸⁴

“சிறார் நலம் தேடு”¹⁸⁵

“சோர்வு நீக்கு”¹⁸⁶

“நினைவினில் தெளிவுகொள்”¹⁸⁷

“நைந்தார்க்கு உதவிசெய்”¹⁸⁸

“பெண்ணோடாண் நிகர்”¹⁸⁹

“மீச்செலவு தவிர்”¹⁹⁰

என்று அறிவுரை புகட்டுகின்றார். மேலும் இவர், மக்களை அன்பு வழிப்பட்ட
வாழ்க்கையை வாழத் தலைப்பட வேண்டுமென்பதை,

“தூய உள்ளம் அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளம்
தொல்லுலகமக் களெல்லாம் ஒன்றே என்னும்
தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம் ஆங்கே
சண்டையிலலை தன்னலந்தான் தீர்ந்த தாலே”¹⁹¹

“இதயமெல்லாம் அன்பு நதியினில் நனைப்போம்”¹⁹²

என்று எடுத்தியம்புகின்றார். மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் தீமை செய்துகொள்ளக் கூடாது என்பதை,

“வாழ்விற செம்மை அடைதல் வேண்டும் நாமே- நம்மில்
வஞ்சம் காட்டிச் சிலரைத் தாழ்த்தல் தீமை”¹⁹³

என்று விளக்குகின்றார்.

பொய் கூறக் கூடாது என்பதையுடனும் கல்வியே மனிதனுக்குச் சிறந்தது என்பதையும்,

“புல் ஒழுக்கம் தீமை பெண்ணே
பொய் உரைத்தல் தீமை-
கல்வியுடை யோரே பெண்ணே
கண்ணுடைய ராவர்”¹⁹⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் வாழ்வு என்பது எது என்பதை,

“மானத்தில் வாழ்வது வாழ்வு”¹⁹⁵

‘நீஎனல் நானெனல் ஒன்றே என்ற
நெஞ்சில் விளைவது வாழ்வு”¹⁹⁶

அழகாக படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியங்களில் மக்களின் நல்வாழ்விற்காக, அவர்களை நல்லாற்றுப்படுத்துவதற்காக விழுமங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை விரிப்பின் பெருகும் என்று கருதி ஆய்வாளர் ஒரு சில சான்றுகளை மட்டுமே இவ்வியலில் சுட்டிச் செல்கின்றார். இனி இயல் மூன்றில் தமிழிலக்கியங்களில் ஒன்றாகிய சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் விழுமங்கள் குறித்து இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கும்.

தொகுப்புரை

விழுமம் என்பது மதிப்பு, மதிப்புணர்வு, விழுமியம் என்று ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்லாய் விளங்குவது எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. மதிப்பு என்ற சொல் பல்வேறு துறைகளில் வழங்குவதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் பின்பற்ற வேண்டிய நற்பண்புகள், உயர்பண்புகள் அனைத்தும் மதிப்புகளாக விளங்குவதும் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

அகராதிகள், நிகண்டுகள், இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் ஆகியவற்றில் விழுமம் எனும் சொல்வழக்குக் காணப்படுவதும், இதன்மூலம் விழு என்பது சிறப்பு எனும் பொருளிலும் விழுமிய என்பது சீரிய எனும் பொருளிலும் “விழுமியோர் என்பது “சீரியோர் சிறந்தோர்” எனும் பொருளிலும் காணப்படுவதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இச்சொல் மேற்கூறியவாறு பல்வகைப் பொருளைத் தரினும், ‘விழுமம்’ என்பது நற்பண்புகள் , வாழ்வில் மேற்கொள்ள வேண்டிய வாழ்வியல் நெறிகள் எனும் பொருள் கொள்ளப்பட்டு, இவ்விழுமம் என்னும் சொல் இவ்வாய்வில் இடம்பெறுவது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வியாளர்கள் விழுமங்களைப் பல் வகைப்படுத்தியுள்ளமை குறப்பட்டுள்ளது. சமுதாய விழுமங்கள், உடல்சார்ந்த விழுமங்கள், பொழுதுபோக்கு விழுமங்கள், ஆன்மீக விழுமங்கள், நன்னெறி மதிப்புகள் முதலிய வகைப்படுத்தியமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அறிஞர்களின் பார்வையில் விழுமம் என்பது சிறந்ததொரு வாழ்க்கைமுறை, புவியில் வாழ்வதற்கு ஏற்றதொரு நெறிமுறை என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வியாளர்கள் என்.டி. ராம்ஜி, ஆல்போர்ட், கானே, பிரேம்கிர்பால், டேவிட், நெய்பால், டி.எச். பார்க்கர், ஹிப்பில், எஸ். ப்ரைட்மேன் ஆகியோர் கூறியுள்ள வரையறை விளக்கங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இவ்வகையில் இவ்விழுமங்கள், தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், நீதி இலக்கியம், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், பாரதியார் பாரதிதாசன் பாடல்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் விழுமக் கருத்துக்களும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண்விளக்கம்

- 1 இந்தியச் சமுதாயத்தில் எழுந்துள்ள கல்விசார் அறை கூவல்கள், ப.460.
- 2 சிவகாமி, வள்ளலாரின் மானுட மதிப்புகள், பக்.1-2.
- 3 மேற்படி, ப.1.
- 4 இந்.சமு.எழு.கல்வி, பக்.460-461.
- 5 வள்.மானு.மதி, ப.3.
- 6 கழக அகராதி, ப.862.
- 7 பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல், ப. 428.
- 8 அபிதான மணிமாலை, ப. 497.
- 9 வீரமாமுனிவர், சதுரகராதி, ப.211.
- 10 காவ்யாவின் தமிழ் அகராதி, ப.590.
- 11 ந.சி.கந்தையா, செந்தமிழ் அகராதி, ப.624.
- 12 தம்பியின் தமிழ் அகராதி, ப.431.
- 13 ஜி.பி.லாசரஸ், செந்தமிழ் அகராதி, ப.232.
- 14 கதிரைவேல் பிள்ளை, தமிழ்ச்சொல் அகராதி, ப.1747.
- 15 மெய்யப்பன், தமிழ் அகராதி, ப.1086.
- 16 மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ப.611.
- 17 வின்ஸ்லோ, தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, ப.951.
- 18 பால்ஸ், தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, ப.754.
19. திவாகர நிகண்டு, பா.1904.
20. கயாதர நிகண்டு, பா.527.
21. அகராதி நிகண்டு, பா.3244.
22. நாநார்த்த தீபிகை நிகண்டு, பா.953.
23. வேதகிரியார் சூடாமணி நிகண்டு, பா.474.
24. க. சாய்குமாரி, மதிப்புணர்வுக்கல்வி, ப.11.
25. மேற்படி, பக்.11-12.
26. Promila Sharma, the aims of education, p.128.
- 27 மேற்படி,
28. Dr. Haseen Taj, Current Challenges in Education.p.212.
29. மேற்படி, ப.213.

30. The Aims of Education. P.129.
31. மதி.கல். ப. 12.
32. மேற்படி,
33. Current Challenges in Education, p.212.
34. மதி.கல். ப. 12.
35. The Aims of Education.
36. The Aims of Education, p.131.
37. Current Challenges in Education. P.213.
38. The Aims of Education. P. 131.
39. Current challenges in Education, p.214.
40. The Aims of Education. P.131.
41. மதி.கல். ப. 30.
42. மேற்படி, ப.29.
43. மேற்படி, பக்.30-32.
44. தொல்காப்பியம் உரைவளம் சொல்லதிகாரம் உரியியல், நூ.347, ப.101.
45. யாப்பருங்கலம், ப. 63.
46. இலக்கணவிளக்கம், நூ. 282.
47. முத்துவீரியம், நூ. 1157.
48. மேற்படி, நூ. 1072.
49. மதுரைக்காஞ்சி, பா.அ.59.
50. மேற்படி, பா.அ. 120.
51. மேற்படி, பா.அ.68-69.
52. மேற்படி, பா.அ. 135.
53. மேற்படி, பா.அ. 203-204.
54. மலைபடுகடாம், பா.அ. 480.
55. மதுரைக்காஞ்சி, பா.அ. 200.
56. மேற்படி, பா.அ. 525-526.
57. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.அ. 294-295.
58. மேற்படி, பா.அ. 172-173.
59. மது. காஞ். பா.அ. 321.

60. மது.காஞ் பா.அ. 736.
61. நற்றிணை.
62. குறுந்தொகை, பா.216.
63. திருக்குறள்-162.
64. இளங்குமரனார், இரா., தொல்காப்பியர் காட்டும் குடும்பம், ப.16.
65. தொல்.கற். நூ. 51.
66. தொல்.மெய். நூ.25.
67. மேற்படி., நூ.26.
68. மேற்படி., நூ.27.
69. தொல்காப்பியம், நூ.1037.
70. தொல். நூ.1098.
71. மேற்படி.,
72. மேற்படி, நூ.1053.
73. மேற்படி, நூ.1092.
74. தொல்.செய். நூ.108.
75. தொல். நூ.1021.
76. மேற்படி., நூ.1021.
77. மேற்படி., நூ.1099.
78. வள்.மானு.மதி. ப.15.
79. மேற்படி., ப. 16.
80. புறநானூறு பா.95.
81. மேற்படி., பா.192.
82. மேற்படி.,
83. நற்றிணை, பா.210.
84. புறநானூறு, பா.141.
85. கலித்தொகை, பா.17.
86. பட்டினப்பாலை அடிகள் 216-217.
87. மேற்படி அடிகள் 218 - 220.
88. புறநானூறு
89. மேற்படி., பா.186.

90. கலித்தொகை, பா.133.
91. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.220.
92. குறள், 32.
93. குறள். 34.
94. மேற்படி., 49.
95. குறள். 80.
96. குறள். 95.
97. குறள். 110.
98. குறள். 327.
99. குறள். 784.
100. குறள். 819.
101. நாலடியார், பா.74.
102. நாலடியார், பா.165.
103. நாலடியார், பா.90.
104. நாலடியார், பா.221.
105. நாலடியார், பா.214.
106. நாலடியார், பா.171.
107. புழமொழி, பா.243.
108. மேற்படி., பா.117.
109. மேற்படி., பா.247.
110. மேற்படி., பா.344.
111. நான்மணிக்கடிகை, பா.21.
112. மேற்படி., பா.54.
113. மேற்படி., பா.92.
114. திரிகடுகம், பா.6.
115. மேற்படி., பா.62.
116. சிறுபஞ்சமூலம், பா.95.
117. ஆசாரக்கோவை, பா.1.
118. ஏலாதி, பா.78.
119. மேற்படி., பா.80

120. இனியவை நாற்பது, பா.13.
121. முதுமொழக்காஞ்சி, பா.5.
122. ஓளவை ஆத்திகுடி, பா.1
123. மேற்படி., பா.2.
124. கொன்றைவேந்தன், பா.40.
125. வெற்றி வேற்கை, பா.21.
126. மேற்படி., பா.76.
127. முதுரை, பா.8.
128. மேற்படி., பா.9.
- 129 ஓளவை ஆத்திகுடி, பா.17.
- 130 மேற்படி., பா.20.
- 131 மேற்படி., பா.38.
- 132 மேற்படி., பா.44.
- 133 மேற்படி., பா.102.
- 134 கொன்றை வேந்தன், பா.25.
- 135 ஆத்திகுடி, பா.27.
- 136 மேற்படி., பா.36.
- 137 கொன்றை வேந்தன், பா.48.
- 138 மேற்படி., பா.74.
- 139 சிலப்பதிகாரம், பா.55-57.
140. மேற்படி., பா.அ. 70-75.
141. மேற்படி., பா.அ. 185-202.
142. மணிமேகலை, விழாவறைகாதை, பா.அ.70.
143. மேற்படி, பாத்திரம் பெற்ற காதை, பா.அ. 80-81.
144. மேற்படி, பா.அ. 92-96.
145. சீவகசிந்தாமணி, பா. 53.
146. வளையாபதி, 70
147. குண்டலகேசி, பா.9.
148. பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைகள். ப. 22.
149. மேற்படி., ப. 22.

150. மேற்படி., ப: 23.
151. மேற்படி., 4605.
152. மாணிக்கவாசகர்
153. திருநாவுக்கரசர், பா. 6665.
154. கலிங்கத்துப் பரணி
155. தமிழ்விடு தூது
156. அறப்பளீசுவரச் சதகம், பா.9.
157. மேற்படி., பா.13.
158. அறு. இராமநாதன், நாட்டுப்புற இலக்கிய ஆய்வுகள், ப.263.
159. மேற்படி., ப.137.
160. நாலு.பூ. ப.55.
161. மேற்படி., ப.86.
162. மேற்படி., ப.111.
163. பாரதியார் கவிதைகள், பக்தி, பா1, ப.186.
164. மேற்படி., பா.2.
165. மேற்படி., பா.3.
166. பாரதி.கவி, ஞானப்பாடல்கள், ப.191.
167. பாரதியார் புதிய ஆத்திசூடி, பா.1.
168. மேற்படி., பா.14.
169. பாரதி ஆத்திசூடி, பா.7.
170. மேற்படி., பா.10.
171. மேற்படி., பா.27.
172. மேற்படி., பா.50.
173. மேற்படி., பா.54.
174. மேற்படி., பா.61
175. மேற்படி., பா.71.
176. மேற்படி., பா.73.
177. பாரதியார், பல்சுவைப்பாடல்கள், முரசு, பா.29.
178. மேற்படி., பா.30.
179. பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி, பா.1.

180. மேற்படி., பா.10.
181. மேற்படி., பா.19.
182. மேற்படி., பா.83.
183. மேற்படி., பா.85.
184. மேற்படி., பா.4.
185. மேற்படி., பா.26.
186. மேற்படி., பா.34.
187. மேற்படி., பா.48.
188. மேற்படி., பா.54.
189. மேற்படி., பா.63.
190. மேற்படி., பா.71.
191. பாரதிதாசன் கவிதைகள், புதிய உலகம், ப.116.
- 192..பாரதியார் கவிதைகள், ப.136
193. மேற்படி., ப.138.
194. மேற்படி., ப.406.
195. மேற்படி., ப.270.
196. மேற்படி., ப.271.

இயல் மூன்று

**சித்தர் பாடல்களில்
தனி மனித விழுமங்கள்**

அ. தனிமனிதனும் விழுமங்களும்

ஆ. சித்தர் பாடல்களும் தனிமனித விழுமங்களும்

இயல் மூன்று

சித்தர் பாடல்களில் தனிமனித விழுமங்கள்

சித்தர் பாடல்களையும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் பிரிக்க இயலாது. வாழ்வின் அடிப்படையாக வாழ்வாதாரமாகத் திகழும் விழுமங்களைப் பற்றிப் பாடாத சித்தர்களே இல்லை என்று கூறும் அளவிற்கு விழுமக் கருத்துக்கள் சித்தர் பாடல்களில் குவிந்து கிடக்கின்றன.

விழுமங்கள் ஒருவர்க்கு வழிவழியாக மரபு முறையின் காரணமாகவும், சமுதாயத்தின் காரணமாகவும் அமைகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையிலான விழுமங்கள் அனைவருக்கும் அமைவதில்லை. இந்நிலையில் நூலறிவின் மூலமும் இவற்றைப் பெறலாம். அவற்றை நல்கும் கருவூலங்களாகக் கருத்துப் பெட்டகமாகக் கற்பகத் தருவாகச் சித்தர் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

இயற்கையாகவே, படைப்பிலேயே அனைவருக்கும் இவ்விழுமங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. மனிதனுக்கு மனிதன் இவை வேறுபடும். அனைவருக்கும் அனைத்து நற்பண்புகளும் அமைந்திருத்தல் என்பது அரிது. அவரவர் நிலைக்கேற்ப இப்பண்புகள் அமைகின்றன. எனினும் மனிதனுக்குப் பொதுவாக இருக்க வேண்டிய விழுமங்கள் இருத்தல் இன்றியமையாததாகும்.

சமுதாயத்தில் இப்பண்புகள் அருகி வருவதன் காரணமாகவே வன்முறைகள் பெருகி வருகின்றன. இம்மைக்கு நூலறிவின் மூலமும், மறுமைக்கு மெய்யறிவின் மூலமும் இவற்றைப் பெறலாம். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும் நூலறிவையும், மெய்யறிவையும் சித்தர் பாடல்கள் நல்குகின்றன.

தனிமனித விழுமங்கள்

தனி மனித விழுமங்களாக அன்பு, அறம், ஆசையறுத்தல், தவம், தானம், பக்தி, பிறன்மனை நயவாமை, பெண்களைப் போற்றல், கோபமின்மை, கொல்லாமைப்

பேணல், புலால் உண்ணாமை, கள் உண்ணாமை, கல்லாமை, ஈகை, இரக்கம், மனவடக்கம், ஐம்புலனடக்கம், பொய்யாமை, பாவம் செய்யாதிருத்தல், கல்வி, செல்வ நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, மாயையில் வீழாமை, ஆணவமின்மை முதலியவற்றைக் கொள்ளலாம்.

தனி மனிதன் நல்லொழுக்கங்களோடு வாழ்வானாயின் அக்குடும்பம் நெறிப்படும். அதனால் குடும்பங்களின் குழுவானச் சமுதாயமும் நன்னெறிப்படும். தனிமனிதனின் கூட்டமே சமுதாயமாகையால், ஒவ்வொரு மனிதனும் தத்தமக்கே உரிய பண்புகளையும், பொதுவானப் பண்புகளையும் பெற்றுச் சமுதாயம் செழிக்க, வளமை சேர்த்துத் தழைக்க சித்தர் பாடல்கள் வித்தாயும், நீராயும், உரமாயும் அமைகின்றன.

இவ்விழுமங்கள் மக்கள் மனதில் பசுமரத்தாணியாய்ப் பதியும் வண்ணம் மிக எளிமையாக எடுத்துரைக்கின்றார்கள் சித்தர்கள்.

“பசித் தோர்முகம் பார்நல் லறநட்பும்
நன்றென் றிருநடு நீங்காம லேநமக் கிட்டபடி
என்றென் றிருமன மேயுனக் கேயுப தேசமிதே”¹

எனப் பட்டினத்தார் மனதிற்கு எடுத்தியம்பும் நற்பண்புகளும் விழுமங்களே. அகத்தியர்,

“உத்தமனாய் பூமிதனிலிருக்க வேணும்”²

என மனிதப் பண்பின் மகத்துவத்தை எடுத்தியம்பி,

“சத்தியமே வேணுமடா மனித னானால், சண்டாளஞ்
செய்யாதே தவறிடாதே
நித்தியகர் மம்விடாதே நேமம் விட்டு நிட்டையுடன் சமதிவிட்டு
நிலைபேறாதே
புத்திகெட்டுத் திரியாதே பொய்சொல்லாதே புண்ணியத்தை
மறவாதே பூசல் கொண்டு
கத்தியதோர் சள்ளிட்டுத் தர்க்கியாதே கர்மியென்று
நடவாதே கதிர்தான் முற்றே”³

என்று நடைமுறை நன்னெறிகள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார்.

இவ்விழுமங்களைப் பின்பற்றாமல் மறந்தார்க்கு இவ்வுலகில் பெருமையில்லாமையைப் பட்டினத்தார்,

“பொய்யை யொழியாய் புலலைவிடாய் காளத்தி
ஐயரை யெண்ணா யறஞ்செய்யாய் - வெய்ய
சினமே யொழியாய் திருவெழுத் தைந்தோதாய்
மனமே உனக்கென்ன மாண்பு”⁴

எனக் கூறுவதன் மூலம் பொய்யை ஒழித்து, புலால் உணவை விட்டு நீங்கி, இறைவனை எண்ணி நமசிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்தை உச்சரித்து, இறைவனை எண்ணி, சினத்தை ஒழித்து, நற்பண்பாளனாய் வாழாதார்க்கு இவ்வுலகில் பெருமை இல்லை என்பதை எடுத்து விளக்குகின்றார்.

நாம் நம் வாழ்க்கையை நற்பண்பு நெறியில் அமைத்துக் கொண்டால் அஃது நம்மை வளர்ச்சிப் பாதையில் கொண்டு செல்லும். நெறியிழந்து விழுமங்களைத் துறந்தவன் நரகப்படுவதை,

“வேனென்ற பொய்களவு கொலைகள் செய்து
வேசையர்மே லாசைவைத்து வீண னாகிக்
கோனென்ற குருபாதம் அடைய மாட்டான்
கூடுவான் நரகமதில் வீழ்வான் பாரே”⁵

என்று கூறுகின்றார் காகப்புகண்டர்.

“காலடியை மறவாதே கண்தூங்காதே
நிலைக்காது உலகத்தோர் சொல்லும் பேச்சு
நில்லாது நிசமென்று நம்பிடாதே
வலக்காரஞ் சொல்லாதே வீண்பேசாதே
வையகத் தில்பலவேஷங் கொண்டிடாதே”⁶

என்றும்

“ஓயிக்கியமாய் ஒருவருடன் வாயாடாதே”⁷

என்றும்

“ஆகாது அழும்பருடன் வாதச்சொல்லை
அனுசரித்துப் பேசாதே அப்பால்சென்று

தாகாது சடத்துக்கு வினைவந்து எய்தும்
 செகசண்டி பாவத்துக்கு அஞ்சிடான்காண்
 ஏகாது பழிவருமே முகம் பாராதே
 எத்தனையாய் நல்விசேடஞ் சொன்னாலும்தான்
 வேகாது நல்வினை தீவினைகள் இரண்டும்
 மிகச்சரியாய் பார்த்தவர்க்கு விசேடம்பேசே”⁸

என்றும் போகர் வழங்கும் அறிவுரைகளும் விழுமியங்களே.

மனித மனத்தில் நல்லுணர்வும் தீய உணர்வும் கலந்திருக்கின்றன என்பது உளவியல் கூறும் உண்மை. எந்த உணர்வுக்கு முதன்மை கொடுத்து வளர்த்துக் கொள்ளச் சூழ்நிலைகள் துணைபுரிகின்றனவோ, அவற்றுக்கேற்ப மனிதன் அறவழிச் செல்வோனாகவும், பிறவழிச் செல்வோனாகவும் ஆகின்றான். தன்னலம் ஒன்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எப்படியும் வாழலாம் என்ற போக்கில் வரையறையும் நெறிமுறையுமின்றி வாழ்பவர்களால் சமுதாய அமைப்புக் குலைந்து கேடுறும். இவர்களுக்கு வாழ்வின் உண்மையை அறிவித்து சமுதாயத்திற்கு அவர்களின் பங்கும் இன்றியமையாதது என்பதையும் தெரிவித்து அவர்களை நெறிப்படுத்தும் விழுமங்கள் நிறைந்தனவாகத் திகழ்பவை சித்தர் பாடல்கள்.

அறிவுரை வழங்கி, அறக்கருத்துக்களை நல்கி மக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் வகையில், செய்யக்கூடியன, செய்யக்கூடாதன என்றமைந்து செய்யக்கூடியனவற்றால் பெறும் நன்மையும், செய்யக்கூடாதனவற்றால் அடையும் துன்பங்களையும் எடுத்துரைப்பதும் செய்ய வேண்டியனவாக இறைவனை வழிபடல், அறம் செய்தல், சாதி சமயப் பொதுமையைப் போற்றல், பெண்களைப் போற்றல் முதலிய பற்பல நெறிகளை உரைப்பதும், சூது, பொய், களவு, கோபம், தீயப்பழக்க வழக்கங்கள், பிறரைத் தாழ்ச் செய்தல், பொய்யான நூல்களைப் படித்தல், தீயவரோடு சேருதல், நட்பை விட்டு நீங்குதல், சடங்குகளைப் போற்றுதல், இரந்துண்ணல் முதலிய வேண்டாதனவற்றை விலக்கி விழும நெறியில் மனிதனை வழிப்படுத்துபவை சித்தர் பாடல்கள்.

தனிமனித ஒழுக்கமே சமுதாயத்தை மேன்மைப்படுத்தும் தனிமனித, சமுதாய விழுமங்களைப் பின்பற்றுவராலேயே ஆன்மீக விழுமங்களைப் பின்பற்றி நன்னெறியில் செயல்படமுடியும். ஆகவே அடிப்படையானது தனிமனித விழுமங்களே. அன்புடைமை,

கொல்லா மையும் புலால் உண்ணாமையும், பொய்யாமை. களவு செய்யாமை, கள்ளுண்ணாமை, காமம் கொள்ளாமை, ஆசைக் கொள்ளாமை, கோபம் கொள்ளாமை, பழி பாவத்திற்கு அஞ்சுதல், கல்வியறிவுப் பெறுதலும் கல்லாமையும், செய்யக்கூடியவையும், செய்யக்கூடாதவையும், போதைப்பழக்கத்திற்கு ஆளாகாமை, முதலிய தனி மனித விழுமங்கள் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இவற்றைப் பின்பற்றினால் அடையும் நற்பயனையும் தவறினால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் அறிவுரைகளாகக் கூறிப் பயனையும் கூறும் வகையிலும் சித்தர் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

இவையே தனிமனித விழுமங்களாகவும் சமுதாய விழுமங்களாகவும், ஆன்மீக விழுமங்களாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

அன்புடைமை

அன்பே வாழ்வின் உயிர்நாடி. வாழ்வாதாரம் அன்பு இல்லையென்றால் இவ்வுலகம் இருக்காது. மக்களிடம் உறவுநிலை, நட்புநிலை, தேசப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் இராது. உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாதவனிடத்தில் வேறு எந்த விழுமங்களும் இருக்காது. இன்றைய இயந்திர உலகில் இவ்வுணர்வு விழுமம் குறையத் தொடங்கியுள்ளது. சமுதாயத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் எழும் பிரச்சனைகளுக்கு 'அன்பு' பெரும்பான்மைத் தீர்வையளிக்கும். அது இல்லையெனின் மனித சமுதாயம் பல்வேறு இடர்பாடுகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் என்பது உறுதி. இவ்வன்பு மக்களிடத்தும், பிற உயிர்களிடத்தும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வன்பு இருந்தமையால் தான் வள்ளலாரின் மனம் வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடியது.

மனதில் அன்பிலா மனிதனின் வாழ்க்கை பாலைநிலம். களர்நிலம் போன்றதாம். அன்பற்ற மனிதன் உயிரற்ற உடலாவான். உயிரும் உடலும்

இணைந்தால் தான் இயக்கம், வாழ்க்கை. அதுபோல் அன்பும் இணைந்தது தான் வாழ்க்கை. இவ்வன்பு இலாதவரை வள்ளுவர்,

“என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”⁹

என்கிறார்.

பாரதியாரும்,

“உயிர்களிடத்து அன்பு வேணும்”¹⁰

என்கிறார்.

அன்பின் மகத்துவத்தையும் தேவையையும் சித்தர்கள் குறித்துச் சென்றுள்ளனர். திருமூலர் அன்பையும் இறைவனையும் பிரித்துப் பார்க்காதவராய் இரண்டையும் ஒன்றெனக் கூறி, இறைவனும் அன்பும் இரண்டறக் கலந்த கலவையாய் நின்றதனை அன்பே சிவமாய் நிலைத்ததனைத் திருமூலர்

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே”¹¹

என விளக்குகின்றார். இறைவனின் அருளும் இவ்வன்புடையார்க்கே கிட்டும்¹¹⁶ என்றும் இயம்புகின்றார்.

“கொழுந்தன்பு செய்தருள் கூறவல் லார்க்கு
முகிழ்ந்தன்பு செய்யும் அருளது வாமே”¹²

என்பது மந்திரம். இவ்வாறு இறையருள் கிட்ட திருமூலர் வழி கூற பாம்பாட்டிச்சித்தர் இவ்வன்பு இல்லையெனில் முத்தி இல்லை என்கிறார்.

“எள்ளளவும் அன்பகத்தில் இல்லாதார் முத்தி
எய்துவது தொல்லுலகில் இல்லை”¹³

என்பது பாடல். அன்பே தவம் என்பது பாரதி நோக்கு.

“அன்பிற் சிறந்த தவமில்லை
அன்புடையார் இன்புற்று வாழ்தல் இயல்பு”¹⁴

என அன்பு வாழ்வின் இன்பநிலையை அமுகுற இயம்புகின்றார் பாரதியார். மேலும் மக்களை நோக்கி,

“உங்களுக்குத் தொழில் இங்கே அன்புசெய்தல் கண்மீ”¹⁵

என கட்டளையிடுகின்றார்.

என்பது பாடல். வள்ளுவப் பெருந்தகையும் அன்பிலான் வாழ்க்கையை,

“அன்பகத் தில்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று”¹⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அன்பில்லாதவன் உடல் உறுப்புகள் அனைத்தையும் பெற்றிருந்தும் பயனில்லை என்கிறார்.

உயிர்ப்பாகுபாடின்றி அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டியவர் வள்ளலார். அன்புக் கோட்பாட்டில் அசையா நிலைபேறுடையவர்.

“ஆருயிர் கட்கெல்லாம் நான்
அன்பு செயல் வேண்டும்”¹⁷

என்று விரும்பிய அவர்,

“அன்பிலா வஞ்சர்தம் அவலச் சூழலில்
அன்பில்புழு என இரங்கு நெஞ்சமே”¹⁸

என வருந்துவதைக் கண்டு அவருடைய அன்புள்ளத்தை நன்கறியலாம். அன்பிலாதவனை அறக்கடவுள் வருத்துவதைத் தெய்வப்பலவர்

“என்பிலதனை வெயில் போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்”¹⁹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

வள்ளலாரைப் போலவே பாரதியாரும்

“அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்”²⁰

என்று கூறி

“மணமீ துள்ள மக்கள், பறவைகள்
விலங்குகள், பூச்சிகள் புற்பூண்டு மரங்கள்
யாவுமென் வினையால் இடும்பை தீர்ந்தே
இன்பமுற்று அன்புடன் இணங்கி வாழ்ந்திடவே
செய்தல் வேண்டும்”²¹

என விநாயகப் பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

எனவே இறைவன் படைத்த இவ்வுலகில், இவ்வுள்ளத்தில் அன்பெனும் நீரினை நிறைத்து அனைத்து உயிர்களுக்கு ஊற்றிப் பிழைத்துத் தழைக்கச் செய்து உலகை அன்பகப் பிடிக்குள் வைத்துக்கொள்வோமாக.

கொல்லாமையும், புலால் உண்ணாமையும்

“உள்ளும் புறமும் உலவிடும் சோதி என்றும் எங்கும் நிலைப்பட, கொல்லாமையைப் பேணி, ஊன் உண்ணாமையைப் போற்றும் சீவநேயம் நெறிப்பட வேண்டும். இறைநியதியில் தோற்றம் கொண்ட உயிர்கள் அனைத்தும் மாற்றங்கொள்வதற்கும், மறுபிறவியடைதற்கும் இயற்கை விதியே இடமளிக்குமேயன்றி, மக்கள் கூட்டம் மன்னுயிர் நீக்க, ஒருபோதும் உடன்படுதலில்லை”²²

என்கிறார் இரா. குமுதவல்லி.

இந்நிலையில் அருளறம் பேணாப் புன்மையர், ஊன் பெருக்க, உயிர் செகுத்து ஊன் உண்ணல், ஆற்றிவு ஐந்தறிவாய்க் குறைத்துவிடும்.

கொல், வெட்டு, குத்து என்று வெறி கொண்டு திரியும் விலங்கைப் போன்ற கொடியவர்களை, வலிமை பொருந்திய எமனின் தூதர்கள் வலிமையானக் கயிறு கொண்டு கட்டி நரகத்தீயில் தள்ளுவார்கள் என்று கொலைத் தொழில் புரிபவர்கள் தண்டிக்கப்படுவதைத் திருமுலர்,

“கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு என்று நிறுத்துவர் தாமே”²³

எனச் சுட்டுகின்றார். மேலும்,

“கொல்லாதே ஜீவஜெந்து என்றதெல்லாம்
குற்றமறும் புலையோடு கொலையாகாதே”²⁴

எனத் தாம் பிறிது இன்னுயிர் நீக்காக் கொல்லாமை நெறிப்பட்டவர்கள் சித்தர்கள்.

“மன்னுயிர்க் கொன்று வதைத்துண்டுமூலாமல் தன்னுயிர் போல்
எண்ணித் தவநிலை சிந்திப்பர்”²⁵

என்பது பத்திரகிரியார் வாக்கு. இக்கொல்லாமையில் மக்களைக் கொல்லாமையில் மக்களைக் கொல்லாமையும் பிற உயிர்களைக் கொல்லுலாமையும் அடங்கும்.

எக்காரணம் கொண்டும் பிற உயிர்களைக் கொல்லாமல் இருத்தலே அனைத்து அறங்களிலும் தலையாயதாகத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பகர்கின்றன. திருவள்ளுவர் கொல்லாமையே அறவினை என்கிறார். அவ்வறவினையை ஒருவன் பெற்றால் அனைத்து அறங்களும், நன்மையும், நன்னிலையும் தானே வந்து சேரும் என்பதை,

“அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாந் தரும்”²⁶

எனும் குறளில் விளக்குகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

“கொலைகளவு நீக்கிவிட வேணும்”²⁷

என்று கொல்லாமைக்கு முதலிடம் கொடுக்கின்றார் கல்லுளிச் சித்தர்.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை”²⁸

என அறமுரைக்கின்றார் பொய்யில் புலவர்.

“பொல்லாக் கொலையும் புலையவா விட்டு”²⁹

நன்னிலையை அடைய ஞானச்சித்தர் வழிகாட்ட, கடுவெளியாரோ, பிற உயிர்கள் அஞ்சும்படி இத்தீவினையை செய்யாதே என்று கண்டித்துக் கட்டளையிடுகின்றார்.

“அஞ்ச உயிர்மடி யாதே”³⁰

என்பது பாடல். மேலும்,

“பொல்லாக் கொலை, களவுகள் செய்யாதே”³¹

எனக் கொங்கணரும்,

“மோகமுடன் பொய் களவு கொலை செய்யாதே”³²

என்று அகத்தியரும் அறிவுரை கூறுகின்றனர்.

மண்ணில் வாழ்கின்ற உயிர்களைக் கொன்று புசித்து வாழாமல் அவ்வுயிர்களைத் தம்முயிர்போல் எண்ணித் தவம் முடிக்க,

“மண்ணுயிரைக் கொன்று வதைத்து உண்டு உழலாமல்
தன்னுயிர்போல் எண்ணித்தவம் முடிப்பது எக்காலம்”³³

என பத்திரகிரியார் ஏங்க, வள்ளலாரோ

“புரைசேரும் கொலைநெறியும் புலைநெறியும் சிறிதும்
பொருந்தாமல் எவ்வுயிரும் புரிந்துவத்தல் வேண்டும்”³⁴

எனகிறார். கொலையே தலையாய பாவமாய்,

“கொலையே களவு கள்காமம் பொய்கூறல்
மலையான பாதகமாம்”³⁵

எனத் திருமந்திரம் உரைக்க, அதனையொழித்தலே நன்னெறியாய்,

“நல்லாறு எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி”³⁶

என வள்ளுவப் பெருந்தகை அறமுரைக்க, இப்பொல்லாங்கு என்பவற்றை எல்லாம்
ஒழிக்க வேண்டுமென்று கூற ஊன் உண்டு ஊன் வளர்க்க வேண்டாம் என்று
முதுமொழி உரைக்கின்றது. பட்டினத்தாரும் கொல்லாமல் கொன்றதனைத்தின்னாமல்
வாழ வேண்டுமென்கிறார்.

பிற உயிர்களைச் சிறிதும் துன்புறுத்தாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்
கடுவெளிச் சித்தர். பிற உயிர்களை அடித்தலே கொலைக்குச் சமமாக எண்ணியவராய்,

“..... கல்லை
வீணிற் பறவைகள் மீதிலெய்யாதே”³⁷

என்கிறார்.

சித்தர்கள் கொல்லாமையைப் போற்ற, திருமுலர், அணுக்களின் கூட்டமே
உயிராகையால் அந்நுண்ணிய அணுக்களைக் கூட கொல்ல வேண்டாம் எனும்
அறிவியல் தத்துவராய் நின்று,

“பற்றாய நற்குரு பூசைக்குப் பன்மலர்
மற்றொரு அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்”³⁸

என்று இறைப்பூசைக்கான மலரைக் குறிக்கின்றார். இப்பாடலின் முலம் பிற
உயிர்களைக் கொல்லாமை என்ற பூவே தனக்கு உகந்த மலரென்று இறைவன்
கருதுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் திருமுலர்.

சித்தர்கள் பலரும் உயிர்க் கொல்லாமையைப் போற்றி, மக்களும் பிற உயிர்களைத் தம்முயிர் போல் கொண்டு பேணிப் பாதுகாத்து, அன்பு பாராட்டி, நன்னிலை எய்தல் வேண்டுவராய்த் தத்தம் பாடல்களின் மூலம் பேரொளி மிக்க அறிவுத் தீபங்களை ஏற்றியுள்ளனர். கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை எனும் தனி மனித விழுமங்கள் மனித உயிர்க்கு மட்டுமின்றி பிற உயிர்க்கும் நலனாய் அமையும்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்”³⁹

என்பது தெய்வப்புலவரின் தெய்வ வாக்கு.

“எல்லா இடத்தும் கொலை தீதாய்”⁴⁰

அமைய, கொல்லா நெறியே இறைநெறியாய் உலகில் மிளிர்வதை

“கொல்லா நெறியே குருஅருள் நெறிஎனப்
பல்கால் எனக்குப் பகர்ந்த சிவமே”⁴¹

எனும் பாடலில் உறுதிப்படுத்துகின்றா வள்ளலார்.

புலை நீக்கி உண்பவர்களல்லாது வேறு எவரும் இறைவனை உணர்தல் இயலாது. அனைத்து உயிர்களும் ஒன்று என்று எண்ணினால் மட்டுமே புலால் உண்ணாமல் இருத்தல் முடியும். புலால் உண்ணாவிடின் கொல்லாமையும் இராது. அனைத்து உயிர்களும் ஒன்று எனும் பொதுவறம் உருவாகிவிடும். இவ்வுணர்விலார் நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடப்பர் என்கிறார் திருமூலர்.

“பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காணு இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே”⁴²

என்பது மந்திரம்.

கல்லுளிச் சித்தர்,

“புலைகளைத் தொலைத்துவிட வேணும்”⁴³

என்கிறார்.

“தியக்கமாய்ப் பொய்கொலைகள் செய்திடாதே”⁴⁴

மயக்க வளைக்குள் அகப்பட்டு கொலைகள் செய்திடாதே போகரின் கட்டளை.

ஊன் உண்டு உடல் கொழுத்து நரகத்தில் வீழ்வது நல்லதா, ஊன் உண்ணாமல் தவிர்த்து உடல் மெலிந்து அதனால் பிற உயிர்களைக் காத்துத் தேவராய் வாழ்தல் நன்றா எனக் கேட்டால் இவ்விரண்டனுள் பிற உயிர்களின் ஊன் உண்ணாது தவிர்த்துத் தேவராய் வாழ்தலே சிறந்தது என்பதைச் சீவகசிந்தாமணி.

“ஊன்கவைத்து உடம்புவீக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ
ஊன்தின்னாது உடம்புவாட்டித் தேவராய் உறைதல் நன்றோ
ஊன்றிஇவ் இரண்டின் உள்ளும் உறுதிநீ உரைத்தி என்ன
ஊன்தினாது ஒழிந்து புத்தேள் ஆவதே உறுதி என்றான்”⁴⁵

என விளக்குகின்றது. பட்டினத்தாரும்,

“தின்றனை அனைத்தும் அனைத்தும் நினைத்தின்றன”⁴⁶

என்கிறார். ஊன் உண்பவரை

“கொடியவரே கொலைபுரிந்து புலைநுகர்வர்”⁴⁷

எனக் கொடியவராய் வள்ளலார் கூற, வள்ளுவர் அக்கொடியவரிடத்து அருள் இருக்காது என்பதை,

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்”⁴⁸

என்றும்

“பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்றின் பவர்க்கு”⁴⁹

என்றும் விளக்குகின்றார். மேலும் ஆயிரம் வேள்விகள் செய்து, பூசை புரிவதைக் காட்டிலும் ஓர் உயிரைக் கொன்று அதனை உண்ணாதிருத்தலே அருந்தவம் என்றும் உரைக்கின்றார்.

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செருந் துண்ணாமை நன்று”⁵⁰

இவ்வகையில் கொலைபுரிபவரும், புலால் உண்பவரும் மட்டுமே கொடியவரல்லர் என்பதையும் அதற்குத் துணை புரிதலும் பாவமே என்பதையும்

சித்தர் இலக்கியங்களும், பிற இலக்கியங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. கொல்லாதவர்களைக் கொலை செய்யக் கூறியவர், புலால் உண்ணாதவரை உண்ணத் தூண்டியவர், அவ்வாறு உண்ணாதவரைத் தண்டித்தவர் ஆகியோர் நரகில் தள்ளப்படுவர் என்பதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இவ்வகையில் ஊன் உண்ணல் பொருட்டுப் பிற உயிர்களைக் கொன்றவன், அக்கொலைக்குத் துணை புரிந்தவன், சிறிதும் நாணமின்றி கொன்றதனை விலைக்கு வாங்கியவன், கொன்றதை வாங்கிச் சமைத்தவன், சமைத்த உணவை உண்டவன் ஆகிய ஐவரிடத்தும் பாவம் வந்து சேரும் என்பதை

“கொன்றான் கொலையை உடன்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டான் கொழிக்கும்கால்-கொன்றதனை
அட்டான் இடஉண்டான் ஐவரின் ஆகும் எனக்
கட்டு எறிந்த பாவம் கருது”⁵¹

எனச் சிறுபஞ்சமூலமும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

வள்ளுவரும் வாங்குபவர் இல்லையெனின் கொலையும் உண்ணலும் இராது என்கிறார்.

“தினற்பொருட்டால் கொல்லாது உலகுஎனின் யாரும்
விலைபொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்”⁵²

பிற உயிர்கள் அனைத்தும் நம்மைப் போலவே உணர்கின்றன. அறிகின்றன. நாம் வாழ விரும்புவதைப் போல அவைகளும் வாழ விரும்புகின்றன.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தான் அமர்ந்து வருஉவும் மேவற்றாகும்”⁵³

எனும் தொல்காப்பியரின் கோட்பாட்டிற்கிணங்க,

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்”⁵⁴

எனும் உலகப் பொதுமறையின் கொள்கைக்குட்பட்டு உயிரிரக்க நெறியாளராய்ப் பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டு, சித்தர்களின் எண்ணத்தை ஈடேற்றும் வகையில் பிற உயிர்களை நேசிக்கும் பொதுமை தோன்றி கொலை, புலால் நீங்கி மனிதர்கள் மனிதர்களாய் நன்னெறியில் அறவழியில் நடைபயின்று மானுடம் போற்றி வாழ்தல் வேண்டும்.

பொய்யாமை

மக்களிடையே அருகி வரும் விழுமங்களுள் ஒன்று வாய்மை. அதாவது பொய் கூறல் பெருகிவிட்டது என்றே கூறலாம். பல இடங்களில் பல சூழலில் பல காரணங்களுக்காக, பல தற்காலிக இன்பங்களுக்காக உண்மையை மறைத்துப் பொய்மையை நாடுகின்றனர். மாயையான இன்பத்தில் திளைப்பவர்களுக்கு உண்மையின் நிரந்தர இன்பமும், அளவற்ற வலிமையும் விளங்காது.

தொன்று தொட்டு இன்று வரை உண்மைக்கு இருக்கும் வலிமையைப் பல வரலாற்று நிகழ்வுகள் பறைசாற்றுகின்றனர். பொய்யினால் விளையும் சிறிய பொய்யான நன்மையை விரும்பி, உண்மையினால் வாய்மையினால் பெறப்படும் உண்மையான நன்மையைப் பலர் இழக்கின்றனர்.

அறநூல்கள் கூறும் அறங்களுள் பொய்யாமையும் முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. திருவள்ளுவரும் வாய்மையே வெல்லும் என்பதாலும், வாய்மையின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தவராதலாலும் 'வாய்மை' என்னும் அதிகாரத்தையே வைத்துள்ளார். பொய்யாமையைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுபவன் பிற அறங்களைச் செய்யாவிடினும் அனைத்தறன் நன்மையும் விளையும் என்னும்,

**“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”⁵⁵**

குறள் பொய்யாமையின் மெய்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சித்தர்களும் பொய்யாமையைப் போற்றுகின்றனர். பொய் கூறாதே என்று கண்டிப்பதோடல்லாமல், பொய்மை கலந்த எதனையும் விரும்பாதே, செய்யாதே என்றும் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

இவ்வுலகமே உனக்கு முழுமையாகக் கிடைத்தாலும் பொய் கூறாதே என்கிறார் கடுவெளிச் சித்தர்.

“வையம் முற்றாகப் பெற்றாலும் பொய்யாதே”⁵⁶

என்பது பாடல் அடி.

மேலும் இவர் பொய்யானக் கலைகள், பொய்யான பாராட்டு, பொய்மொழி, முதலியவற்றையும் சாடுகின்றார்.

“பொய்மொழி கோட்கள் பொருந்த விள்ளாதே”⁵⁷

“பொய்யாகப் பாராட்டும் கோலம் எல்லாம்
போகவே வாய்த்திடும் யார்க்கும் போங்காலம்”⁵⁸

என்பவை பாடல் வரிகள் கொங்ணச் சித்தர்.

“பொய்களைச் சொல்லாதே”⁵⁹

என்று கட்டளையிட, கடுவெளிச்சித்தரோ அறிவைப் பொய்யான வழியில் செலுத்த வேண்டாமென்கிறார்.

“புத்தியைப் பொய்வழி தனில் நடத்தாதே”⁶⁰

என்பது பாடல்.

‘தன்வினை தன்னைச் சுடும்’ என்பது போல் பொய்யுரைத்தவனின் நெஞ்சமே அவனைத் தண்டிக்கும் என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை

“தன்நெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்நெஞ்சே தன்னைச் சுடும்”⁶¹

என்பது குறள். மேலும் பொய்யை உள்ளத்தால் கூட எண்ணாதவன் மக்கள் உள்ளத்தில் நிலைப்பாடுபெற்று பொய்யாமையின் மெய்ம்மையையும் இன்றியமையாமையையும்

“உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லாம் உளன்”⁶²

என்னும் குறள் உறுதிபடுத்துகின்றது.

பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியும்

“பொய் சொல்லக் கூடாது பாப்பா - என்றும்
புறஞ் சொல்ல லாகாது பாப்பா”⁶³

என்று ஆணித்தரமாகக் குழந்தைகளிடம் உரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு உண்மையைப் பெருக்கி, பொய்யை அழித்து உள்ளத்தையும் வாழ்வையும் வளமாக்கிக் கொள்ள சித்தர் பாடல்கள் வழிவகை செய்கின்றன.

களவு செய்யாமை

மக்களிடையே காணப்படும் வாழ்வியற் சீர்கேடுகளுள் ஒன்று களவு. நாம் இன்று அன்றாட வாழ்வில் தொலைக்காட்சிகளிலும், செய்தித்தாள்களிலும், வேறு மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலமாகவும் இச்சீர்கேட்டைப் பற்றிக் கண்டும் கேட்டும் வருகிறோம். திருட்டு என்பது அரிதாக இருந்த நிலை மாறி இன்று அது எளிதாகி மலிந்துவிட்டது. மனிதனின் பண்பு நலிந்துவிட்டது. இன்று தொழில்நுட்பம் வளர்ந்த நிலையிலும், எத்துணை பாதுகாப்பு முறைகளைப் பின்பற்றினாலும், அதே தொழில் நுட்பத்தைக் கொண்டு நூதன முறையில் இன்றைய களவு நிகழ்ந்து வருகின்றது. இத் தீயச் செயலுக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் அவர்களிடையே கூறப்படகின்றன. குடும்பம், சமுதாய சுற்றுப்புறச்சூழல்கள் இதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. காரணம் எதுவாயினும் தவறு தவறுதான்.

இவர்களின் இச்செயலால் பல குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டு, இத்தொழில் புரிவோர் இதனைக் கைவிட்டால் அவர்களுடைய மதிப்பு கூடும். பிறர் பாதிப்பிற்காளாகாமல் இருப்பர்.

பிறநாட்டுக் கலாச்சாரத்தின் தாக்கத்தினால் மக்களின் தேவை இன்று அதிகரித்துள்ளது. அடிப்படைத் தேவைகளை விட ஆடம்பரத் தேவைகளே இன்று அதிகமாக உள்ளது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கை நிலையைக் கண்டு மனிதன் தாமும் அத்தகைய வாழ்வை அனுபவிக்க விழைகிறான். அதற்குப் பொருளாதாரத் தேவை இன்றியமையாததாகின்றது. பொருளிருப்போர் பெற்றுக்கொண்டு இன்பம் நுகர்கின்றனர். பொருளில்லாதோர் களவுத் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர். இத்தீயச் செயல் வீட்டில் தொடங்கி சுற்றம், நட்பு, அலுவலகம், என்று வளர்ந்து சமுதாயம் என்ற நிலையையே தாண்டி நாடுகளிடையேயும் காணப்படுகின்றது.

பிறர் பொருளை அபகரித்து நுகர்தல், பணத்தை அபகரித்து அதன்மூலம் தன் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் நிலையில் சிலர் உள்ளனர். இக்களவைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்பவர்களும் உண்டு. இது மாபெரும் சமூகச் சீர்கேடாகும். இன்று சிறுவர்களும், இளைஞர்களும் இந்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். குடும்பமும், வளர்ப்பு முறையும் மட்டுமே இதற்குக் காரணமென்று கூறிவிட முடியாது. குழந்தை வளரும் சமுதாயச் சூழல், வேலைபார்க்கும் இடமும், நட்பு வட்டமும், சுற்றமும்

காரணமாக அமைகின்றது. ஆடம்பரத் தேவைக்குத் திருடுபவர்கள் ஒருபுறமிருக்க தன் வயிற்றுத் தேவைக்காக இந்தச் செயல்புரிவோரும் உண்டு. காரணம் எதுவாயினும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் வாழ்க்கை முறையை வரையறுத்துக் கொண்டு, கொள்கை நோக்குடன் உண்மைநிலை மாறாது அறவழியில் தத்தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு வாழ முற்பட்டால் இத்தீயச் செயல், சமூகச் சீர்கேடு அழிந்துவிடும். எவருக்கும் எவ்விதத் தீங்கும் நேராது.

வாழ்வியல் விழுமங்கள் பலவற்றை எடுத்துரைக்கும் சித்தர்கள் வெ.கா.மையைப் போற்றுகின்றனர். பிறர் பொருளை அபகரித்து இன்பம் நுகர்வோர்க்கு நரகமே வாய்க்கும் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“ஆசைகொண்டு அனுதினமும் அன்னியர் பொருளீனை
மோசம் செய்து அபகரிக்க முற்றிலும் அலைபவர்
காசினியில் எழுநரகைக் காத்திருப்பது உண்மையே”⁶⁴

என்பது பாடல்.

“களவு நீக்கிட வேணும்”⁶⁵

என்கிறார் கல்லுளிச் சித்தர். பிறர் பொருளை விரும்பாதவரிடத்தே திருமகள் நிலைப்பாள் என்கிறார் வள்ளுவர்.

“அறனறிந்து வெ.கா அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறன்அறிந் தாங்கே திரு”⁶⁶

என்பது குறள்.

“சினமுறப் பிறர் பொருளைச் சேகரித்து வைத்ததைத்
தினந்தினம் ஊர் எங்கும் சுற்றி திண்டிக்கே அலைபவர்
இனமதில் பலர்கள் வையும் இன்பம் அற்ற பாவிகாள்”⁶⁷

என்று பிறர் பொருளை விரும்பி அபகரித்தவர்களை அவர்கள் சுற்றம் இழித்துப் பேசும் துன்பம் பெற்று இன்பத்தைத் தொலைப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார் சிவவாக்கியர்.

களவு வேண்டாம், கொள்ளையடிக்கக் கூடாது என்று சித்தர்களை அறிவுறுத்த கடுவெளிச்சித்தரோ அதனை மனதளவில் எண்ணுதலும் கூடாது என்கிறார்.

“கொள்ளை கொள்ள நினையாதே”⁶⁸

என்பது பாடல்.

அகத்தியர் இவ்வுலகில் கோடிக்கணக்கானத் திருடர்கள் இருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒருவர் பொருளை அபகரிப்பவர் மட்டும் திருடர் அல்லர். பிறருடைய பொருளையும், கருத்தையும், சிந்தனையையும், திறமையையும், கலையையும், பிறருக்குச் சொந்தமான, பிறரின் உழைப்பில் சிந்தனையில் உருவாக்கப்பட்ட எதனைக் கைப்பற்றினாலும் அவையும் திருட்டேயாகும். அகத்தியர் இத்தகையவற்றைக் கருத்திற் கொண்டே கோடிக்கணக்கானத் திருடர்கள் உலகில் திரிவதை,

“திரிவார் திருடர்ப்பா கோடாகோடி தேசத்திற்

கள்ளர்ப்பா கோடாகோடி

வருவார்க ளப்பனே அனேககோடி வார்த்தையினால்

பசப்புவார் திருடர்தானே”⁶⁹

எனக் குறிப்பிட்டு நம்மை விழிப்புடனும் எச்சரிக்கையுடனும் இருக்க நெறிப்படுத்துகின்றார்.

கள்ளுண்ணாமை

காமத்தைப் போலவே கள்ளும் மயக்கத்தைத் தரக்கூடியது. அறிவாற்றலைக் குறைக்கும். சிந்திக்கும் திறனை அழிக்கும். கள்ளுண்பவன் தன் அறிவைப் பயன்படுத்த மாட்டான். ஏனெனில் அறிவிழக்கச் செய்யும் தீயப் பழக்கங்களுள் கள்ளுண்ணுதலும் உண்டு. இன்று அது மதுவாகவும், பல்வகை உயிர் கொல்லியாகவும் உருவெடுத்துள்ளது. ‘குடி குடியைக் கெடுக்கும்’ ‘குடி உடல்நலத்திற்கும் நாட்டிற்கும் கேடு’ என்பதை அறிந்திருந்தும் மக்கள் அதனை விடுவதில்லை.

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய மக்கள் முதல் செல்வச் செழிப்புள்ளவர்கள் வரை அனைவரும் இதற்கு அடிமையாகியுள்ளனர். அவரவர் நிலைக்கேற்ப தரம் மாறுபட்டிருக்கும். இன்றையச் சூழலில் இத்தீயப் பழக்கம் குடும்பம் முதல் சமுதாயம் உலகம் என்று அனைத்து நிலைகளிலும் இது மன நிம்மதியைக் கெடுத்து, குடும்ப இன்பத்தை அழித்து, உறவுகளைப் பிரித்து குழந்தைகளைக் கொடுமைப்படுத்தி, பல சமூக விரோத தேசவிரோத செயல்களில் ஈடுபடச் செய்து மனிதனை இழிவுநிலைக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளது.

மனிதனின் சிந்திக்கும் ஆற்றலைத் தடுத்து ஒருவித மாய வலைக்குள் சிக்க வைத்து மயங்கச் செய்யும் எந்தத் தீயப் பழக்கமும் இச்சமுதாயத்தோடு அவனையும் சேர்த்து அழித்துவிடும்.

இப்போதைப் பழக்கத்தினால் இன்று பல சாலை விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. பற்பல சமுதாய சீர்கேடுகள் நடைபெறுகின்றன. இத்தீயப் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவன் வாழ்க்கை, அவன் கையில் இருக்காது. அவன் அதனைத் தொடங்க ஆரம்பிக்கும் போதே கூற்றுவனுக்குத் தானே அழைப்பு விடுத்து, துன்பத்தைத் தானே வரவேற்றுத் தன் பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு மரணப் படுக்கையில் தானே சென்று படுத்துக்கொள்கிறான்.

இறைவன் படைப்பில் அனைத்தும் அற்புதமானவை. நம் வாழ்க்கையை நாம் வாழ்வதற்காகவே இறைவன் நம்மிடம் ஒப்படைத்துள்ளார். வாழ்க்கையின் மகத்துவம் தெரியாத மாந்தர்கள் இதுபோன்ற தீயப் பழக்கங்களுக்குள் நுழைந்து வெளிவர வழி தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம் வாழ்க்கையை நாம் தான் வாழவேண்டும். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்பதை மக்களுக்குப் புரிய வைத்து கள்ளாண்டு (மது) சீரழிந்து போகாமலிருக்க சித்தர்கள் தம் பாடல்களில் பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்.

திருவள்ளுவரும் கள்ளாண்பதால் வரும் கேட்டினை கருத்தில் கொண்டு மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கவே 'கள்ளாண்ணாமை' எனும் அதிகாரத்தை வைத்துள்ளார்.

“வெறிகாட்டி மயங்கியே கள்குடி யாதே”⁷⁰

என்று கடுவெளிச்சித்தர் கண்டிக்க, பத்திரகிரியாரும்,

“கள்ளாண்டு வாடாமல் பஞ்சாமிநத்தைப் பருகுவது எக்காலம்”⁷¹

என்று ஏங்கி கள்ளாருந்துதலைச் சாடுகின்றார். இங்கு பஞ்சாமிர்தம் என்பது இறையருளாகிய அமுதமாகும். கள்ளாண்டு மயங்கினவர்களை இறந்தவர்களுக்குச் சமமாக உரைக்கின்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்

நஞ்சுண்டார் கள்ளாண் பவர்”⁷²

திருமூலரும் மதுவுண்டு மகிழ்பவர்கள் இறுதியில் மரணத்தையும் மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்கிறார்.

“வாமத்தோர் தாமும் மதுவுண்டு மாள்பவர்”⁷³

என்பது திருமந்திரம்.

தன் பொருளைக் கொடுத்துக் கள்ளை வாங்கி உண்டு மயக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவன் அழிவைத் தானேப் பெற்றுக்கொண்டவன். இது அவன் அறியாமையைக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

வள்ளுவரும்,

“கையறி யாமை உடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்”⁷⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மனிதனின் பொருளையழித்து மதியைக் கெடுத்து நரகத்தில் தள்ளும் தன்மையுடையது கள் மயக்கம். மக்கள் அனைவரும் இம்மயக்கத்தினை விட்டொழித்து, வாழ வேண்டுமென்கிறார் திருமூலர்.

“காமமும் கள்ளும் கலதிகட் கேயாகும்”⁷⁵

என்பது மந்திரம். கொங்கணர்,

“கள்ளுண்டு தள்ளுண்டு நில்லாதே”⁷⁶

என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

திருமூலரும், கள் மனதை மயங்கச் செய்யும், புத்தி தடுமாறச் செய்யும், உண்மை பேசுவதை அடியோடு கெடுக்கும், பொய் பேசச் செய்யும், பெண்களோடு கூடி மகிழ்வதையே சுகமாக எண்ணி, அதிலேயே திளைத்திருக்கச் செய்யும் என்பதையும், முயன்று நல்லறிவில் ஞானமாகிய கல்வியில் முன் நிற்கச் செய்யாது என்பதையும்,

“மயங்கும் தியங்கும்கள் வாய்மை அழிக்கும்”⁷⁷

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சித்தர்களின் சீரிய கருத்துக்களை மனத்திற் கொண்டு மனதை சீர்படுத்திச் செம்மையாக்கி நெறிப்படுதல் சமுதாயத்தையே ஒளி மிகுந்த பாதையில் கொண்டு செல்லும்.

காமம் கொள்ளாமை

காமம் என்பது மனித சமுதாயத்தை அழிவுப் பாதையில் கொண்டு சென்று வாழ்க்கையை நிலை கலங்கச் செய்யும் சக்தி கொண்டது. காமமும் ஒரு வகையில் தீயைப் போன்றது. கொண்டவனை மட்டுமின்றி சுற்றத்தையும், நட்பையும், சமுதாயத்தையும் தனக்கு இரையாக்கிக் கொள்ளும். அளவிறந்த காதலே, அன்பே காமம் என்று முன்பு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் இன்று அது தீராத பெண்ணாசை, பிறன்மனையை விழைதல், தவறான பழக்கம், முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றது. இப்பொருள் நிலையிலேயே சித்தர்கள் இக்காமத்தினைச் சாடியுள்ளனர்.

இத்தீ மனிதனிடத்துள்ள அனைத்து நற்குணங்களையும் மறைத்து அழித்துவிடும். அவனது பதவி, புகழ், செல்வம், நற்பெயர் என்று அனைத்தும் அழிந்துபடும். ஆன்மீக நெறிக்கும் கற்பு நெறிக்கும் எதிரானது. இதனை மனதில் கொண்டு தன்னைத் தானே சிறிது சிறிதாக அழிவு நிலைக்கு செல்பவன் தன் வாழ்க்கையை மன அமைதியை, வாழ்வின்பத்தைத் தொலைத்தவனாகின்றான். இக்காமத்தை ஒதுக்கி, அதனினின்று ஒதுங்கி நின்றவன் இலட்சியவாதியாகின்றான். கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல ஆண்களுக்கும் இருக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறி என்பதை உணர்ந்தாலே இத்தீ தானே அணைந்துவிடும். இத்தீயினை அணைத்தலின் அவசியத்தையும், இத்தீயினால் ஏற்படும் இழிநிலையையும் சித்தர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

பிறன்மனையை விரும்புதல் ஆண்மைக்கழகல்ல, என்பதால் தான் திருவள்ளுவரும் 'பிறனில் விழையாமை' என்னும் அதிகாரத்தை வைத்துள்ளார். சித்தர்கள் குறிப்பிடுவது தீர்ப் பெண்ணாசையையே.

சித்தர்கள் பெண்களின் பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள். அவர்களைப் போற்றியவர்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் பெண்களுக்கும், இல்லற வாழ்விற்கும் புறம்பானவர்கள் அல்லர். மனிதனின் எச்செயலும் அவனையும் இச்சமுதாயத்தையும் அழிவுநிலைக்குக் கொண்டு செல்லக்கூடாது என்று எண்ணியவர்கள். மக்கள் அனைத்து நற்பண்புகளோடும் வாழ்ந்து இன்பத்தை மட்டுமே நகர்ந்து நல்வினைகளினால் இறைவனின் திருவடியினை அடைய வேண்டுமென்பதே சித்தர்களின் உயரிய குறிக்கோள்.

அளவற்ற பெண்ணாசை ஆன்மீகக் கோட்பாட்டிற்கும், ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கும், யோக நிலைக்கும், நீடுவாழ் உயிர்வளர்நிலைக்கும் தடையானது. அதனால் தான் பெண்ணாசையைக் கண்டித்தனர்.

“காமக் கடல்கடந்து கரைஏறிப்போக”⁷⁸

விழைகின்றார் பத்திரகிரியார். காமத்தை விட்டொழித்தால் இறைவன் நம் அகத்திருந்து அருள் புரிவான் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

**“காமநோயை விட்டுநீர் கருத்துளே உணர்ந்தபின்
ஊமையான காயமாய் இருப்பன் எங்கள் ஈசனே”⁷⁹**

என்று சிவவாக்கியர் இறையருளுக்கு நெறிகாட்ட, இடைக்காட்டுச் சித்தர் இப்பெண்ணாசை வீடுபேற்றை அடையவிடாமையைப்,

**“பெண்ணாசையைக் கொண்டு பேணித்திரிந்தாக்கால்
விண்ணாசை வைக்க விதை இல்லையே கல்மனமே”⁸⁰**

என்று உள்ளம் கசந்து பாடுகின்றார்.

இல்லறத்தாள் (மனைவி) இளமைக் காலந்தொட்டு முதுமை வரை என்றும் துணைநிற்பவள். எனவே தான் அவள் நல்லறத்தாள். இவளைத் தவிர்த்து மற்ற பெண்கள் மீது ஆசை கொண்டால் அவர்கள் உடல் இளமை அழிந்தவுடன் ஓடிவிடுவார்கள் என்பதைப் பாம்பாட்டிச் சித்தர்,

**“வெயில் கண்ட மஞ்சள் போன்ற மாதரழகை
விரும்பியே மேல்விழுந்து மேவு மாந்தர்
ஓயில்கொண்ட இலவுகாத்து ஓடும் கிளிப்போல்
உடல்போனால் ஓடுவாளென்று ஆடுபாம்பே”⁸¹**

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தன்னுடைய அன்புடைய இல்லத்தரசி தம் வீட்டிலிருக்கும்போது பிறர் மனைவியை விரும்பும் இளைஞர்களின் செயல், தம் வீட்டில் காய்த்துத் தொங்கும் பலாப்பழத்தைத் தின்ன முடியாமல் எங்கோ பழுத்துக் கிடக்கின்ற ஈச்சம்பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அவதிப்படுவதைப் போன்றதாகும் என்பதைத் திருமூலர்,

“ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
காத்த மனையாளைக் காமுறும் காளையர்
காய்ச்ச பலாவின் கனிஉண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழத்துக்கு இடர்உற்ற வாறே”⁸²

எனச் சுட்டுகின்றார். மேலும் இவர் பிறன்மனை நயத்தலை, சுவைமிக்க மாம்பழம் தன்னிடமிருந்தும் அதனை அறைக்குள் பூட்டி வைத்துவிட்டு உண்ணத் தகாத புளியம்பழத்திற்காக அம்மரம் ஏறிக் காலை முறித்துக் கொள்வது போன்றது என்பதை,

“திருத்தி வளர்த்ததோர் தேமாங் கனியை
அருத்தம் என்றெண்ணி அறையில் புதைத்துப்
பொருத்தம் இல்லாத புளிமாங் கொம்பேறிக்
கருத்தறி யாதவர் கால்அற்ற வாறே”⁸³

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்காமத்தினால் பிறன் மனையை விரும்புவானை விட்டு பகை, பாவம், அச்சம், பழி எனும் நான்கும் நீங்காது என்கிறார் பொய்யில் புலவர்.

“பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்”⁸⁴

என்பது குறள். மேலும் நீங்காக் குடிப்பழி இவனுக்கு நிலைத்துவிடும் எனபதை

“எளிதென இல்லிறப்பா னெய்துமெஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி”⁸⁵

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர். பெண்ணாசையால் எழும் காமத்தினின்று நீங்க,

“பட்ட பகலில் வெளிமயக் கேசெய்யும் பாவையர்மேல்
இட்டதை நீதவிர்ப் பாய்”⁸⁶

என்று இறைவனை வேண்டுகிறார் பட்டினத்தார். மேலும் பெண்ணாசையைக் கடிபவராய்,

“பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப்பி சாசம்”⁸⁷

என்றுப் பெண்ணை இழிகின்றார். மேலும் காமத்தீயில் விழுந்து கிடக்கும் மனத்தை நோக்கி,

“வேயர்தந்த தோரியார் காமவிகாரத்தில் வீழ்ந்து எழுந்தும்
போகிவிழுகின்றனை மனமே! என்னபித்து உனக்கு”⁸⁸

என வினவுகின்றார். காம சுகத்தை மறந்து இறைவனிடம் அன்பு செலுத்தும் காலத்தை எண்ணி ஏங்குகின்றார் பத்திரிகிரியார்.

“கால்காட்டிக் கைகாட்டி கண்கள் முகம்காட்டி,
மால்காட்டும் மங்கையரை மறந்திருப்பது எக்காலம்”⁸⁹

என்பது புலம்பல். இடைக்காட்டுச் சித்தர் காமத்தை ஒடுக்கினவராய்

“காமமுதல் ஓராரும் ஒடுங்கினவே”⁹⁰

என்கிறார். போகர்,

“விண்டான பெண்ணாசை தனைமறந்து”⁹¹

ஒழுக்க வாழ்வு வாழ நெறிப்படுத்துகின்றார். மேலும் வாழ்க்கைப் பாதையில் போகும் வழியில் படுகுழி இருந்தாலும் தெரியாத அளவிற்கு அங்கு புல்லும் செடியும் முளைத்து அப்பள்ளத்தினை முடிக் கொண்டிருக்கும். அதனைப் பள்ளமென்று தெரியாமல் வீதியென்று நினைத்தால் அப்பள்ளத்தில் வீழ்ந்துபடுவர். அவ்வாறே பார்வைக்கு அழகானக் காட்சிக்கு இனிமையானப் பெண்களைக் கண்டு காமமிக்குப் பின் சென்றாலும் அத்தகைய நிலையே, என்பதையும், காமத்தில் இச்சை வைத்தால் வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியாது என்பதையும், அப்படுகுழியில் வீழ்ந்தால் கரையேற முடியாது என்பதையும் அது அறிவினை அழிக்கும் என்பதையும், அறிவினை அழிக்கும் என்பதையும்

“கத்தியாய்க் காமப்பால் ஆசைகொண்டால்
கரைஏற்றம் இல்லாமல் கலங்குவாயே”⁹²

“கூசிடுவாய் பெண்மையை தன்னில்தானும்
கொடியதான ஆசைப்பெண் அரசம் கண்டாய்
பாதிடுவாய் படுகுழியில் வீழ்ந்திடாதே”⁹³

“போச்சென்ற வீதியிலே படுகுழி தான் ஒன்று
பேராகப் புல்லோடு செடியும் மூடில்
நாச்சென்ற வீதியென்று விழுந்தவன்தன்
நாட்டமொக்கும் பெண்ணானமாயக் காமம்
காச்சென்று காமமது கருத்தழிக்கும்
கருகுமே பொல்லாக் காமந்தான்”⁹⁴

என எடுத்துரைக்கின்றார்.

இக்காமத்தை விடுத்தவரே அனைத்து நன்மைகளையும் உடையவர் என்றும், பிற அறங்களைச் செய்யாது பாவத்திற்காளாகி நின்றாலும், காமம் நீங்கிக் பிறன் மனையை நயவாமலிருத்தலே நன்று என்றும், காமத்தீயை அனைத்தானின் பெருமையை உரைக்கின்றார் வள்ளுவர்.

“நலக்குரியார் யாரெனின் நாமநீர் வைப்பின்
பிறர்குரியாள் தோள்தோயா தார்”⁹⁵

“அறன்வரையா னல்ல செயினும் பிறன்வரையால்
பெண்மை நயவாமை நன்று”⁹⁶

பிறன்மனை விழையும் காமமாயினும், அளவிறந்த பெண்ணாசையாயினும் இத்தீய குணத்தை விட்டொழித்தலே நன்மை பயக்கும். நற்பாதையில் கொண்டு சென்று நன்னெறியாளராக்கும், ஆகையால் சித்தர்கள் பலரும் பெண்கள் மீது ஆசை கொள்ளக் கூடாது என்பதையும், காமநூல்களைப் படிப்பவர்கள் மீதும் ஆசை கொள்ளக் கூடாது என்பதையும், கல்வியறிவற்றவனாய் எழும்பு போல் பெண்களைத் தொடர்ந்து காழுகனாய் இருத்தல் கூடாது என்பதையும், பெண்ணைத் தேடிப் பின் தொடரக் கூடாது என்பதையும், காமத்தினால் பெண்களின் தொடர்பினால் மானமிழக்க நேரிடும் என்பதையும், காமத்தீ உன்னையே கருக்கிவிடுமாதலால் அதனில் வீழாமை நன்று என்பதையும்,

“பெண்போகத் தாசைவை யாதே”⁹⁷

“காமத்துக் கான கலாதிவேள் நூல்கற்ற

வாமத்தார் பால்மனது வையாதே”⁹⁸

கல்லாமற் காழுகனாய் திரிந்திடாதே”⁹⁹

“அழிம்பான புத்தியினால் பெண்ணைக் கண்டு
தேடியுமே தொடராதே”¹⁰⁰

“பரத்தையொடு பழக்கமுற்றால் பவிசுபோச்சு”¹⁰¹

“அயிக்கியமாய் வீழாதே காமத்தீயில்”¹⁰²

என அறிவுரை புகட்டுகின்றனர்.

ஆசைகொள்ளாமை

மனிதனின் பெரும்பான்மையானத் துன்பங்களுக்கு ஆசையே மூலகாரணமாய் அமைகின்றது. இதனை விட்டொழித்தால் இன்பம் தானே நம்மை வந்தடையும்.

“அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பம். துண்டேல்
தவாஅது மென்மேல் வரும்”¹⁰³

என்று ஆசையினால் துன்பங்கள் அடுக்கி வருவதையும் ஆசையில்லாதோர்க்குத் துன்பமே இல்லையென்றும் உறுதிப்படுத்துகின்றார் பொய்யில் புலவர்.

“தனி மனித ஒழுக்கத்திற்குத் தடையாக இருப்பது மாயை. மா என்றால் ஒடுங்குதல், யா என்றால் விரிதல், மாயை என்பது உருவமற்ற, அழிவற்ற, நித்தியமான, முடிவான ஒரு பொருள் எனப் பொருள்படும். மாயை என்பது பொய்மை, உருக்காட்சி, திரை, உண்மையல்லாதது, மலம் என்ற பொருள்களை உடையதோர் சமயச்சார்பு சொல் இம்மாயை வயப்பட்டு மக்கள் கேடுறுவதைச் சித்தர் அனைவரும் பாடியுள்ளனர். இம்மாயை பற்றின் வாயிலாகவே மனிதனை அலைக்கழிக்கின்றது. எந்நெறி நிற்போரையும் தடம் மாறச் செய்வதும் தளர்வடையச் செய்வதும் ஆசைகளே”¹⁰⁴

என்கிறார்.

இன்றையச் சமுதாயச் சூழலில் பொருளாதார அடிப்படையிலும், கல்வி கேள்வியறிவின் அடிப்படையிலும், மேலும் பல சூழலிலும் பின்தங்கிய மக்களிலிருந்து, மேனிலையிலுள்ள மக்கள் வரை அனைத்துத் தரப்பினரிடையேயும் அவரவர் தகுதிக்கேற்ற, சூழலுக்கேற்ற நிலையில் ஆசை என்பது அவர்களைப் பிடித்த பிணியாய்ப் பின்னிக் கிடக்கின்றது.

ஆசை பிறவியினை உண்டாக்கும் என்பதையும், ஆசையில்லார்க்கே இன்பம் உண்டாகும் என்பதையும், ஆசையைச் சீயென்று வெறுத்து ஒதுக்கியவர்களே பாக்கியவான்கள் என்பதையும், ஆசையுடையார்க்குத் துன்பம் உண்டாகும் என்பதையும், துறவிகளும் ஆசையை விடுத்தாலே பிறவிப்பிணியின்றி இன்புறுவர் என்பதையும்,

“இச்சைப் பிறப்பினை யெய்விக்கு மென்றது
நிச்சய மாகுமடி - குதம்பாய்
நிச்சய மாகுமடி”¹⁰⁵

“ஆசை யறுத்தார்க்கே யானந்த முண்டென்ற
ஓசையைக் கேட்டிலையோ - குதம்பாய்
ஓசையைக் கேட்டிலையோ”¹⁰⁶

“தேக்கிய வாசையைச் சீயென் றொறுத்தோரே
பாக்கியவான்களடி - குதம்பாய்
பாக்கிம் வான்களடி”¹⁰⁷

“இன்பங்க ளெய்திட பிச்சை யுறாதார்க்குத்
துன்பங்க ளுண்டாமடி - குதம்பாய்
துன்பங்க ளுண்டாமடி”¹⁰⁸

“துறவிகளாசை துறந்து விடுவரேல் தம்
பிறவிக ளில்லையடி - கும்மபாய்
பிறவிக ளில்லையடி”¹⁰⁹

எனத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றார் குதம்டைச்சித்தர்.

பலவகை ஆசையினின்றும் விடுபட வேண்டுமென்று சித்தர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். ஆசையெனும் அடங்காப் பசுவினை அடக்கிவிட்டால், பின்னர் இவ்வுலகிலுள்ள அனைத்து உண்மைகளையும் நாம் கண்டறியலாம். இவ்வாசையினால் நன்மையேதுமில்லை என்பதை,

“ஆசையெனும் பசுமாளின் தாண்டவக்கோனே இந்த
அண்ட மெல்லாங் கண்டறிவாய் தாண்டவக்கோனே”¹¹⁰

“பேய்க்குரங்கு போலப் பேருலகிலிச்சை வைத்து
நாய்நரிகள் போலலைந்தால் நன்மையுண்டோ கன்மனமே”¹¹¹

என்று இடைக்காடர் வினவ, ஞானசித்தரோ

“ஆசைப் பெருக்கா ரதில்வீழா துன்பந்த
பூசைப் புரியப் புலம்பித் தவிக்கிறேன்டி”¹¹²

என்று ஆசை வெள்ளத்தில் வீழாது மனோண்மணியைப் பூசிக்க வேண்டுமென புலம்புகின்றார்.

ஆசையினைப் பொதுவாக மூவகைப்படுத்துவர். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை இன்னும் பல ஆசைகளும் இதிலடங்கும். ஆசை எத்தகைத் தாயினும் விளைவது துன்பமே. இம்மூவகை ஆசையையும் விட்டதை,

“மூவாசை விட்டோமென்றே தும்பீபற”¹¹³

என இன்ப முழக்கமிடுகின்றார் இடைக்காட்டுச் சித்தர்.

பட்டினத்தாரும் மூவாசைகள் தன்னைவிட்டு போகவில்லையே என்றும், மற்ற ஆசைகளும் தீரவில்லை என்றும் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மண்ணாசைப் பட்டேனை மண்ணுண்டு போட்டதா
பொன்னாசை பெண்ணாசை போகேனே என்குதே”¹¹⁴

பத்திரகிரியார்,

“தோன்றாசை மூன்றும் தொடர்ந்து வந்து சுற்றாமல்”¹¹⁵

இருக்க வேண்ட, பாம்பாட்டிச் சித்தரோ எந்தப் பொருட்களும் நிலையானவை அல்ல அதனால் அதன்மீது ஆசை (பொருளாசை) வேண்டாமென்பதை,

“நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொருள் எல்லாம்
நடுவன் வரும் பொழுது நாடி வருமோ”¹¹⁶

“யானை சேனை தேர்பலி யாவும் அணியாய்
யமன்வரும் போது துணையாமோ அறிவாய்”¹¹⁷

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆசை என்பது நம் வாழ்வின் இலட்சியங்களை அடைய உதவும் கருவியாக இருத்தல் வேண்டும். நம் வாழ்வை அலட்சியப் படுத்தியழிக்கும் வாழ்கொல்லியாய் இருத்தல் கூடாது. அத்தகைய ஆசையையே சித்தர்கள் ஒழிக்கச் சொல்கின்றனர். எனவே இவ்வாசைகளை நம் காலடிக்குள் வைத்து மிதித்து

“ஆசையென்னும் செருப்பின்மேல் அடியை வைத்து”¹¹⁸

நடைபயிலச்சொல்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். மேலும் இவர் தாமரையானது தண்ணீரில் இருப்பினும் அதன் இலையில் தண்ணீர் ஒட்டாமல் இருப்பது போல் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் இவ்வுலக ஆசையை விட்டு நீங்கி தூய மணியாய் விளங்கும் இறைவனைப் போற்றித் தொழ நெறிப்படுத்துகின்றார். இக்கருத்தை,

“தாமரையின் இலையிலே தண்ணீர் தங்காத தன்மைபோலச்
சகத்தாசை தள்ளி விட்டெங்கும்
தூமணியாய் விளங்கிய சோதி பதத்தைத்
தொழுது தொழுது தொழுது ஆடுபாம்பே”¹¹⁹

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஆன்மீக முன்னேற்றத்தைத் திசைமாற்றும், அளவிடற்கரிய பெண்பற்றை நீக்க வேண்டுமென்று சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

“பெண்ணாசை கொண்டு பெருக்கமா ளாதே”¹²⁰

“மைவிழி யாரைச் சாராதே”¹²¹

என்கிறார் கடுவெளிச்சித்தர்.

மண்ணாசையினால் இன்று பல்வேறு குழப்பங்கள் தனிமனித நிலையிலும், சமுதாயத்திலும் நிலைகொண்டு மக்களை அறநிலையிலிருந்து பிறழச் செய்கின்றது. இன்றையச் சமுதாயச் சூழலில் கிராமம் முதல் நகரம் வரை இப்பரிதாபநிலை மக்களிடையே நிலை கொண்டுள்ளது. நிலத்தாசை கொண்டு குடும்பங்களுக்குள்ளும், உறவினர்களுக்குள்ளும், எல்லைப் பிரச்சனை என்று இரு ஊர்களுக்கிடையிலும், மாநிலம், நாடுகளுக்கிடையேயும் இது அவல நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

மண்ணாசை கொண்டு மக்கள் புரியும் தவறுகள் எண்ணற்றவை. ஒருவருக்குச் சொந்தமான மண்ணை பணத்தின் மோகத்தால் பலருக்கும் விற்பதும் மண்ணின் மீது கொண்டுள்ள மோகத்தால் அதன் உண்மை நிலையைக் கூட அறியாமல், அறியமுடியாமல் அதனை வாங்கி ஏமாற்றமடைதல் என்று பல குற்றங்களும் இதனால் தான் நிகழ்கின்றன. இதனால் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் வெட்டிக்கொண்டு சிறைக்குச் செல்வதையும் அன்றாட வாழ்வில் காண்கின்றோம்.

வள்ளலார் மண்ணாசைக் கொண்டவர்களைப் பார்த்து, இம்மண்ணாசையினால் தான் மன்னர்கள் போரிட்டு அழிந்து போனார்கள். இதை எண்ணிப் பாராமல் மண்ணாசை கொண்டு மண்ணை வைத்திருப்பவர்கள் தாம் இறந்தபின் தம் உடலை வைக்க தேவையான மண்ணை இடத்தைத் தன் வசம் வைத்திருப்பதில்லை. எவ்வளவு இடம் இருப்பினும் இறுதிக் காலத்தில் உடன்வருவது ஒன்றுமில்லை என்பதை,

“மண்ணாசை கொண்டனைநீ மண்ணாளும் மன்னரெலாம்
மண்ணால் அழிதல் மதித்திலையே - எண்ணாது
மண்கொண்டார் மாண்டார்தம் மாய்ந்தவுடல் வைக்கவயல்
மண்கொண்டார் தம்மிருப்பில் வைத்திலரே”¹²²

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாசையை விட இன்றைய சமுதாயத்தை நிலைகலங்கச் செய்வது பொன்னாசை. பொன்னாசை காரணமாகப் பல்வேறு வழிப்பறி கொள்ளைகள், கொலை கடத்தல், கற்பழிப்பு என்று பல சமுதாய சீர்கேடுகள் பெருகிவிட்டன.

அதனால் தான் சித்தர்கள் இவ்வாசைகளின் நடுவில் மனிதன் சிக்கித் தவிக்க வேண்டாதவர்களாய் மூவாசைகளை விட வேண்டுமென்றும், ஆசைகளை வேண்டி தேடித் செல்லக் கூடாது என்றும், ஒவ்வொரு நாளும் ஆசையின்றி வாழ்தல் வேண்டுமென்றும், மண் பொன் மேலுள்ள ஆசைகளை விடுத்தல் வேண்டும் என்றும், இவ்வுலக ஆசையை விட்டு நீங்க வேண்டுமென்றும், பொன்னையும் பொருளையும் தேடி வைத்தாலும் அவை உடன் வரப்போவதில்லை ஆதலால் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைத்து வீணாகப் பயந்து நடுங்கி இறக்க வேண்டாம் என்றும் சித்தர்கள் அறிவுரை புகட்டுகின்றனர்.

“ஆசையும் வேண்டாதே”¹²³

“மண்பொன்மே லிச்சைகொள் ளாதே”¹²⁴

“இச்சை வையாமலே யெந்நாளும் தள்ளு”¹²⁵

“ஆசை மயக்கிற் செல் லாதே”¹²⁶

“பற்றற்றோ மென்றேநீ தும்பீபற”¹²⁷

“பூலோக ஆசையைத் தள்ளு”¹²⁸

“இச்சையது உன்னை யாளாதே”¹²⁹

“ஆசையை ஒருநாளும் வேண்டேன்”¹³⁰

“பொன்னைத்தான் தேடிமெத்தப் புதைத்துவைத்துப்

புத்தியற்ற வுலகத்தோர் செத்தாரையா”¹³¹

என்பன பாடல்கள்.

இம்மனிதப் பிறவியின் முக்கிய நோக்கமே மீண்டும் பிறவாமல் இறைவனின் திருவடியைச் சேர்வதே ஆகும். அதற்கு ஆசையைத் துறத்தல் வேண்டும். ஆசை பிறவிக்கு வித்தாகும். பற்றற்ற நிலையே இறைவனின் திருவடிமலரைச் சேரும் வழியாய் அமைவதனை,

“பற்றே பிறப்புண்டாக்குந் தாண்டவக்கோனே அதைப்
பற்றாதறுத்துவிடு தாண்டவக் கோனே”¹³²

என்று இடைக்காட்டுச் சித்தரும்,

“இச்சை யொழித்துநீ பாரு அதனா
லிகபர மிரண்டையு காணவெகு வீடு”¹³³

என்று கல்லுளிச் சித்தரும் உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

மனமானது பலமிழந்து இவ்வுலகத்து ஆசை கொண்டால் அறிவிழந்து மனத் தளர்ச்சி உண்டாகும். அறிவுக்குள் ஆசை என்னும் மாயை புகுந்தால் அனைத்து நிலைகளிலும் கேடு விளையும். ஆகையால் தாமரையிலை நீர்போல் ஆசையகற்றி தனித்து இருந்தால் பிறவி அற்றுப் போகும் என்பதை,

“விடுபடாத பலத்தாலே மனந்தான் சென்று
விரைந்துமேதான் செகசாலத்து ஆசைகொண்டு
தடுபடாதே தாமரையின் நீரைப் போலே
தாங்கியேதான் அறிவழிந்து தளர்ச்சியாகும்
கெடுபடாதே புத்திக்குள் மாயம் பூண்டு
கேடாச்சு போதத்தில் புகந் தொட்டாது
அடுபடாதே மாய்கைவிட்டு தனித்து நின்றால்
ஆசையான பிறவியது அற்றுப் போமே”¹³⁴

எனத் தெளிவாக விளக்குகின்றார் போகர். மேலும் இவர்

“செகமெல்லாம் பெண்ணாசை மண்ணினாசை
பூமத்தின் பொன்னாசை”¹³⁵

எனும் மூவாசைகளைவிடுத்து இன்ப வாழ்வு வாழ வழிப்படுத்துகின்றார். ஆசையே பிறவிக்கு வித்தாவதை,

“அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து”¹³⁶

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையும் உரைக்கின்றார். ஆசையின் விளைவுகளைக் கருத்தில் கொண்டே தம் உலகப் பொதுமறையில் ‘அவாஅறுத்தல்’ அதிகாரத்தையே வைத்துள்ளார்.

உலகத்தில் மக்கள் மண்ணாசை, அறுசுவையின் ஆசை, வேடிக்கையானப் பல ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ளும் பொன்னாசை, மோகத்தை உண்டாக்கும் பெண்ணாசை, துணையாக இருக்கும் உறவினர்கள் மீதான பாசத்தின் ஆசை ஆகியவற்றால் இவ்வுலகமே மயக்கமானது. ஓனம் என்பதும் வாய்ப் பேச்சினோடு நின்றதனைப் போகர்

“கோடியென்ற நரசெனனம் மண்மேலாசை
குணமான தீனியறு சுவையினாசை
மோடியென்ற பலபணிதி பொன் மேலாசை
மோகத்தைப் பூட்டுகின்ற பெண்களாசை
கூடியென்ற சுகபோக சுகியினாசை
துணையான பாசத்தி னாசையாலும்
வாடியென்ற உலகமெல்லாம் மயக்கமாச்சு
மக்களே வாயஞ்ஞானம் பேச்சுமாச்சே”¹³⁷

என எடுத்தியம்புகின்றார்.

ஆசையினால் வீடுபேறு அழிபடுவதை,

“ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்டதும் வீடு
அப்போதே வெந்தே அழிந்திட்டதும்”¹³⁸

என்று குறிப்பிடுகின்றார் கொங்கணர்.

மனிதனின் ஆசை அவனுக்குப் பல தீமைகளை விளைவிப்பது போன்றே இறைவனை அடைந்து, பேரின்பப் பெருநிலை எய்த தடைகல்லாய் நிற்கின்றது. அதனால் தான் சித்தர்கள் ‘ஆசை’ எனும் அடங்காப் பேயினை நம்முள்ளிருந்து விரட்டச் சொல்கின்றனர்.

“ஆசையற்ற காலத்தில் ஆதி வஸ்துவை
அடையலாம் என்று துணிந்து ஆடுபாம்பே”¹³⁹

என்று பாம்பாட்டியாரும்,

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே”¹⁴⁰

என்று திருமூலரும் வீடுபேற்றிற்கு வழி சொல்கின்றனர்.

வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

“தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்”¹⁴¹

என்று ஆசை அறுத்தலே வீடுபேற்றிற்கு வழி என வாக்குரைக்கின்றார்.

வேண்டும் வேண்டுமென்று பல்வகைப் பொருள்களைத் தேடி வைத்தாலும், இருப்பதன்றி வேறு ஒன்றும் சேர்வதில்லை என்பதையும், பேராசை கொண்டு போதுமென்ற மனமின்றித் தேடிக் கொண்டேயிருக்கும் ஆசையை விட்டு நீங்கிய பின் வேண்டுமென்னும் இறையடியை விரைவில் காணலாம் என்பதையும் கூறி ஆசையறுத்தலே வீடுபேற்றிற்குத் துணையாக நிற்குமென்னும் உண்மையையும்

“வேணும் வேணும் என்றுநீர் வீண் உழன்று தேடுவீர்
வேணும் என்று தேடினாலும் உள்ளதல்லது இல்லையே
வேணும் என்று தேடுகின்ற வேட்கையைத் துறந்தபின்
வேணுமன்ற அப்பொருள் விரைந்து காணல் ஆகுமே”¹⁴²

என எடுத்துக்கூறி உள்ளதே சிறக்கும் என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை இப்பாடலில் வெளிப்படுத்துகின்றார் சிவவாக்கியார். இது ‘உள்ளது சிறத்தல்’ எனும் பரிணாமக் கொள்கையாகும். சிவவாக்கியரின் இவ்வாக்கு அறிவுரையாக, அறவுரையாக மட்டுமன்றி அறிவியலுரையாக அமைந்திருப்பதை இக் கொள்கை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இவ்வாறு பல்வகை ஆசையினால் மனிதன் பற்பல துன்பங்களுக்குள் சிக்குண்டு நிம்மதி, அமைதி, இன்பமின்றி வாழ்க்கையில் தவிப்பதைக்கண்ட சித்தர்கள் மக்களை நெறிப்படுத்த எண்ணியவர்களாய் ஆசையின் விளைவுகளை எடுத்துரைத்து வாழ்க்கைக்கு வளமுட்டியுள்ளார்கள்.

கோபம் கொள்ளாமை

கோபம் ஒருவரது உள்ளத்தை மட்டுமின்றி உடலையும், அவரது குடும்பத்தையும், சுற்றத்தையும், இச்சமுதாயத்தையும், ஏன் இவ்வுலகையும் கூட பாதிப்புக்குள்ளாக்கும். இதனால் தான் முன்னோர்கள் 'கோபம் குடியைக் கெடுக்கும்' என்றார்கள். இது தீயைப் போன்றது. அணைக்காவிட்டால் சமுதாயத்தையே உலகையே அழித்துவிடும். இத்தீயை அணைத்தல் அவசியம்.

யானை தன் தலையில் தானே மண்ணைவாரிப் போட்டுக்கொள்வதைப் போல். மனிதன் கோபத்தினால் தனக்குத் தானே தீமையை விளைவித்துக் கொள்கிறான்.

வள்ளுவரும் இச்சினத்தினைச் 'சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்கிறார்.

**“சினமெனுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்”¹⁴³**

இத்தீயை அணைத்தல் இன்றியமையாததாகையால் ஒளவைபிராட்டியும் 'ஆறுவது சினம்' என்றார்.

இக்கோபம் பல்வேறு காரணங்களால் தோன்றுகிறது.

“பசி, சோர்வு, உடல்நலக்குறைவு, தூக்கமின்மை, சிறுதொல்லைகள் ஒன்று சேர்ந்து பெருந்தொல்லையாக மாறுவது, ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்ட கட்டளைகள் போன்றவை சினத்தைத் தூண்டிவிடும் ஏதுக்களில் சிலவாகும்”¹⁴⁴

என்பது சந்தானம் அவர்களின் கருத்தாகும்.

“மனிதன் விஷயங்களைக் கருதும் போது அவற்றில் பற்றுதலுண்டாகிறது. பற்றுதலால் விருப்பம் உண்டாகிறது. விருப்பத்தால் சினம் பிறக்கிறது என்பது கீதை கண்ணனின் வாக்கு”¹⁴⁵

என்றும்

“உடலில் விட்டமின் 'பி' சத்து குறைந்தாலோ, தேவையான கொழுப்பு இல்லையென்றாலோ கோபம் தோன்றும். இரத்தத்தில் சர்க்கரை அளவு குறைந்தாலும் கோபம் தோன்ற வாய்ப்புண்டு”¹⁴⁶

என்றும் க. பலராமன் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கோபம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் அதனால் விளைவது தீமையே.

“மேலைநாட்டில் சினம் தொடர்பான ஆய்வுகளை உடலியற் கண்ணோட்டத்தோடு ஆய்ந்து, கோபம் வருகிறபோது உடலில் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளையும் கவனித்து வருகின்றனர். ‘இதயத்தின் முதல் எதிரியாகக் கோபம் இருக்கிறது’ என்ற உண்மையைக் கண்டறிந்துள்ளனர். இதயவியல் மருத்துவர் கிர்க் லாமன் என்பவர், இதயத்திற்குப் பாதிப்புகளை உண்டாக்கும் பிற காரணிகளைக் கவனித்து வருவதைப் போலவே சினம் எனும் காரணியையும் கவனித்து வருகிறோம் என்கிறார். மேலும், ‘கோபம் கொள்பவர்களுக்கு இதய நோய் வருவதற்கு இருமடங்கு வாய்ப்பு இருப்பது’ கண்டறியப்பட்டுள்ளது.”¹⁴⁷

கோபத்தின் பொழுது மனிதன் தன் சிந்திக்கும் திறனை இழந்து அறிவற்றவனாகிறான் என்பதை ‘ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு’ என்னும் முதுமொழி உறுதிபடுத்துகின்றது. பாரதியாரும் கோபத்தின் விளைவை,

“கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம்
கொடுங்கோபம் பேரதிர்ச்சி சிறிய கோபம்
ஆபத்தாம் அதிர்ச்சியிலே சிறியதாகும்..
கோபத்தை வென்றிடலே பிறவற்றைத் தான்
கொல்வதற்கு வழியென நான் குறித்திட்டேனே”¹⁴⁸

என்கிறார்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தத்தம் கோபத்தை விட்டொழித்தலே வெற்றிக்கு வித்தாகும் என்கிறார் இடைக்காட்டுச் சித்தர்,

“சினம் என்னும் பாம்பிறந்தால்
தாண்டவக்கோனே - யாவும்
சித்தி என்றே நினையடா
தாண்டவக் கோனே”¹⁴⁹

என்று சினத்தைப் பாம்பிற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார். சினத்தைத் துறந்தவனே சித்தி பெறுகிறான் என்றும் கூறுகின்றார்.

வள்ளுவரும் இக்கருத்தினராய்,

“உள்ளிய தெல்லாம் உடனெய்தும் உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி யெனின்”¹⁵⁰

என்கிறார். பாம்பாட்டிச் சித்தரும் இக்கோபத்தினை விட்டால் ஆனந்தம் கிட்டும் என்பதை,

“ஆங்காரக் கோபத்தை அறுத்து விட்டே
ஆனந்த வெள்ளத்தைத் தேக்கிக் கொண்டே”¹⁵¹

எனச் சுட்டுகின்றார். மேலும் இவர் சினம் கொள்ளுதலின் தீய விளைவுகளை உணர்ந்தவராய் அதனை அறிவு கொண்டு கொன்றொழித்ததையும் உரைக்கின்றார்.

“கோபம் எனும் மதயானைக் கொண்ட மதத்தை
கூர்கொள்புத்தி அங்குசத்தால் கொன்றொழித்தோம் காண்”¹⁵²

என்பது பாடல்.

கோபத்தின் கொடிய விளைவுகளை அறிந்த பின்பும் மக்கள் சினம் கொள்ளும் செயலைக் கண்ட கடுவெளிச் சித்தர்,

“கோபம் தொடுத்திட லாமோ”¹⁵³

என்று நம்மை வினவி, அவரே விடையளிப்பவராய்

“.....பொல்லாச்
சண்டாளக் கோபத்தைச் சாதித்துக் கொல்லு”¹⁵⁴

என்று அதனை வேரோடொழிக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத்துகின்றார். இக்கோபத்திற்கு அவர் கொடுத்த ‘சண்டாள’ (இழிவு, பேய்) எனும் அடைமொழியே இதன் இழிநிலையை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

பாம்பாட்டிச்சித்தரும் இக்கோபத்தை விடுத்து தெளிவானச் சிந்தனையைப் பெறவேண்டுமென்பதையும்,

“சினமென்னும் சீனியின் மேற்சீராய் ஏறித்
தெளிவிடம் சாரிவிட்டு ஆடுபாம்பே”¹⁵⁵

என்பது பாடல்.

அகத்தியரும்,

“காய்ச்சலுடன் கோபத்தைத் தள்ளிப்போடு”¹⁵⁶

என்று உரைக்கின்றார். காய்ச்சல் என்ற சொல்லிற்கு பகைமை என்ற பொருளும் உண்டு. அகத்தியர் இக்கோபத்தினை பகைவனாக எண்ண, குதம்பைச் சித்தரோ கோபம் பாவத்திற்கு சமமாவதை,

“கோபம் பொறாமை கொடுஞ்சொல் வன்கோளிவை

பாபத்துக் கேதுவடி - குதம்பாய்

பாபத்துக் கேதுவடி”¹⁵⁷

என உரைக்கின்றார்.. நம்முயிரை நாமே மாய்த்துக்கொள்வதும் ஒருவகை பாவமே. சினம் கொள்வதைத் தற்கொலைக்குச் சமமாகக் கோபத்தை மகாகவியுரைக்க

“சினங்கொள்வார் தமைத்தாமே தீயாற்கட்டுச்

செத்திடுவா ரொப்பாவார் சினங்கொள்வார்தாம்

மனங்கொண்டு தங்கழுத்தைத் தாமே வெய்ய

வாள்கொண்டு கிழித்திடுவார் மாளுவாராம்”¹⁵⁸

என மகாகவி உரைக்க, போகரோ, கோபம் கொள்ளுதலே பாவமாய்,

“திகைப்பானக் கோபமது கொடும்பாவம்தான்”¹⁵⁹

என்கிறார்.

கல்லுளிச் சித்தர் தம் மனத்தினின்று கோபத்தை அகற்றியவராய்

“சினமென்னும் கோபமறுத் தாச்சு”¹⁶⁰

என நம்மையும் நெறிப்படுத்த, தேரையர்

“ஆமப்பா மாயை பொய் கோபந்தள்ளு”¹⁶¹

என்று கோபத்தை விலக்க மொழிகின்றார்.

“சினம்மாண்டு போக அருள் சேர்ந்திருப்பது எக்காலம்”¹⁶²

என்னும் பத்திரகிரியாரின் வாக்கு சினம் நீங்கிய விடத்தே அருள் நிலைக்கும் என்பதையும், சினத்தினால் மனித மனம் கல்லாகிப் போகுமென்பதையும் உரைக்கின்றது.

மேலும் இவர் கோபம் அகன்றவிடத்தே சிந்திக்கும் திறன் இருக்கும் என்பதையும்,

**“வெல்லுமட்டும் பார்த்து வெகுளியெலாம் விட்டகன்று
செல்லுமட்டும் சிந்தை செலுத்துவது எக்காலம்”¹⁶³**

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

இத்தகுச் சினத்தின் காரணத்தையும், அதனால் உடலளவிலும் மனதளவிலும் உலகளவிலும் ஏற்படும் தீமையையும் இன்று கூறும் அறிவியலாளர்கள் உளவியலாளர்களின் கருத்தக்களைப் பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னமே உணர்ந்த அறிவியலாளர்களாகிய சித்தர்கள் தத்தம் பாடல்களின் மூலம் இதனைப் பற்றிய அரிய கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதனை நமக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் என்று எண்ணாமல் நம் வாழ்விற்கானச் செவ்விய நன்னெறிகளாக எண்ணி செந்நெறியாளர்களின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

பழிபாவத்திற்கு அஞ்சதல்

பழிபாவத்திற்கு அஞ்சம் பண்பு மக்களிடையே காணப்படின அனைத்து விழுமங்களும் பின்பற்றப்படும் என்றே கூறலாம். ஒரு கொடுமையை, தீமையை, துரோகத்தைப் பிறருக்குச் செய்ய நேரும்பொழுது பழிபாவத்தையும் அதனால் பெறப்படும் தண்டனையையும் மனத்திற் கொண்டால் மனிதன் எத்தவறையும் இழைக்க மாட்டான்.

ஆனால் இன்று மக்களிடையே இப்பண்பு இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை எனுமளவிற்குக் குறைந்துவிட்டது. தவற்றிற்கானத் தண்டனையைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் மனம்போன போக்கில் பாவமிழைப்போரைக் கடுவெளிச்சித்தர்

“பாபஞ்செய் யாதிரு மனமே நாளைக்

கோபஞ்செய்யாதேயமன் கொண்டோடிப் போவான்”¹⁶⁴

என்று எச்சரிக்கின்றார்.

பிறருக்குத் தீங்கு எண்ணி, தீங்கிழைத்தால் அவை தமக்கே துன்பமாய் முடியும் என்பதை உணர்ந்தால், மக்கள் அத்தீயச் செயலில் ஈடுபடமாட்டார்கள். மக்களின் இம்மனப் போக்கை உணர்ந்தவராய்,

“.....பிறர்

தாமும் படிக்குநீ தாழ்வுபண் ணாதே”¹⁶⁵

எனக் கடுவெளிச் சித்தர் பிறரைத் தாழ்வடையும்படிச் செய்தால், நாம் தாழ்ந்து போவோம் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றார்.

முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்று பழிக்கஞ்சும் பண்பும், பாவத்திற்கானத் தண்டனை உண்டென்றறியும் உள்ளமும் இருக்குமாயின் பலத் தீச்செயல்கள் தீயிற் கருகும். இதனையே கடுவெளிச் சித்தரும் உணர்த்துகின்றார்.

ஒருவருக்கொருவர் மனவேறுபாட்டின் காரணமாக உறவினர்களிடையில் ‘சாபமிடுதல், சாபமிழைத்தல்’ என்பது இன்றும் மக்களிடையே நிலவிவரும் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்று, பிறர் தனக்கு இழைத்த துரோகத்தின் காரணமாகவோ, தீங்கின் காரணமாகவோ இச்சாபமிடுதல் அமைகின்றது.

இவ்வாறு சாபமிழைத்தலையும் சித்தர்கள் கண்டிக்கின்றனர். விதிவசத்தால் பிறருக்கு இத்தீமை நேர்ந்தாலும் சாபத்தின் பயனால் விளைந்ததெனக் கூறி இத்துன்பத்திற்குச் சாபமிட்டவரே காரணம் என்றும் கூறுவர். எனவே கடுவெளிச் சித்தர்,

“சாபம் கொடுத்திட லாமோ விதி

தன்னைநம் மாலே தடுத்திட லாமோ”¹⁶⁶

என்று வினவி சாபம் தொடுத்தலைக் கண்டிக்கின்றார்.

எனவே மக்கள் நம் சொல்லிற்கு நாமே காரணம் என்பதையுணர்ந்து ‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’ ‘நினைக்கத் தனக்கே’ ‘வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான்’ என்னும் பொன்மொழிகளை மனதில் கொண்டு, பழிபாவத்திற்கு அஞ்சி நன்னெறியில் வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடரவேண்டும்.

கல்வியறிவு பெறுதலும் கல்லாமையும்

“கல்வி என்ற சொல் கல் என்ற முதனிலையிலிருந்து அமைந்தது. கற்றல், கற்பது என்னும் பொருள் தருவது. கல்வி என்பது சான்றோர் உணர்ந்து எழுதிய அறிவுச் செல்வத்தைக் கற்பது கற்று அறிதலே கல்வியாகும்.”¹⁶⁷

மக்கள் நெறிசார்ந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய அறங்களுள் கல்வி தலைசிறந்த இடத்தைப் பெறுகிறது. மனிதனை விலங்கினின்றும் பகுத்தறியக்கல்வி பெரிதும் பயன்படுகிறது.

“ஆதிமனிதன் இயற்கையிலிருந்து நேரிடையாகக் கல்வி கற்றான். அடுத்த தலைமுறையினர் குருமூலமாகக் கல்விகற்றனர் மூன்றாம் நிலையில் ஏட்டுக்கல்வி தொடங்கியது. இன்றுள்ள பொதுக்கல்வி முறையை நான்காம் நிலை என்கிறார் கா. சிவகாமி.”¹⁶⁸

இந்நிலையில் இந்த யுகத்தினைக் கல்வியுகம் என்றே கூறலாம். அந்த அளவிற்குக் கல்வி மனிதனின் இன்றியமையாத தேவையாகிவிட்டது. கல்வியில்லா மனிதன் அரை மனிதன் எனலாம். கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை, இன்று அளவற்ற எண்ணிக்கையில் எழுந்துள்ள பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும், பிற கல்வி தொடர்பான நிறுவனங்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மக்களிடம் எழுந்துள்ள விழிப்புணர்வின் காரணமாகவே இன்று கற்றவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துள்ளது. ஆனால் அக்கல்வி மக்களை நன்னெறிப்படுத்துவதாக இருத்தல் வேண்டும். அவன் வாழ்வில் குறிக்கோளை அடைய துணைபுரிபவையாக இருத்தல் வேண்டும். கற்ற கல்வி சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்துவனவாக இருத்தல் வேண்டும். தீமைக்குத் துணை போகக் கூடியவையாக இருத்தல் கூடாது.

கற்ற கல்வியின் பயன் கற்பித்தலேயாகும். கற்றும், கற்பிக்கும் பணியினைப் பெற்றும் இருப்பவன் அதனோடு நின்றுவிடாமல் அதன்படிச் செயல்படவும் வேண்டும். இதனையே தெய்வப்புவர்,

“கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”¹⁶⁹

என்கிறார். கற்பவற்றை முழுமையாத் தூய்மையாகக் கற்றல் வேண்டும்.

ஒருவன் கற்கும் கல்வி அவன் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த வேண்டும். அறிவின் ஆற்றலைப் பெருக்கி சிந்திக்கும் திறனை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும். இங்குச் சித்தர்கள் கூறுவது உலகியல் கல்வியை அன்ற. அவர்கள் மெய்ஞ்ஞானக் கல்வியையே மக்களுக்கு வலியுறுத்துகின்றனர். ஞானக்கல்வி என்பது சாதாரண மனிதர்களுக்கும் பயிற்சியினால் முயற்சியினால் கைவரப்பெறும் என்பது சித்தர்களின்

கருத்தாகும். தாம் பெற்ற ஞானத்தை மக்களுக்கும் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இவ்வகையில் சித்தர்கள் உரைப்பது ஞானக்கல்வியே தவிர ஏட்டுக்கல்வி அல்ல.

நல்ல பயனுள்ள நூல்களைப் படித்தல் வேண்டும் கற்கும் கல்வி பயனுள்ளவையாக, பொய்யற்ற மெய்மை வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். நூற்கல்வியோடு மெய்யறிவையளிக்கும் ஞானக் கல்வியையும் பயில வேண்டுமென்கிறார் இடைக்காட்டுச் சித்தர்.

“பொய்யானக் கல்விகற்றுப் பொருள் மயக்கங் கொள்ளாமல்
மெய்யான ஞானக்கல்வி விரும்புவாய்கள் மனமே”¹⁷⁰

மேலும் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வை யளிக்கும் ஞானக் கல்வியே சிறந்தது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“சாகாதிருப்பதற்குத் தான்கற்குங் கல்வியன்றோ
வாகான மெய்க்கல்வி வகுத்தறிநீகன் மனமே”¹⁷¹

என்பது பாடல்.

ஒளவையாரும்,

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே”¹⁷²

என்று கல்வியின் சிறப்பை உணர்ந்து உணர்த்துகின்றார்.

திருமூலர் இறைவன் தன் உடலிலும் உயிரிலும் கலந்து, உள்ளத்தில் புகுந்ததையும், இறைவனிடம் தான் ஞானக்கல்வி கற்றதையும்,

“குறிப்பறிந் தேன்உடல் உயிரது கூடிச்
செறிப்பறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானை
மறிப்பறி யாதுவந் துள்ளம் புகுந்தான்
கறிப்பறி யாமிகும் கல்விகற் றேனே”¹⁷³

எனக் கூறுகின்றார். மேலும் இவர் மேலான கல்வியறிவு அடையபெற்றவர்கள் தம் நினைவில் ஞானக்கண் ஒன்றுள்ளதை உணர்வார்கள் என்பதையும், அவ்வாறு உணர்ந்த கற்றறிவாளர்கள் தாங்கள் அடைந்த அனுபவமாகிய ஞானத்தையும், கல்வியையும் பிறருக்கும் விளக்கிக் கூறுவர் என்பதையும்,

“கற்றறி வாளர் கருதிய காலத்துக்
கற்றறி வாளர் கருத்திலோர் கண்ணுண்டு
கற்றறி வாளர் கருதி உரைசெய்யும்
கற்றறி காட்டக் கயல்உள வாக்குமே”¹⁷⁴

என எடுத்துரைக்கின்றார்.

வள்ளலார் தாம் பள்ளிக்கும் சென்று பயிலாமையையும், இயற்கையாக இறைவனை ஒருமுகமாகக் கொண்டு கல்வி கற்றதையும்,

“கற்கும் முறை கற்றறியேன் கற்பனை கற்றறிந்து
கருத்தர் தருங் கூட்டத்திற் களத்திருக்க அறியேன்”¹⁷⁵

“கற்றமேலவ லவரோடுங் கூடிநில்லேன் கல்வி
கற்கும் நெறிதேர்ந்து கல்லேன்”¹⁷⁶

“ஓதாது உணர்ந்திட ஒளிஅளித்து எனக்கே
ஆதாரமாகிய அருட்பெருஞ் சோதி”¹⁷⁷

“கல்விஎலாம் கற்பித்தாய் நிற்பால் நேயம்
காண வைத்தாய் இவ்வுலகம் காணல் என்றே
ஒல்லும்வகை அறிவித்தாய்”¹⁷⁸

இன்றையச் சூழலில் பஸ்துறை சார்ந்த பல்வகையான நூல்கள் வெளிவருகின்றன. மக்கள் பாடநூல்களை மட்டுமன்றி அறிவின் விரிவாக்கத்திற்காகப் பிற நூல்களையும் பயில்கின்றனர். வெளிவரும் அனைத்து நூல்களும், அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகளும் நன்மைப் பயப்பனவாகவும், உண்மையானவையாகவும் இருக்கும் என்று உறுதிபடுத்த முடியாது. பயனற்ற, புத்தியைக் கெடுக்கும் நூல்களைப் படிக்கக் கூடாதெனக் கடுவெளிச் சித்தர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

“.....புத்தி
யற்றவஞ் ஞானத்தின் நூல்படி யாதே”¹⁷⁹

என்பது பாடல்.

ஆய்வுலகம் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. முன்பைக் காட்டிலும் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் ஆய்வு நூல்கள் அனைத்துத் துறைகளிலும் பெருகிவருகின்றன. கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆய்வு மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் பெருகியுள்ளன. கடுவெளியாரின்

“நல்ல

சன்மார்க்க மில்லாத நூலைத்தோண் டாதே”¹⁸⁰

என்னும் அறிவுரை ஆய்வாளர்களுக்கானாதாகக் கொள்ளலாம்.

கல்வியறிவின் இன்றியமையாமையைக் கூறிய சித்தர்கள் கல்லாமையின் தீமையையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

இவ்வகையில் கல்லாதவராகிய கீழோர் கொடிய வினைத் துன்பத்தைப் பெறுவர் என்பதைத் திருமூலர்,

“கல்லா மனித்தர் கயவர் உலகினில்

பொல்லா வினைத்துயர் போகஞ் செய்வாரே”¹⁸¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இவர் ஞானமாகிய கல்வி அறிவைப் பெறாதவர்கள் மூடர்கள், அவர்களைக் காணவும் கூடாது என்பதையும், கற்றறியா மூடர்கள் கூறும் வாய்ச்சொல் கேட்கவேண்டும் என்பது கட்டாயம் அல்ல என்பதையும், அறிவற்ற மூடர்களுக்கு அவர்களைப் போன்ற அறிவில்லாத மூடர்களே நல்லவர்களாக நண்பர்களாகத் தெரிவர் என்பதையும், அவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்படாது இருவரும், ஒத்துப் போவார்கள் என்பதையும், அதனால் தான் கல்லாதவர்களுக்குக் கல்லாதவர்களே நல்லாராகத் தெரிகின்றனர் என்பதையும்,

“கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது

கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடன்அன்று

கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லாராம்

கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே”¹⁸²

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

செய்யக் கூடியவையும் செய்யக் கூடாதவையும்

அறக்கருத்துக்கள் பல நிரம்பிய சித்தர் பாடல்களில் செய்யக்கூடியவையும், செய்யக்கூடாதவையும் எடுத்தியம்பும் பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் கல்லுளிச் சித்தர் இவ்வுலகத்தில் கொடியவர்களை இல்லாமல் செய்தல் வேண்டுமென்கிறார்.

“.....உலகில்

கொடியோ னெனும்பேரைப் போக்கிட வேணும்”¹⁸³

என்பது பாடல். கடுவெளிச்சித்தர் நல்ல வழியில் செல்ல வேண்டுமென்பதையும் நல்லோர் கூறும் வழியினைப் பின்பற்றிச் செல்லுதல் வேண்டுமென்பதையும், பிறருக்கு உகந்தவற்றை மட்டுமே சொல்லுதல் வேண்டுமென்பதையும், நம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு இன்பமயமான வழியினையே காட்டுதல் வேண்டுமென்பதையும்

“நல்ல வழிதன்னை நாடு”¹⁸⁴

“..... நல்லோர்
மேவும் வழியினை வேண்டியே செல்லு”¹⁸⁵

“சாதக நிலமையே சொல்லு”¹⁸⁶

“.....உன்னை
அண்டினோர்க்கு ஆனந்த மாம்வழி கூறு”¹⁸⁷

என்னும் பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

மேலும் கடுவெளிச் சித்தர் நல்லவர்களை விட்டு விலகக்கூடாது என்பதையும், பிச்சையெடுத்தல் கூடாது என்பதையும், நற்செயல்கள் பலவற்றைச் செய்யத் தவறக்கூடாது என்பதையும், தீவினைகளைச் செய்தல் கூடாது என்பதையும், எவரிடையேயும் சண்டையை உருவாக்கி அதனை வளரவிடக் கூடாது என்பதையும், நல்ல நட்புகொண்டு அதனைப் பிரியக் கூடாது என்பதையும், அறங்களைச் செய்யத் தவறக்கூடாது என்பதையும், எவ்வகையிலும் பொய்யான வேடமிட்டுப் பிறரை ஏமாற்றல் குடாது என்பதையும் கீழ்க்காணும் பாடல்களில் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

“நல்லவர் தம்மைத் தள்ளாதே”¹⁸⁸

“பிச்சையென் றென்றுங் கேளாதே”¹⁸⁹

“..... நன்மை
மென்மேலும் செய்கை மிகக்கடவாதே”¹⁹⁰

“வெய்ய வினைகள் செய்யாதே”¹⁹¹

“.....யார்க்கும்
தீங்கானச் சண்டையைச் சிறக்கத் தூண்டாதே”¹⁹²

“வேம்பினை உலகில் ஊட்டாதே”¹⁹³

“தூடணமாகச் சொல்லாதே”¹⁹⁴

“.....நட்புக்

கொண்டு பிரிந்துநீ கோண்முனை யாதே”¹⁹⁵

“அறம் நாலெட்டில்

ஒன்றேனும் தள்ளாதே”¹⁹⁶

“கள்ள வேடம் புனையாதே”¹⁹⁷

என்பன பாடல்கள். மேலும் கடுவெளிச்சித்தர் இழிசெயல்கள் தீயச் செயல்கள் எதனையும் கொள்ளல்கூடாது என்பதையும் உண்மையானக் குருவின் சொல்லைத் தவிர்த்தல் கூடாது என்பதையும், தீயவர்களுடன் சேரக்கூடாது என்பதையும், தவநிலைவிட்டுத் தாண்டக்கூடாது என்பதையும் வீராப்பு கொள்ளல் கூடாது என்பதையும்

“பொல்லாங்கில் ஒன்றும் கொள்ளாதே”¹⁹⁸

“மெய்க்குரு சொற்கடக் காதே”¹⁹⁹

“துன்மார்க்கர்கள் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்துசே ராதே”²⁰⁰

“தவநிலை விட்டுத் தாண்டாதே”²⁰¹

“.....உன்றன்

வீராப்புத் தன்னை விளங்கநாட் டாதே”²⁰²

எனும் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கின்றார். இவ்வாறே கொங்கணச் சித்தரும், பார்த்தவை அனைத்தும் கேட்டவை அனைத்தும் உண்மையென்றெண்ணக் கூடாது என்பதையும், கண்ணால் பார்க்காதவற்றைப் பார்த்ததாகவும் பேசக்கூடாது என்பதையும், ஞானப் பெரியோர்களை மவுனமாகக் கூடத் தவறாகப் பேசக்கூடாது என்பதையும், அவர்களின் மனதுநோக நடந்துகொள்ளக்கூடாது என்பதையும், நியாயத்தை அழிக்கும்படி பேசக்கூடாது என்பதையும், பிறரிடம் வேண்டுமென்றே வம்புகள் செய்யக் கூடாது என்பதையும், நம்மை நம்பி வந்தவர்களைக் கெடுத்தல் கூடாது என்பதையும், பிறருக்கு தீமை செய்ய எண்ணவும் கூடாது என்பதையும் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகின்றார்.

“கண்டதுங் கேட்டதுஞ் சொல்லாதே கண்ணில்
காணாத வுத்தரம் விள்ளாதே”²⁰³

“..... ஞானப் பெரியோரை
மவுனமாகவும் வையாதே யவர்
மனத்தை நோகவும் செய்யாதே”²⁰⁴

“வழக்க ழிவுகள் சொல்லாதே”²⁰⁵

“பாரினில் வம்புகள் செய்யாதே”²⁰⁶

“தஞ்சமென் றோரைக் கெடுக்கா தேயவர்க்கும்
வஞ்சனை செய்ய நினையாதே”²⁰⁷

என்பன பாடல்கள்.

போதைப் பழக்கத்திற்கு ஆளாகாமை

கஞ்சா, புகை போன்ற போதைப் பழக்கங்களுக்கு அடிமையானவர்களின் வாழ்க்கை சீர்குலைந்து போகும். இன்று பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய மக்கள் முதல் பொருளாதாரத்தில் நிறைகொண்ட மக்கள் வரை போதை பழக்கம் என்பது போதைப் பொருளை உண்ணல் என்பது பெரும்பான்மை மக்களிடம் அன்றாட பழக்கங்களுள் ஒன்றாகி வழக்கமாகிவிட்டது. போதைப் பொருள்கள் பெருகிவிட்டன. இதற்கு அடிமையானவர்கள் வாழ்வையும், இன்பத்தையும், சமூக மதிப்பையும், மனநிம்மதியையும், அமைதியையும் தொலைத்துவிட்டுத் துன்பத்திற்குத் துணையாகிவிட்டனர்.

இத்தீயப் பழக்கத்தினால் சுற்றம், நட்பு, குடும்பம், அலுவலகம் என்று அனைத்து இடங்களிலும் பல்வகையானப் பிரச்சனைகள் விளைகின்றன. குறிப்பாகக் குடும்பத்தில் விளையும் துன்பங்களே மிகுதி. திருமண வாழ்க்கையில் மனவேறுபாட்டின் கருத்து வேறுபாட்டின் காரணமாக உறவை முறித்துக்கொண்டு பிரிந்து வாழும் தம்பதிகளின் பின்னணியில் பெரும்பான்மை காரணமாக போதைப் பழக்கங்களே இடம் பெறுகின்றன. இந்தப் பழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டாலே இன்பம் அடைந்துவிடலாம். இன்பத்தின் சாவியை, வாழ்வின் இனிமையை நம்மிடமே வைத்துக்கொண்டு வெளியில் தேடி அலைவது அறியாமையே.

மக்களின் இக்கொடிய நிலையைக் கண்ட சித்தர்கள் மற்ற கருத்துக்களைப் போலவே போதை பழக்கம் வேண்டாமென்று ஆங்காங்கே எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

“கஞ்சா உறக்கமுங் கொள்ளாதே”²⁰⁸

எனக் கொங்கணரும்

“கஞ்சாப் புகைபிடி யாதே”²⁰⁹

என்று கடுவெளிச் சித்தரும்,

“கஞ்சா அபினியுடன் கள்ளுண்டு வாடாமல்

பஞ்சாமிர்தம் பருகுவதும் எக்காலம்”²¹⁰

எனப் பத்திரகிரியாரும் போதைப் பழக்கத்தைச் சாடுகின்றனர்.

புலிப்பாணிச் சித்தர்

“புகையதுவுங் குடிக்க லாகா”²¹¹

என்று இடித்துரைக்கின்றார்.

தொகுப்புரை

விழுமங்கள் ஒருவருக்கு வழிவழியாக மரபு முறையின் காரணமாகவும், சமுதாயத்தின் காரணமாகவும் அமைவது. இவ்விழுமங்களை இம்மைக்கு நூலறிவின் மூலமாகவும், மறுமைக்கு மெய்யறிவின் மூலமாகவும் பெறலாம் என்பதும் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

தனிமனித ஒழுக்கமே சமுதாயத்தை மேன்மைப்படுத்தும். ஆகையினால் தனிமனித விழுமங்கள் எவை என்பதும், இன்றைய நிலையில் அவை அருகி வருவதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கோபத்தினால் உடலளவிலும் மனதளவிலும் ஏற்படும் விளைவுகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கோபத்தினால் மனிதன் எவ்வாறெல்லாம் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான் என்பதும், அதனால் அவன் அடையக் கூடிய துன்பங்களும், கோபத்தினால் மனிதன் இழக்க நேரிடும் இன்பங்களும் எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளன.

பெரும்பான்மையானத் துன்பங்களுக்கு ஆசையே காரணமாகிறது. இவ்வாசை பல்வகைப்படுவதும், அவ்வாசையினால் நாம் அடையக்கூடிய இன்னல்களும், ஆசையை விட்டொழித்தால் அதனால் விளையும் நன்மையும் சித்தர் பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

எவ்வுயிரும் தம்முயிராய் எண்ணிக் கொல்லாமையையும் புலால் உண்ணாமையையும் பின்பற்றல் வேண்டுமென்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. கொலைத் தொழில் புரிபவர்கள் அடையும் நிலையும், கொல்லாமையே இறைவனுக்கானப் பூசைமலர் என்பதும் சித்தர் பாடல்வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது. மேலும் உயிர்க்கொலைக்கும், புலால் உண்ணலுக்கும் துணைநிற்பவர்க்கும் தண்டனை உறுதியாவதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மக்களின் வாழ்க்கையில் உறவுகளைப் போற்றிப் பேணி காக்கும் அன்புடைமை சித்தர் பாடல்வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது. அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவதே இறைவனுக்குச் செலுத்தும் உண்மையானப் பக்தி என்பதும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

காமம் என்பது ஒரு மனிதனின் அனைத்து நற்பண்புகளையும், சமுதாயத்தில் அவனுக்குள்ள மதிப்பையும் அழித்துவிடும். ஆகையால் அதனைத் தத்தம் வாழ்க்கையிலிருந்து ஒவ்வொருவரும் அப்புறப்படுத்தல் வேண்டும் என்பதும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மயக்கத்தைக் கொடுத்து, அறிவை இழக்கச் செய்து தன்னிலை மறக்கச் செய்யும் கள்குடித்தல் எனும் கொடிய பழக்கம் உடலையும், உள்ளத்தையும் அழிக்கும். ஆதலால் அதனை விட்டுமொழித்தல் வேண்டுமென்பதும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

போதை பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி, இன்று தனிமனிதன் முதல் சமுதாயம் வரை மக்கள் தன்னிலை இழந்து தவிப்பதும், அதனை விடுத்தலே வாழ்வை வளமாக்கும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் நல்வழியில் செல்லவும், நல்லவைகளைக் கற்கவும், துணைநிற்கும் கல்வி வாழ்க்கையில் மனிதனுக்கு எத்தகைய இன்றியமையாதது என்பதும், எத்தகைய கல்வி மனிதனுக்கு வேண்டுமென்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆடம்பர வாழ்க்கையின் மோகத்தால் இன்று பெருகி வரும் திருட்டு என்பது மனிதனை இழிநிலைக்குத் தள்ளுவதும், அவ்வாறு தீய செயலில் ஈடுபடுபவன், பிறர் பொருளை அபகரித்துத் தன் வாழ்க்கையைப் பெருக்கிக் கொள்ள நினைப்பவன் நரகத்தில் தள்ளப்படுவான் என்பதும் சித்தர் பாடல்வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

மக்கள் அவரவர் செய்யும் தவறுகளுக்கு உறுதியாகத் தண்டனை உண்டு என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, பாவங்கள் செய்து பிறர் மீது வீண்பழிச் சுமத்தினால் தண்டனை நிச்சயம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் பெரும்பான்மையானக் கேடுகள் இச்சமுதாயத்திலிருந்து நீக்கப்படும். ஆகையால் பாவம் செய்யாதிருக்க மக்களைத் தூண்டுவதும் குறிப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் கொள்ளவேண்டிய மதிப்புகளுள் பொய்யாமையும் ஒன்று. இப்பொய்யாமையும் சித்தர் பாடல் வழி, பொய்யான நூல்களைப் படித்தல் கூடாது, பொய்யான உறவுகளைப் போற்றல் கூடாது, பொய்யானக் கலைகளைக் கற்றல் கூடாது என்று பொய்யாமையின் இன்றியமையாமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் மக்கள் செய்ய வேண்டிய நன்மைகளும், நற்செயல்களும், செய்யாமல் இருக்க வேண்டிய தீயச்செயல்களும் செய்யக்கூடியவையும் செய்யக்கூடாதவையுமாக சித்தர் பாடல்வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. பட்.திருத், பா.61.
2. அகத்தியர் ஞானப்பாடல், ஞானம் ஒன்று, பா.4.
3. மேற்படி., பா.9.
4. பட்.பா. தாயைக் தகனக் கிரியை செய்யும்பொழுது பாடியது, பா.17.
5. காகப்புகண்டர் பாடல், பா. 24.
6. வால்மீகர் ஞானம், பா.9.
7. போகர் 7000, பாகம் ஒன்று, பா.33.
8. போகர் 7000, பாகம் இரண்டு, பா.1129.
9. குறள், 80.
10. பாரதியார் கவிதைகள், ப.197.
11. திருமந்திரம், பா.270.
12. மேற்படி., பா.280.
13. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா. 89.
14. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 234.
15. மேற்படி.,
16. குறள். 78.
17. திருவருட்பா, 5528.
18. திருவருட்பா, 5467.
19. குறள். 77.
20. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 108.
21. மேற்படி., ப.119
22. இரா.குமுதவல்லி ஊன்பொதி பைஞ்சுடர், ப.9
23. திருமந்திரம், பா.240.
24. கருவூரார் குருநால் சூஸ்திரம், பா.12.
25. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், பா.15.
26. குறள். 321
27. கல்லுளிச்சித்தர், பா.17.
28. குறள். 323.
29. ஞானச்சித்தர், பா.8.

30. கடுவெளிச்சித்தர், பா.29.
31. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, பா. 91.
32. அகத்தியர் ஞானம், பா.2.
33. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், பா.14.
34. திருவருட்பா, 4637.
35. திருமந்திரம், பா.241.
36. குறள். 524.
37. கடுவெளிச்சித்தர், பா.25.
38. திருமந்திரம், பா.197.
39. குறள். 260.
40. நான்மணிக்கடிகை, பா.95.
41. திருவருட்பா, 3245.
42. திருமந்திரம், பா.199.
43. கல்லுளிச்சித்தர், பா.17.
44. போகர் 7000, பாகம் ஒன்று, பா. 33.
45. சீவகசிந்தாமணி, பா.1235.
46. பட்டினத்தார், பா. 43.
47. திருவருட்பா, 4427.
48. திருக்குறள், 251.
49. மேற்படி., 252.
50. மேற்படி., 259.
51. சிறுபஞ்சமூலம், பா.68.
52. திருக்குறள், 256.
53. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளியல், நூ. 27.
54. குறள். 972.
55. குறள். 297.
56. கடுவெளிச்சித்தர், பா.25.
57. மேற்படி., பா.7.
58. மேற்படி., பா.16.
59. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, பா. 91.

- 60 கடுவெளிச்சித்தர், பா.11
61. குறள். 293.
62. மேற்படி., 294.
63. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 196.
64. சிவவாக்கியர், பா.512.
65. கல்லுளிச்சித்தர், பா.17.
66. குறள். 179.
67. சிவவாக்கியர், பா.525.
68. கடுவெளிச்சித்தர், பா.33.
69. அகத்தியர் ஞானம், பா.4.
70. கடுவெளிச்சித்தர், பா.129.
71. பத்திரகிரியார், பா. 29.
- 72 குறள். 926.
73. திருமந்திரம், பா.327.
74. குறள். 925.
75. திருமந்திரம், பா.326.
76. கொங்கணர், பா.127
77. திரும. பா.330.
78. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல், பு.45.
79. சிவவாக்கியர், பா.18.
80. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா.60.
81. பாம்பாட்டிச்சித்தர், பா.50
82. திரும. பா. 201.
83. திரும. பா. 202.
84. குறள்.146.
85. மேற்படி., 145.
86. பட்டினத்தார், ஏகம்ப மாலை, பா.39.
87. மேற்படி., பா. 23
88. பட்டினத்தார், பா.53.
89. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானம் புலம்பல், பா.9.

90. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா. 83.
91. போகர் 7000, பாகம் ஒன்று பா. 1601.
92. மேற்படி., பா. 1822.
93. மேற்படி., பா. 1130.
94. மேற்படி., பா. 1623.
- 95 குறள். 149
- 96 குறள். 150
- 97 கொங்கணர் பூசாவிதி, பா. 35.
- 98 திரிகோணர் சித்தர், பா.88.
- 99 போகர் உபதேச ஞானம், பா.151.
100. போகர் 7000, பாகம் மூன்று, பா. 2482.
101. மேற்படி., பாகம் ஒன்று, பா. 1920
102. போகர் 7000, பாகம் ஒன்று, பா. 33.
103. குறள். 368.
104. து.கவிதா, கடுவெளியார் பாடல்களில் உயிர் வளர்நிலை, ப.140.
105. குதம். சித், பா.114.
106. குதம். சித், பா.116.
107. குதம். சித், பா.117.
108. குதம். சித், பா.118.
109. குதம். சித், பா.119.
110. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா.15.
111. மேற்படி., பா.62.
112. ஞானச்சித்தர் பாடல், பா.11.
113. இடைக்காட்டுச் சித்தர், பா.80.
114. பட்டினத்தார் முதல்வன் முறையீடு, பா.5.
115. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானம் புலம்பல், பா.79.
116. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.40.
117. மேற்படி., பா.41.
118. மேற்படி., பா.79.
119. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.70.

120. கடுவெளிச்சித்தர், பா.25.
121. மேற்படி., பா.10.
122. திருவருட்பா 5541.
123. கொங்கணர், பா. 107.
124. கல்லுளிச்சித்தர், பா.25.
125. கடுவெளிச்சித்தர், பா.23.
126. கல்லுளிச்சித்தர், பா.60.
127. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா.81.
128. கல்லுளிச்சித்தர், பா.52.
129. கடுவெளிச்சித்தர், பா.9.
130. கல்லுளிச்சித்தர், பா.42.
131. மேற்படி., பா. 40.
132. இடைக்காட்டுச் சித்தர், பா.19.
133. கல்லுளிச்சித்தர், பா.48.
134. போகர் 7000, பாகம் மூன்று, 2523.
135. மேற்படி., பாகம் இரண்டு, 1599.
136. குறள். 361.
137. போகர் உபதேச ஞானம், பா.6.
138. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, பா.51.
139. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.100.
140. திருமூலர், திருமந்திரம், பா.2615.
141. குறள்.364
142. சிவவாக்கியர், பா.135.
- 143 திருக்குறள், 306.
144. சந்தானம். எஸ். கல்வியின் உளவியல் அடிப்படைகள், ப.111.
- 145 பழந்தமிழில் அறிவியல், ப.46.
- 146 மேற்படி., ப.48.
- 147 மேற்படி., ப.47.
148. பாரதியார் கவிதைகள், ப.253.
149. இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்கள், பா.14.

- 150 குறள். 309.
- 151 பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.116.
152. மேற்படி., பா.76.
- 153 கடுவெளிச்சித்தர் பாடல்கள், பா.1.
154. மேற்படி., பா.8.
155. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.78.
156. அகத்தியர் ஞானம், பா.2.
157. குதம்பைச் சித்தர், பா.83.
158. பாரதியார் கவிதைகள், ப.251.
- 159..போகர் உபதேச ஞானம், பா.100.
160. கல்லுளிச்சித்தர், பா.41.
161. தேரையர், பூசாவிதி, பா. 24.
162. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல், பா.85.
163. மேற்படி., பா.101.
164. கடுவெளிச்சித்தர் ஆனந்தக்களிப்பு, பல்லவி.
165. மேற்படி., பா.28.
166. மேற்படி., பா.1.
167. கடுவெளியார் பாடல்களில் உயிர் வளர் நிலை, ப. 77.
168. வள்ளலாரின் மானுட மதிப்புகள், ப. 28.
169. குறள். 391.
170. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா.61.
171. மேற்படி., பா.66.
172. ஓளவையார் பாடல்கள்
173. திரும. பா.290.
174. மேற்படி, பா.291.
175. திருவருட்பா, பா. 5645.
176. மேற்படி.,
177. மேற்படி, பா.4378.
178. மேற்படி.,
179. கடுவெளிச்சித்தர், பா.29.

180. மேற்படி., பா.26.
181. திரும. பா.
182. மேற்படி., பா.317.
183. கல்.சித். பா.17.
184. கடு.சித். பா.7.
185. மேற்படி., பா.9.
186. மேற்படி.,
187. மேற்படி., பா.11.
188. மேற்படி., பா.8.
189. மேற்படி., பா.10.
190. மேற்படி., பா.12.
191. மேற்படி., பா.26.
192. மேற்படி., பா.27.
193. மேற்படி., பா.28
194. மேற்படி., பா.6
195. மேற்படி., பா.34
196. மேற்படி., பா.8.
197. மேற்படி., பா.34
198. மேற்படி., பா.8
199. மேற்படி., பா.12
200. மேற்படி., பா.25
201. மேற்படி., பா.27
202. மேற்படி., பா.28
203. கொங்கணர் வாலெக்கும்மி, பா.88.
204. மேற்படி., பா.89.
205. மேற்படி., பா.90.
206. மேற்படி., பா.92.
207. மேற்படி., பா.87.

இயல் நான்கு

சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

அ. சமுதாயம்-சமுதாய விழுமம்-விளக்கம்- வரையறை

ஆ. சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

1. சாதி-சமய-சாத்திர எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள்
2. ஆண்-பெண் சமத்துவம்
3. பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள்
4. மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு
5. சித்தர்களும் அறிவியலும்

இயல் நான்கு

சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

சமுதாயம்

தனி மனிதர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட ஓர் அமைப்பே சமுதாயம் எனப்படும். பி.சி.டெப் என்ற சமூகவியலறிஞர்

“குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் வாழ்கின்ற மக்களால் மேற்கொள்ளப்பெறும் செயலெதிர் செயல்களின் அனைத்து முறைகளையும் சமுதாயம் எனலாம் என்றும், தனிப்பட்டவர்களின் கூட்டமைப்பு, உரிமை மற்றும் ஒற்றுமை உணர்வு, ஏகதேசம், நிரந்தர இயல்பு முதலானச் சிறப்புக் கூறுகளைக் கொண்டது சமுதாயம்”¹

என்றும் கூறுகின்றார்.

“மனிதனின் செயல்பாட்டால் விளைந்ததே சமுதாயம் என அரிஸ்டாடில் குறிப்பிடுவார். ஆனால் பிளேட்டோ சமுதாயத்தால் விளைவிக்கப் பட்டவர்களே மக்கள் என்பர். மக்கள் பண்பாட்டையும், பண்பாடு மக்களையும் சார்ந்துள்ள நிலையுள்ளதால் மனிதர்கள் பண்பாட்டை உருவாக்குகிறார்கள். பண்பாடு மக்களை உருவாக்குகிறது.”²

என்கிறது வாழ்வியல் களஞ்சியம். இவ்வகையில் மக்கள் சமுதாய விழுமங்களையும் சமுதாய விழுமங்கள் மக்களையும் சார்ந்துள்ளன எனலாம்.

இச்சமுதாயச் சீர்திருத்தமே சித்தர்களின் கொள்கையாகும்.

இச்சமுதாயம் மேம்பட சமுதாய மக்களின் நிலை உயர வழிவகுக்கும் சமுதாய நலச் சிந்தனைகள் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் சித்தர்களின் பணி முற்றிலும் சமுதாயச் சீர்திருத்தப் பணியே ஆகும். அவர்கள் சமுதாயத்தை

நன்னெறிப்படுத்திய புரட்சியாளர்கள். மனிதனின் மனத்தையும், உடலையும் செம்மைப்படுத்தியவர்கள். அவர்களின் சமுதாயப் பணி மருத்துவம், யோகம், ஞானம், தத்துவம், அறம், அறிவு என்று விரிந்து காணப்படுகிறது. சமுதாயக் குறைகளைக் களைய, சீர்படுத்திச் செம்மையாக்க, வித்திடும் கருத்துக்களைத் தத்தம் பாடல்களின் மூலம் எடுத்துரைத்தவர்கள் சித்தர்கள்.

“ஆன்ம நிலையில் தனிச்சிறப்புப் பெற்ற சித்தர்கள், சமுதாயக் கேடுகளைக் கண்டு மனம் வருந்தினர். ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் போரும் பூசலும் அற்று மக்கள் அமைதியாக வாழவும் அறிவுரை கூறி நெறிப்படுத்தினர். இன்று நாம் கூறும் தேசிய ஒருமைப்பாடு உலக ஒருமைப்பாடு என்பதற்கு ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர்கள் சித்தர்கள்”³

என்கிறார் கலாவதி அவர்கள்.

இயற்கையோடியைந்த வாழ்க்கை நியதியராய்க் காட்டைப் புகலிடமாகக் கொண்டு இயற்கையுணவுகளை உண்டு, யோக ஞான நெறிகளில் நின்று, தியானம் பயின்று யோகநிலையில் யோக நெறியில் முக்திக்கு வழிதேடி இறைவன் தாள் சேரும் சித்தர்கள், மக்கள் வாழ்வின் மேம்பாட்டிற்கானக் கருத்துக் கொடைகளையளிக்கத் தவறவில்லை.

சாதி, மதம், சமயம், சாத்திரம், சடங்குகளை எதிர்த்தல் முடநம்பிக்கைகளைக் களைதல், மொழிப்பற்றையூட்டுதல், அறியாமை அகற்றல், பெண்களைப் போற்றல், ஆண் பெண் சமத்துவம் முதலியவை சமுதாய விழுமங்களாய்ச் சித்தர் பாடல்களில் மிளர்கின்றன. மேலும் சித்தர்களின் மருத்துவமும் விஞ்ஞானமும் இச்சமுதாயத்திற்கு அவர்கள் அளித்த கொடைகளாகும்.

சித்தர்கள் தாங்கள் கூறிய, ஞானம், தத்துவம், யோகம், மூலிகை மருத்துவம் போன்ற பல்வேறு வகையானச் சிந்தனைகளையும் செயல்படுத்திக்காட்டி, அதற்குத் தகுந்த முறையில் தாமும் வாழ்ந்து மக்களையும் முன்னேற்றப் பாதையில் செயல்பட ஊக்கப்படுத்தியவர்கள்.

சமுதாய விழுமம் மதிப்பு-விளக்கம் (social values)

சமுதாய மதிப்புகள் குறித்துச் சமூகவியலாளர்கள்,

“உயர்நோக்கங்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் எவை உயர்வானவை, எவை இழிந்தவை, எவை புனிதமானவை, எவை நகைப்பிற்குரியவை என்பதை மக்கள் கற்பித்துக் கொள்கின்றனரோ அத்தகைய அடிப்படையான உணர்வுகளைச் சமுதாய மதிப்புகள் எனலாம்”⁴

என்றும்,

“எவை விரும்பத்தக்கவை, எவை உயர்வானவை, எவை மதிப்பற்றவை, எவை பொருத்தமானவை, எவை பொருத்தமற்றவை, எவற்றைச் செய்ய வேண்டும், எவற்றைச் செய்யக் கூடாது என அறிவுறுத்துவனவே சமுதாய மதிப்புகள்”⁵

என்றும் விளக்கம் தருகின்றனர்.

சித்தர் பாடல்களில் சமுதாய விழுமங்கள்

“சமுதாயத்தின் உள்ளிருந்து கொண்டே மோன எண்ணத்தில் வெளியே இருப்பவர்களாகவும், மோன எண்ணத்தில் திளைத்துக் கொண்டே சமுதாய உள்ளுணர்வு கொண்டவர்களாகவும் விளங்குகின்றவர்களே உண்மையானச் சித்தர்கள்”⁶

என்று சசிர்குமார் கோஸ் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், தண்ணீரிலிருக்கும் ஓரிலை நீரினோடு குடி இருப்பினும் நீரில் ஒட்டாமல் நீர் படாமல் இருப்பது போல், சித்தர்கள் பார்ப்பதற்கு பற்றற்றவர்களாய் இச்சமுதாயத்தை விட்டு நீங்கினவர்களாய்க் காணப்படினும், அவர்கள் சமுதாயத்தின் மீது பெரும் அக்கறை உள்ளவர்களே ஆவர் என்ற கருத்தை,

“நீரிலே முளைத்தெழுந்த தாமரையி லோரிலை
நீரினோடு கூடி நின்றும் நீரிலாதவாறு போல்
பாரிலே முளைத்தெழுந்த பண்டிதப் பராபரம்
பாரிவோடு கூடிநின்ற பண்பு கண்டிருப்பாரே”⁷

எனும் சிவவாக்கியரின் பாடலும் உணர்த்தி நிற்கக் காணலாம்.

“தமிழ் இலக்கியங்கள், சங்கம் மற்றும் சங்கம் மருவியகால இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், புராணங்கள், சமய இலக்கியங்கள், சித்தர் இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், தற்கால இலக்கியங்கள் எனப் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. பிற இலக்கியங்கள் அனைத்தும் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்தாலும் இருப்பை மட்டுமே கற்பனையுடன் இயம்பிச் செல்கின்றன. சில தத்துவக் கூறுகளைத் தந்து செல்கின்றன. சித்தர் இலக்கியங்கள் மட்டுமே இருப்பையும் இயம்பி, தேவையையும் எடுத்துக்காட்டி, வாழும் முறைகளையும் கூறுவதுடன் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்குச் சரியானத் தீர்வுகளையும் முன் வைக்கின்றன.”⁸

என்கிறார் இளமதி சானகிராமன்.

இவ்வகையில் சித்தர் இலக்கியங்கள் பண்பாட்டிற்கான, சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டிற்கான, மக்களின் நல்வாழ்விற்கான, வாழ்வியல் நெறிக்கான வழிகாட்டும் இலக்கியங்களே ஆகும்.

மக்கள் வாழ்வியல் நெறிகளை - விழுமங்களைப் பின்பற்றி மேன்மையடைய வேண்டுமெனில், முதலில் தம் வாழ்க்கையின் நிலையை உணர்தல் வேண்டும். வாழ்க்கையைப் பற்றிய உண்மையான, முழுமையானப் புரிதல் மனிதனுக்கு ஏற்படும் பொழுதுதான், வாழ வேண்டிய நெறிமுறைகளைப் பின்பற்ற முடியும். நிலையில்லாத இவ்வாழ்க்கையின் தன்மையை உணர்ந்தால் நிலையற்றப் பொருளுக்காகவும், நிலையில்லாச் செல்வத்திற்காகவும் சாதி, சமய வேற்றுமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் மிதித்து, அழித்து அதன் மீது தன் வாழ்வை வளப்படுத்திக் கொள்ள நினைக்கமாட்டார்கள். மக்களுக்கு வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையை உணர்த்தி வழிப்படுத்தவே சித்தர்கள் நிலையாமை கருத்துக்களை எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

இவ்வுலகில் நிலையாமை ஒன்றே நிலையானதாக நிலைத்துக் கொண்டிருப்பது கண்கூடு. நிலையாமை கருத்துக்கள் மக்களை வாழ்வைத் துறக்கச் சொல்வன அல்ல. உலக வாழ்க்கையை வெறுக்கச் செய்வன அல்ல. நிலையற்ற பொருள்களுக்காகவும், நிலையில்லாச் சிற்றின்பத்திற்காகவும் மனிதன் நிலையான மாணுடத்தின் மாண்பினை இழக்க வேண்டாம். நிம்மதியை மகிழ்ச்சியை, மனத்தின்,

மனிதனின் பண்புகளை இழக்கக் கூடாது எனும் பொருளிலேயே நிலையாமைக் கருத்துக்களை, நிலையாமைச் சிந்தனைகளை, மனத்தில் கொண்டு சிந்தையிலிருத்திச் செயலாக்கல் வேண்டும்.

சித்தர்களின் நிலையாமை பற்றிய சிந்தனைகளை, மக்கள் வாழ்வின் வளமையையும், மாண்பினையும், பண்பினையும் மறக்காமலிருக்க, உறுதுணையாக இருக்கும் நல்லறிவுப் பெட்டகங்களாகவே கொள்ளல் வேண்டும். சித்தர்களின் இந்நிலையாமைக் கருத்துக்கள் நல்வாழ்விற்கு மக்களை நெறிபடுத்துபவையே அன்றி, துறவுப் பாதைக்கு வழிவகுப்பவை அல்ல.

இவ்வுலகில் உள்ள எப்பொருளும் நிலையானவை அல்ல என்பதை,

“மாடும்மனைகளும் மக்களுஞ் சுற்றமும் வான்பொருளும்
வீடும் பனைகளும் வெண்பொன்னுஞ் செம்பொன்னும் வெண்கலமும்
காடுங்கரைகளும் கல்லாம் பணியுங் கரிபரியும்
தேடும்பல் பண்டமும் நிலல்லா”⁹

என இடைக்காடர் தெளிவுப்படுத்துகின்றார். மேலும் இவர் காந்தம் இரும்பை இழுத்து வைத்து இறுகப் பற்றிக்கொள்வது போல் நாம் பல்வேறு பொருள்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவையெல்லாம் நிலையற்றவை என்பதை,

“இரும்பையிழுத் திடுங்காந்தத் தியற்கைபோல் பல்பொருளை
விரும்பின தாலவை நிலையோ விளம்புவாய் கன்மனமே”¹⁰

என விளக்குகிறார். பாம்பாட்டிச் சித்தரும், மலையைப் போன்ற மிகுந்த பொன்னைப் பொருளைக் குவித்து வைப்போர் உண்டு. அவரைக் காலன் உயிர்கவர் வரும்பொழுது, அப்பொன்னையும் பொருளையும் கொண்டு தவிர்க்க முடியாது. உயிர் பறிக்கப்படுவது உறுதி என்பதையும், அவ்வாறு இறக்கும்பொழுது அப்பொருளையும் பொன்னையும் கொண்டு செல்வதில்லை எனவே, உயிரோடிருக்கும் பொழுது இச்செல்வங்களைச் சேர்த்து வைப்பதற்காக எந்தப் பாவமும் செய்யாதிருத்தலே நன்று என்பதையும்,

“மலைபோன்ற செம்பொன்குவை வைத்திருப் பவர்
மறலி வருகையில் வாரிச் செல்வாரோ”¹¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை”¹²

எனும் குறளில் திருவள்ளுவர், சித்தர்கள் நிலையாமையை உணர்ந்து நிலையானதை உணரச் சொல்வது போல் நிலையானதையும், நிலையற்றதையும் பிரித்துக்காணும் தெளிவு மனிதனுக்கு வேண்டுமென்றும், அத்தெளிவின்றி நிலையற்றதை நிலையானதாகக் கருதுவது அறியாமையே என்றும் கூறுகின்றார்.

மேலும் வள்ளுவப் பெருந்தகை, நேற்றிருப்பவன் இன்றில்லை எனும் பெருங்கருத்தை

“நெருந லுளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை யுடைத்து இவ்வுலகு”¹³

என்று சுருங்கச் சொல்லி வாழ்வை விளங்க வைக்கிறார்.

“பத்தும் புகந்து பிறந்து வளர்ந்து பட்டாடைசுற்றி
முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி ஆடி முடிந்தபின்பு
செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தருகே இனிச் சாம்பிணங்கள்
கத்தும் கணக்கென்ன காண்”¹⁴

எனும் பட்டினத்தாரும் இக்கருத்தினரே. நீரின் மேல் தோன்றும் குமிழி தோன்றிய பொழுதிலேயே மறைதல் போல் இவ்வுலக வாழ்வும் நிலையற்றதாகும் என்பதை,

“நீரில் குமிழிபோல் நிலையற்ற வாழ்வு”¹⁵

என்று அறிவுறுத்துகின்றார் பத்திரகிரியார்.

இவ்வுலக வாழ்வும், இங்குக் காணப்படும் பொருள்களும், மற்றும் கண்ணில் காண்பவையனைத்தும் அழிந்துபடும். அவை நிலையற்றவை என்பதை மனதில் கொண்டு, பொய்ப்பொருளை விடுத்துப் பொய்யின்பத்தை விடுத்து உண்மையை நாட வழிவகுப்பவையாகக் கீழ்க்காணும் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

“எப்பொருளுங் கனவென்றே தும்பீபற-உல
கெல்லாமழியுமென்றே தும்பீபற”¹⁶

“மண்ணிற் பிறந்த தமிழ்ந்துவிடும் பார்த்து
வைத்த பொருளு மழிந்துவிடும்

கண்ணினிற் காண்பதழிந்து விடுமென்று
கண்டறிந் துக்கொள் ஆனந்தப் பெண்ணே”¹⁷

“நீர்மேற் குமிழியிக் காயம் இது
நில்லாது போய்விடும் நியறிமாயம்”¹⁸

மக்கள் அரும்பாடுபட்டு எவ்வளவு பொருட்களைச் சேர்ப்பினும், அவை ஒன்றும் துணைநிற்பதுமில்லை, உடன்வருவதுமில்லை. கோடிக் கோடியாய்க் குவித்து வைப்பினும், போகும்பொழுது ஒன்றும் உடனிருக்கப் போவதில்லை. மக்கள் சில சுற்றத்தை, நட்பை அன்பு கொடுத்துப் பெற்றிருப்பர். பலர் பொருளைக் கொடுத்து, பணத்தினால் விலைபேசி தன்னைச் சுற்றிப் பெரும்புலத்ததை வைத்திருப்பர். இருப்பினும், எப்படிப் பெற்றிருப்பினும், உடன்பிறந்தார், பெற்றோர் என்று பலரிருப்பினும் ஒருவரும் உடன் வருவதில்லை. தேடும் சொத்துக்களிலும் ஒரு தூசும் நிற்பதில்லை. இவற்றுள் அனுவளவு கூட ஒன்றும் உடன்வரப் போவதில்லை என்பதை வாழ்வின் உண்மையை உணர்த்தும் இக்கருத்துக்களை,

“தேடிய செம்பொன்னுஞ் செத்தபோ துன்னோடு
நாடிவருவதுண்டோ - குதம்பாய்
நாடிவருவதுண்டோ”¹⁹

“உற்றார் உறவினர் ஊரார் பிறந்தவர்
பெற்றார் துணை யாவரோ - குதம்பாய்
பெற்றார் துணை யாவரோ”²⁰

“போம்போது தேடும் பொருளி லணுவேனுஞ்
சாம்போது தான்வருமோ - குதம்பாய்
சாம்போது தான்வருமோ”²¹

“காசினிமுற்றாயுன் கைவச மாயினும்
தாசேனும் பின்வருமோ - குதம்பாய்
தாசேனும் பின்வருமோ”²²

எனும் குதம்பைச் சித்தரின் பாடல்களும்,

“.....தேடும்
சொத்துக் களிலொரு தூசுநில் லாதே”²³

எனும் கடுவெளிச்சித்தரின் பாடலும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மனிதர்கள் தாம் வாழ்வதற்கு நீண்டபெரிய வீடுகட்டி, யாகம் செய்து நெடிய கதவுகளைப் போட்டு நீண்ட நாள் வாழ வேண்டுமென்று திட்டம் தீட்டி, கோடிக் கணக்கில் பொருள் சேர்த்து வைப்பர். உண்மையும் பொய்யும் கலந்த செல்வமும், உறவினர்களும் உடன் இருப்பர். ஆனால் இவையெல்லாம் நிலையானவை அல்ல என்பதை,

“நீளவீடு கட்டுநீர் நெடுங்கதவு சாத்துநீர்
வாழவேண்டும் என்றலோ மகிழ்ந்திருந்த மாந்தரே
காலன் ஓலை வந்தபோது கையகன்று நிற்பீரே”²⁴

“ஆடுநாடு தேடினும் ஆனைசேனை தேடினும்
கோடிவாசி தேடினும் குறுக்கே வந்து நிற்குமோ”²⁵

என உணர்த்தி,

“பிறப்பதெல்லாம் இறப்பது உண்டு பேதை மக்கள் தெரிகிலாது
இறப்பது இல்லை என மகிழ்ந்து எங்கள் உங்கள் சொத்தெனக்
குறிப்புப் பேசித் திரிவாரன்றிக் கொண்ட கோலம் என்னவோ”²⁶

என்று வினவுகின்றார். மக்கள் தத்தம் இறப்பை மறந்து, நிலையாக வாழப் போவதாக எண்ணி மகிழ்ந்து என்னுடைய சொத்து உன்னுடைய சொத்து என்று போட்டிப்போட்டுக் கொண்டு திரிவது அறியாமையே என்பதையும், இவையெல்லாம் காலன் வரும்பொழுது வந்து நிற்காது என்பதையும் தெளிவாக்குகின்றார் சிவவாக்கியார். மேலும் இவர் நாம் செய்யும் தான தர்மம் மட்டுமே நம் உடன் வரும் என்பதையும்,

“ஓடி இட்ட பிச்சையும் உகந்து செய்த தர்மமும்
சாடிவிட்ட குதிரைபோல தர்மம் வந்து நிற்குமே”²⁷

என உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

இத்தகைய நிலையில்லா வாழ்க்கையில் நிலையான மானுடப் பண்பை மனதிலிருத்தவே சமுதாயச் சீர்த்திருத்தக் கருத்துக் கொடைகளைச் சித்தர்கள் நல்கியுள்ளனர்.

பணத்தினால் எப்பயனும் இல்லை என்பதையும், பெண்களால் மோட்சம் கெடும் என்பதையும் உடன்பிறந்தாரால் எத்துணையுமில்லை என்பதையும், இவற்றுள் ஒன்று கூட உடன்வரப் போவதில்லை என்பதையும்,

“பாடுபட்ட பணத்தினால் பலன்உண் டாமோ
பக்குவமாம் மங்கையரால் மோட்சம் ஆமோ
சோடுவிட்ட தம்பியரால் துணைஉண் டாமோ”²⁸

என்று விளக்குகின்றார் போகர். இவ்வகையில் திருமூலர் நாம் செய்த நல்வினைகளே, வீரமும், ஞானமும், புண்ணியங்களுமே நம்முடன் வரக்கூடியவை என்பதை,

“கொண்ட விரதமும் ஞானமும் அல்லது
மண்டி அவருடன் வழிநட வாதே”²⁹

என்று எடுத்தியம்புகின்றார்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு

மக்களுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டே இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டாக எண்ணுவதே உண்மையான இறைக்கொள்கை. அழகிய கோபுரங்களைஉடைய கோவிலின் உள்ளே இருக்கும் பரம்பொருளுக்கு ஒன்றைப் படைத்தால் அது அவருக்கே போய்ச் சேருமேயன்றி, அவர் அடியார்களுக்கோ, மற்ற உயிர்களுக்கோ போய்ச் சேராது. ஆனால் நடமாடும் கோயிலாக விளங்குகின்ற சீவன்களுக்குத் தருகின்ற ஒன்று, படமாடக்கோயில் பரமனுக்குப் படைத்ததைப் போன்ற ஒன்றாகவே கருதப்படும். சீவன் உள்ளே சிவன் இருப்பதால் சீவர்க்குத் தருவது சிவனுக்காகும் என்கிறார் திருமூலர். இக்கருத்தே ‘மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு’ என்றாயிற்று.

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்றுஈயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்குஆகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுஈயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதுஆமே”³⁰

என்பது திருமந்திரம்.

பொன்னும், பொருளும், மண்ணும், பதவியும், புகழும் குவிந்து கிடப்பினும் அவையெல்லாம் மனிதனின் இறுதிக்காலம் வரை வரக் கூடியவையல்ல என்பதைத்

தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் கூறிய சித்தர்கள், நம்முடைய தான தர்மங்களும், நல்வினைகளும் உடன் வருவதையும் எடுத்துரைத்து, அவற்றைச் செயல்படுத்தவும் அறிவுறுத்தியுள்ளனர். ஏழைகள் பசியோடு நம்மை நாடி உணவு கேட்கும்பொழுது, நம்மிடம் இருந்தால் உடனே கொடுக்க வேண்டும், நாளை என்றோ இல்லையென்றோ கூறக் குடாது என்பதைக் கொங்கணர்,

“ஏழை பனாதிக ளில்லையென் றாலவர்க்
இருந்தா வன்னங் கொடுக்க வேண்டும்
நாளையென்று சொல்ல லாகாதே”³¹

என்று எடுத்துரைக்கின்றார். இவ்வாறு அன்னமிட்டவர்களைச் சிவவாக்கியர்,

“அன்னமிட்ட பேரெல்லா மனேககோடி வாழ்கவே”³²

என்று வாழ்த்துகின்றார்.

“நீர்இன்றி அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”³³

என்று புறநானூறும் உணவிட்டவரை உயிர் கொடுத்தவராய்ப் போற்றுகின்றது.

அனைத்து உயிர்களிலும் இறைவனைக் கண்ட சித்தர்கள் அவ்வுயிர்களின் பசிப்பிணி போக்குவதைத் தலையாய அறமாக எண்ணினர். அதனால் தான் மனிதனுக்குச் செய்யும் சேவை இறைவனுக்கானது என்பதை வலியுறுத்தினர். தான தர்மங்களைச் செய்வதற்குப் பெரிதாகப் பொன்னும் பொருளும் தேவையில்லை. அவரவர் நிலைக்குத் தம்மால் இயன்றதைச் செய்து நல்வினையாற்றல் வேண்டும். திருமுலரின்,

“யாவர்க்கு மாம்இறை வற்குஒரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்குஒரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”³⁴

எனும் பாடல் அவரவர்க்குக் கிடைக்கும் பச்சிலையை இறைவனுக்குப் படைத்தல், பசவிற்கு ஒரு கைப்பிடி புல்லைக் கொடுப்பது, உண்ணும்பொழுது பிறருக்கும் கொடுத்து உண்பது, பிறரிடம் இனிமையாகப் பேசுதல் ஆகியவை எல்லோராலும் இயன்ற ஒன்றாகும். இதனை அனைவரும் செய்யலாம். இவையும் தான தர்மங்களே என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

மேலும் திருமூலர் அவர் இவர். வேண்டியவர் வேண்டாதவர் எனும் வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் கொடுத்துதவுதல் வேண்டும் என்பதையும், அவசரமாகத் தனியாக உண்ணாமல் காகம் போல் அனைவருக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்பதையும், வரும் விருந்தினர்களுக்குக் கொடுத்து பின்பு உண்ணல் வேண்டும் என்பதையும், முன் சமைத்து மீதமிருந்த பழைய உணவுகளைப் பாதுகாத்து வைத்தல் கூடாது என்பதையும்,

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையீர் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே”³⁵

என்று புலப்படுத்தி தானத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றார். மேலும் அவர், ஆணவத்தைப் போக்கி, அறிவால் மனதை நிறைத்துக் கொள்ளாதிருக்கும் மனிதர்களைப் பார்த்து புகழ், செல்வம், இளமை, வசதி எல்லாம் நிறைந்திருந்து, வளம் உங்களைத் தழுவி நின்ற நாளில் தர்மம் செய்யாமல், இருக்கிறீர். நோய் நொடியால் மனிதவாழ்வு குறைவதைக் கண்டும் இப்படி இருக்கிறீர்களே நாளை உங்களுக்கும் இந்நிலை வரலாம். எனவே விரைந்து நல்லதைச் செய்யுங்கள் என்ற கருத்தினை,

“அழுக்கினை ஒட்டி அறிகை நிறையீர்
தழுக்கிய நாளில் தருமமுஞ் செய்யீர்
விழித்திருந்து என் செய்வீர் வெம்மை பரந்து
இழிக்க அன்று என் செய்வீர் ஏழைநெஞ் சீரே”³⁶

எனும் பாடலில் விளக்குகின்றார். அவையெல்லாம் போன பிறகு செய்வதைப் பற்றி எண்ணினால் எப்பயனும் இல்லை என்பதையும் விளக்குகின்றார்.

நிலையற்ற இவ்வாழ்வில் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் எமன் உயிரைப் பறித்துக் கொண்டுச் செல்வான். நம்மை எத்தகையவன் என்று எண்ணமாட்டான், நல்லவன் அதனால் இவனை விட்டுவிடுவோம் என்று விடவும் மாட்டான், இவன் ஏழை இவன் சிறுபிள்ளை என்றெல்லாம் பார்த்து உயிரைக் கொண்டு போகாமலிருக்கமாட்டான். ஆகையால் உயிரோடு இருக்கும் பொழுதே நிலையான, இறுதிவரை உடன் வரும் தானத்தையும் தவத்தையும் செய்ய வேண்டியதையும்,

“தன்னை அறியாது தான்நல்லன் என்னாதுஇங்(கு)
இன்மை அறியா(து) இளையார்என்று ஓராது
வுன்மையில் வந்திடுங் கூற்றம் வருமுன்னம்
தன்மையும் நல்ல தவஞ்செய்யும் நீரே”³⁷

என எடுத்துரைக்கின்றார். நம் வாழ்வில் ஆண்டுகள் ஒவ்வொன்றாகக் கழிந்து கொண்டே போக நம் ஆயுளும், உடல் பலமும் உடன் சென்று கொண்டே இருக்கும். நம்முடைய ஆசைகளும், கனவுகளும் ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல குறையும், நம் உடலும் வலிமைகுன்றி இறுதியில் இறப்பால் அழிந்தும் போகிறது. இப்படிநிலைகளும் இறுதிகளும் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றே. இருப்பினும் காலம் கடத்தாமல் இயன்ற வரை அறச் செயல்களைச் செய்து வாழ்வின் பலனை, பிறப்பின் பயனை அடையக்கூறி, நல்வினைகளையும் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று இச்சமுதாய மக்களைப் பார்த்து, இவற்றையெல்லாம் அறிந்தும் இன்னும் ஏன் செயலாக்கவில்லை உடனே செயல்படுத்துங்கள் எனும் திருமுலரின் கட்டளை,

“ஒழிந்தன காலங்கள் ஊழியும் போயின
கழிந்தன கற்பனை நாளுங் குறுகிப்
பிழிந்தன போலத்தம் பேரிடர் ஆக்கை
அழிந்தன கண்டும் அறம்அறி யாரே”³⁸

என்னும் பாடலில் புலனாகிறது. மேலும் திருமுலம் ஆயுட்காலம் நம் கையிலிருக்கும் பொழுதே நல்லறமாம் தர்மம் செய்யாரின் நிலையை, அவர்களுக்கு நேரும் துன்பத்தை, அவர்கள் அடையும் தண்டனையையும், இருமல் இரத்தம் குறைவதால் வருகின்ற நோயான இரத்தசோகை, காசநோய், கணைச்சூடு, வெப்பத்தால் உண்டாகும் உபாதைகள் எல்லாம் தரும் செய்யாதவர்களைத் தேடி வரும் நோய்களாகும் என்பதையும், உயிரை அச்சுறுத்தும் இடிமின்னல் தாக்குதலும், கழுத்துக்கட்டி, பிளவை ஆகிய நோய்களும் தர்மம் செய்து வாழ்பவர்களைச் சேராது என்பதையும்,

“இருமலுஞ் சோகையும் ஈளையும் வெப்புத்
தருமஞ்செய் யாதவர் தம்பால தாகும்
உருமிடி நாக(ம்) உரோணி கழலை
தருமஞ்செய் வார்பக்கல் தாழகி லவே”³⁹

என்று எடுத்துக் கூறி, எச்சரிக்கை செய்து, விழிப்புணர்வூட்டி இச்சமுதாயத்தை நன்னெறிப்படுத்துகின்றார்.

சித்தர்களின் சாதி எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள் சாதி விளக்கம்

“தமிழ் மொழியில் சாதி என்ற சொல்லானது Caste என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு நிகராகப் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது. காஸ்ட் என்ற ஆங்கிலச்சொல் காஸ்டா (casta) என்ற போர்ச்சுகீசியச் சொல்லிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கருதப்பெறுகிறது. சாதி என்பது சமுதாயப் பிராணிகளின் பலதரப்பட்ட பிரிவுகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பெறுகிறது என்று டார்வின் குறிப்பிடுகின்றார்”⁴⁰

“சாதி என்பது குடும்பங்களின் தொகுப்பல்ல. குறிப்பிட்ட தொழில்களுடன் தொடர்புடைய பொதுப்பெயரைக் கொண்ட குடும்பங்களின் குழுக்கள் என்கிறார் சர்.எஸ்.ரிஸ்லே”⁴¹

சித்தர்கள் சாதி சமய பேதம் கடந்தவர்கள் ‘மனித இனம்’ என்ற ஒன்றை நன்னிலைக்காகவே காலமெல்லாம் சிந்தையிருத்தி கருத்தைச் செலுத்தி மக்களுக்காக உழைத்த பெருமக்கள். தத்தம் புரட்சி வித்துக்களைப் பாடல்களின் மூலம் விதைத்து அருளிச் செய்தனர்.

“சாதிப்பகுப்பு இந்திய சமுதாயத்திற்கொரு சாபக்கேடு, இந்திய சமுதாயத்தில் மட்டுமே வளர்ந்துவிட்ட நச்சுமரம், சாதிகள் உருவான அடிப்படை வேறு. வளர்ந்துவிட்ட சூழ்நிலை வேறு, மக்களுடைய குணங்களைக் கொண்டும் செய்யும் தொழில்களைக் கொண்டும் சாதிகளும் சமுதாயப் பிரிவுகளும் உருவாயின. சமுதாயத் தேவைகளை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாக்கி, அத்தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நான்கு குழுக்களாகச் சமுதாயத்தைப் பிரித்தனர். கற்றலையும் கற்பித்தலையும் செய்வோர், நாட்டு மக்களையும் செல்வத்தையும் காக்கும் போர் முனைவர்கள், மக்களுடைய பொருள் தேவையை நிறைவு செய்வோர், தனித்துச் செயல்படும் ஆற்றலின்மையால் பிறர் ஆணை ஏற்றும் பணி செய்வோர் என்று நான்கு பிரிவுகள் இந்து சமுதாயத்தில் நிலவின”⁴²

என்கிறார் க. நாராயணன் அவர்கள்.

தொழில் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்ட மக்கள் காலப்போக்கில் பிறப்பால் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோராகப் பிரிக்கப்பட்டதை அறிஞர் பெருமக்கள் கண்டித்துள்ளனர். சித்தர்களும் சாதியின் பெயராலும், சமய விளக்கங்களாலும் மக்களில் பலர் பழிக்கப்படுவதையும், இகழ்த்தப்படுவதையும் கண்டித்துப் பாடியுள்ளனர்.

பிறப்பால் மனித இனம் ஒன்றுபட்டு, செய்தொழிலால் மட்டுமே முரண்பட்ட சிறப்பை அடைவதை வள்ளுவர்,

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”⁴³

என்கிறார்.

இவ்வுலகில் மனிதகுலத்தில் ஏற்றத் தாழ்வினை ஏற்படுத்திய சாதிப்பிரிவு என்பது, அவரவர் பிழைப்பதற்காகப் பகுக்கப்பட்டவையே தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பது சித்தர்களின் கருத்து.

வால்மீகர் தன்னுடைய சுத்த ஞானத்தில், மனிதர்கள் சாதி வேற்றுமை பார்ப்பதைக் கண்டிக்கிறார். பழமையான இவ்வுலகில் சாதி நால்வகை என்றும், அவற்றுள் ஏனைய பிரிவுகளும் உள்ளனவென்றும் கூறியதெல்லாம் அவரவர் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை என்பதை,

“தொல்லுகில் நால்சாதி அநேகம் சாதி
தொடுத்தார்கள் அவரவர்கள் பிழைக்கத் தானே”⁴⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அகத்தியரும் இதனை,

“நான்என்றும் நீயென்றும் சாதிபல வென்றும்
நாட்டினர் உலகத்தோர் பிழைக்கத் தானே”⁴⁵

என்றும்,

“பிழைப்பதற்கு நூல்பலவும் சொல்லாவிட்டால்

பூரணத்தை யறியாம லிருப்பாரென்றும்

ஊழைப்பதற்கு நூல்கட்டிப் போடாவிட்டால்

உலகத்திலே புத்திக்கெட்டே யலைவாரென்றும்

தழைப்பதற்குச் சாதியென்றும் விந்துயென்றும்

தந்தைதாய் பிள்ளையென்றும் பாரியென்றும்

உழைப்பதற்குச் சொன்னதல்லால் கதிவேறில்லை

உத்தமனே அறிந்தோர்கள் பாடினாரே”⁴⁶

என்றும் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

சாதிபேதங்கள் மனிதர்களாலன்றி வேறு எவராலும் உருவாக்கப்பட வில்லையெனினும், அவற்றையே பெரிதென எண்ணி மற்றவர்களை இழிவுபடுத்துவதை விரும்பாதவர்கள் சித்தர்கள். பால் ஒன்று தான். அதுவே நெய், தயிர், மோர், என்று நாம் பகுத்தற்கேற்பப் பெயர் வேறுபடுவதையுணர்த்தி அதன் மூலம் மனிதகுலமும், ஒன்றே இறைவனும் ஒன்றே என்பதை,

“சாதி பேதங்கள் சொல்லுகி றீர்தெய்வம்

தானென் றொருவுடல் பேதமுண்டோ

ஓதிய பாலதி யொன்றாகி யதிலே

ஊற்பத்தி நெய்தயிர் மோராச்சு”⁴⁷

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார் கொங்கணச் சித்தர். சிவவாக்கியரும் காதிலணியும் வாளி, காரை, கம்பி, பாடகம் முதலானப் பொருள்களனைத்தும் பொன் எனும் ஒன்றினால் உருவாக்கப்படுகின்றன. அதே போல் மக்கள் பல பிரிவினராயினும் பிறப்படிப்படையில் அனைவரும் ஒன்றென்பதை,

“சாதியாவ தேதடா சலந்தி ரண்ட நீரெலாம்

பூதவாச லொன்றலோ பூத மைந்து மொன்றலோ

காதில் வாளி கரை கம்பி பாடகம்பொ னொன்றலோ

சாதிபேத மோதுகின்ற தன்மைஎன்ன தன்மையோ”⁴⁸

என்று விளக்குகின்றார். சாதி வேற்றுமை நிலைத்துவிட்ட இச்சமுதாயத்தில் இரக்கும் நிலையிலிருப்பவர்கள் கூடத் தாழ்ந்த சாதியினரின் இல்லத்தில் சென்று இரப்பதில்லை என்பதை,

“எந்தச் சாதியிலும் இரக்கத் துணிந்தேன்”⁴⁹

எனும் பட்டினத்தாரின் வாக்கால் உணரலாம்.

“மணம் செய்து கொள்ளுவதற்குச் சாதி வேற்றுமைக் பார்ப்பவரைக்

கண்டு, மனதிற்குகந்த பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளாமல்

பெண்ணின் சாதியை விசாரித்துக் கொண்டிருப்பதில் பொருள் இல்லை”⁵⁰

வள்ளல் பெருமான்,

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே
 சாத்திரசந் தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே
 ஆதியிலே அபிமானித்து அலைகின்ற உலகீர்
 அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல் அழகலவே”⁵¹

என்று சாதி, சமய, மத வேற்றுமைகளால் சண்டையிட்டு உயிர் மடியும் மனித இனத்திற்கு உண்மையை உணர்த்துகின்றார். பல்வகையானச் சாதி சமய வேற்றுமைகள் சமய வெறி கொண்டவர்களால் மட்டுமே கடைபிடிக்கப்படுபவை. பகுத்தறிவாளர்களாலும் நல்ல பண்பாளர்களாலும் இவை வெறுத்து ஒதுக்கப்படுபவை என்பதையும், உண்மைநெறியுணர்ந்த ஞானிகளுக்கோ, பகுத்தறிவாளர்களுக்கோ, நற்பண்பாளர்களுக்கோ இச்சாதி வேற்றுமை இல்லை என்பதையும் இப்பேதங்களைத் துறந்தவர்களே மனிதத் தன்மையுடையவர்கள் என்பதையும்,

“சமயபேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்
 சமயத்தோர்க்கே யல்லாது சாதுக்களுக்கோ”⁵²

என எடுத்துரைக்கின்றார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். அறநெறியில் நின்று, வேற்றுமை கடந்து ஒற்றுமை பாராட்டுவது தன்னையறிந்தவர்களால் மட்டுமே இயலும். தன்னைத் தானறிந்தவர்களின் இச்செயலை அகப்பேய்ச் சித்தர்,

“சாதிபேதம் இல்லை-அகப்பேய்
 தானாகி நின்றவர்க்கு”⁵³

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். காகப்புகண்டரும் இக்கருத்தினராய்த் தங்களுக்குச் சாதி பேதமில்லை என்பதையும், அவ்வாறு பேதம் பார்ப்பவன் விரைவில் சுருண்டு போவான் என்பதையும்,

“காணப்பா சாதிகுலம் எங்கட் கில்லை
 கருத்துடனே என்குலம் சுக்கிலந்தான் மைந்தா
 தோணப்பா தோணாமல் சாதிபேதம்
 சொல்லுவான் சுருக்காகச் சுருண்டு போவான்”⁵⁴

எனக் குறிக்கின்றார்.

இச்சாதித் தீயினால் இம்மனித இனம் கருகுவதைக் கண்ணுற்ற பாம்பாட்டிச்சித்தர், இச்சாதியினைத் தீயிட்டு எரிக்கச் சொல்லியும், அனைத்து

வீதிகளிலும் அனைவரும் எவ்வித சாதி பாகுபாடுமின்றி ஒற்றுமையாய் விளையாடுவோம் என்றும், பிற சாதியிடத்தில் சென்று மணமுடிக்கும் கலப்பு மணத்தை அறிவுறுத்துவோம் என்றும் பாடுகின்றார்.

“சாதிப் பிரிவினிலே நீ மூட்டுவோம்
சந்தை வெளியினிலே கோலை நாட்டுவோம்
வீதிப் பிரிவினிலே விளையா டிடுவோம்
வேண்டாத மனைதனில் உறவு செய்வோம்”⁵⁵

என்பது பாடல்.

பத்திரகிரியார் சாதிபேதமற்ற சமுதாயத்தில்,

“ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே
சாதிவகை இல்லாமல் சஞ்சரிப்பது எக்காலம்”⁵⁶

என்று மனம் வருந்தி ஏங்க, கடுவெளிச் சித்தர்,

“ஒவ்வா தென்ற பலசாதி யாவும்
ஒன்றென் றறிந்தே யுணர்ந்து”⁵⁷

வேற்றுமையை விடுத்து ஒன்றுபட்டு வாழ வழிகாட்ட, வள்ளலார் அவற்றையெல்லாம் தவிர்த்ததை,

“சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்ந்தேன்”⁵⁸

எனச் சுட்டுகின்றார். திரிகோணச் சித்தர், சாதி முறைகளைக் கண்டிப்பவராய்,

“சாதிமுறை யெல்லாங் குமைய மிதித்து”⁵⁹

வாழ நெறிப்படுத்துகிறார். குதம்பைச் சித்தரும் ஆண்சாதி பெண்சாதி என்ற இரண்டன்றி வேறு இல்லை, மற்றவையெல்லாம் பொய்யானவை பயனற்றவை என்றும், உயர்வு தாழ்வு பார்க்க வேண்டாமென்றும், சாதி சமயங்கள் இல்லை அனைவரும் ஒன்றென்பதை உணர்ந்தறிய வேண்டுமென்றும் கீழ்வரும் பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

“ஆண்சாதி பெண்சாதி யாகும் இருசாதி
வீண்சாதி மற்றவையெல்லாம் - குதம்பாய்
வீண்சாதி மற்றவை யெல்லாம்”⁶⁰

“சாதியொன்றில்லை சமயமொன்றில்லை யென்று

ஓதி யணர்ந்தறிவாய் - குதம்பாய்

ஓதி யுணர்ந்தறிவாய்”⁶¹

என்பன பாடல்கள்.

போகரும் உலக மக்கள் அனைவரும் ஒரு சாதியனரேயன்றி வேற்றுமைப்பட்டவர்களல்ல என்பதை,

“வருவதும் போவதுமாயிருந்தால்

வகுத்துரைக்கச் சாதிவகை முடியுமோ நான்

அறிவுற உலகோர்க்காய் சாதி சொன்னேன்

அல்லாரு மொருசாதி யல்லாமல் வேறோ”⁶²

என்று சுட்டுகின்றார். வள்ளலார்,

“இருட்சாதித் தத்துவச் சாத்திரக் குப்பை

இருவாய்ப்பும் புன்செயில் எருவாக்கிப் போட்டு”⁶³

ஒருமைப்பாட்டுக் குடையின் கீழ் வாழ வழிகாட்ட,

“இச்சாதி சமயவிகற் பங்களெலாந் தவிர்ந்தே

எவ்வுலகும் சன்மார்க்கம் பொதுவடைதல் வேண்டும்”⁶⁴

என்று இறைவனை வேண்ட, இறைவனும் வேண்டுதலைச் செவிமடுத்து அருள்புரிந்தமையை,

“சாதிமத சமயமுதற் சங்கற்ப விகற்பமெலாந் தவிர்ந்து போக

ஆதிநடம் புரிகின்றான் அருட்சோதி எனக்களித்தான்”⁶⁵

என்று சுட்டுகின்றார்.

சித்தர்களின் சாத்திர எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள்

சமுதாய மேம்பாட்டையும், சமூக அமைதியையும் விரும்பிய சித்தர்கள், மக்களின் (உலக) அமைதியைக் குலைக்கும் சாதியை எதிர்த்தது போலவே சாதீயத்தை மிகுதியாக்கி, ஏற்றத்தாழ்வினை ஏற்படுத்த காரணமாக இருக்கும் சாத்திரங்களையும் வெறுத்து ஒதுக்கினர். சித்தர்களைப் பொருத்தமட்டில் மக்களுக்கு நல்வழியில் பயன்படாத எவையும் (சாதி, சமய, மத, சாத்திர, சடங்குகள் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகள்) தேவையற்றவை, இச்சமுதாயத்திலிருந்து ஒதுக்கி அழிக்கப்பட வேண்டியவையே ஆகும்.

அகத்தியர் தம் சீடர்களுக்குச் சாத்திரங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக உருவாக்கப்பட்டவை. அதனை நன்றாக எண்ணித் தெளிய அறிவுரை புகட்டுகின்றார்.

“பலவேத சாத்திரமும் பாருபாரு
ஏய்ச்சலவே யவர்பிழைக்கச் சொன்ன மார்க்கம்
என் மக்காள் எண்ணி எண்ணி நன்றாய்ப் பாரு”⁶⁶

என்பது பாடல். மேலும் இவர் சாத்திரக் குப்பைகளை இச்சமூகத்திலிருந்து அகற்றி இச்சமுதாயத்தைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டுமென்பதை,

“சாத்திரமாங் குப்பையெல்லாந் தள்ளிப்போடு”⁶⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சாத்திரம் பார்ப்போரை, சாத்திரத்தை நம்புவோரைக் குருடரென்கிறார் சிவவாக்கியர். கண்கெட்ட பிறகு சூரிய வணக்கம் செய்யும் முடர்களுக்கு ஒப்பிட்டு உண்மையான மோனமே, பக்தியே சுத்தர் ஆக்கும், சாத்திரங்கள் எதற்கும் பயன்படா. ஆகையால் அதனை விட்டொழிக்கச் சொல்கிறார்.

“சாத்திரங்கள் பார்த்துபார்த்து தான்குருடு ஆவதால்
நேத்திரங்கெட வெய்யோனை நேர்துதிசெய் முடர்கள்
பாத்திரம் அறிந்து மோன பத்திசெய்ய வல்லீரேல்
சூத்திரப்படி யாவரும் சுத்தர் ஆவர் அங்ஙனே”⁶⁸

என்பது பாடல். மேலும்,

“சாத்திரங்கள் ஓதுகின்ற சட்டநாத பட்டரே
வேர்த்திரைப்பு வந்தபோது வேதம் வந்துதவுமோ”⁶⁹

என்றும் கேலியாக வினாயெழுப்புகின்றார்.

சாத்திரம் கற்றறிந்தவர்கள் தங்களை உயர்ந்தோர் என்றும் பிறரைத் தாழ்ந்தோர் என்றும் எண்ணுவர். இவர்களைக் கண்ணுற்ற கொங்கணர் அதனால் எவ்வித உயர்வு தாழ்வுமில்லை என்பதை,

“சாத்திரம் பார்த்தாலும் தானுமென்ன வேதந்
தானுமே பார்த்திருந் தாலுமென்ன”⁷⁰

என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

“சாத்திரம் இல்லையடி அகப்பேய்

சலனங் கடந்ததடி”⁷¹

என சாத்திரமில்லாமையின் உண்மையைப் பகர்ந்து, அவையெல்லாம் பாழ்படுபவை என்பதை,

“சாத்திர சூத்திரமும்-அகப்பேய்

சங்கற்பம் ஆனதெக்காலம்

பார்த்திடல் ஆகாதே- அகப்பேய்

பாழ்பலம் கண்டாயே”⁷²

என்று சாத்திரத்தைச் சாட, பத்திரகிரியாரோ இவற்றையெல்லாம் பொய்யாக்கி, உண்மைநிலை உணர்ந்து, சம நோக்கு விரும்பியவராய்த், தன் ஏக்கத்தை,

“சாத்திரத்தைச் சுட்டு சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்

சூத்திரத்தைக் கண்டு துயர்அறுப்பது எக்காலம்”⁷³

எனப் புலம்பலாய் வெளிப்படுத்துகின்றார். மதுரை வாலைச் சாமியின்,

“தத்துவக் குப்பையைத் தள்ளுங்கடி-வேத

சாத்திரப் பொத்தலை மூடுங்கடி”⁷⁴

எனும் பாடல், சித்தர்களின் ஆணித்தரமானப் புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பசுமரத்தாணி போல் எடுத்துரைக்கும் புரட்சி நோக்கைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சித்தர்கள் போலித்தனமான எவ்வித செயல்களை, எண்ணங்களை, நோக்குகளையும் ஏற்காதவர்கள். அதோடன்றி அதனைச் சாடி, மனதிற்கு உண்மையை அறிவுறுத்துவதில் அவர்களுக்கு நிகர் அவர்களே ஆவர். புனிதநீராடிக் கொண்டும், இறைநிலை இறைப்பொருள் அனைத்தும் தெரிந்து தெளிந்தவர் போல் சாத்திரம் ஓதுபவர்களை மூடர்கள் என்கிறார் சுப்ரமணியர். மேலும் இவர் சாத்திரத்தைப் பற்றிப் பேசுதலும் கூடாது என்று வண்மையாய்க் கண்டிக்கிறார்.

“தீர்த்தமாடிக் கொள்வீர் தெளிந்தவர்போல் செபதப

சாஸ்திரங்கள் ஓதிக்கொள்வீர்

மாற்றியே பிறப்பமென்று பொய்ப்பிரட்டு வாய்ச்சமத்து

சாஸ்திரம் சொல்மடையர்களே”⁷⁵

“பாடாதே சாத்திரமும் பேசிடாதே”⁷⁶

என்பன பாடல்கள்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர், சாத்திரங்களும் பிறநூல்களும் பயனற்றவை என்பதை,

“சதுர்வேதம் அறுவகைச் சாத்திரம் பல
தந்திரம் புராணக்கலை சாற்றும் ஆகமம்
விதம் விதமான பல்வேறு நூல்களும்
வீணான நூல்களே என்று ஆடபாம்பே”⁷⁷

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

வள்ளலார்,

“சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கொத்திரச் சண்டையிலே
அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல் அழகலவே”⁷⁸

என மனதைச் செலுத்தி மனிதப் பண்பை இழந்து வாழ்க்கையை இழக்க
வேண்டாமென்று எச்சரித்து, அக்குப்பையைத் தாம் தவிர்த்ததையும்,

“சாத்திரக் குப்பையும் தவிர்ந்தேன்”⁷⁹

எனச் சுட்டுகின்றார்.

சித்தர்களின் சமய எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள்
சமயம் - விளக்கம்

“சமயம் என்பது புனிதப் பொருள்களுடனும் நம்பிக்கைகளுடனும்
தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைந்த முறை”⁸⁰

என்பது இமைல்டர்க்கிம் அவர்களின் கருத்து.

“சராசரி மனித வாழ்க்கையை உயிர்ப்புள்ளதாக்கி முழுமையாக்கும்
உணர்வின் தேவையில் தோன்றியதே சமயம்”⁸¹

இவ்வகையில் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய சமயத்தின் பெயரால்
மக்களை ஏய்த்துப் பிழைப்பவர்கள் தோன்றிப் பல்வேறு சமயங்களை உருவாக்கியும்
தங்கள் வசதிக்கெனச் சில நெறிமுறைகளையும் வகுத்தனர். அதனால் எளிய
மக்கள் மிகவும் துன்புற்றனர். இந்நிலையில் சித்தர்களின் கருத்துக் கருவூலங்கள்
சமயங்களைச் சாடுபவைகளாக, வெறுத்து ஒதுக்குபவைகளாக அமைகின்றன.

அகப்பேய்ச் சித்தர், சமயங்கள் பொய்யென்றும் அவையெல்லாம் தாமாக வந்ததென்றும், அவை தேவையற்றவை என்றும், அவற்றால் பயனொன்றுமில்லாமையையும் ஆராய்ந்து அறிய வேண்டுமென்றும் பின்வரும் பாடலில் உணர்த்துகின்றார்.

“சமய மாறுமடி அகப்பேய்
தாமாக வந்ததடி
அமைய நின்றவிடம் அகப்பேய்
ஆராய்ந்து சொல்வாயே”⁸²

சட்டைமுனியும் சமயங்களைப் பொய்யெனத் தள்ளி, சமயத்தின் பெயரால் மக்களைப் பிரித்து, இறையைப் பிரித்துப் பார்க்கும் கொடிய வேற்றுமைகளை விடுத்து இன்புற வாழ வேண்டுமென்பதை,

“சமய மெல்லாம் சத்தியுண்டு சிவமுமுண்டு
சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளினார்கள்
சமய மெல்லாம் வேதாந்த சித்தாந்த முண்டு
சாதகத்தைப் பாராமற் றயங்கினார்கள்
சமயமெல்லாம் நாதமுண்டு விந்து முண்டு
காக்காமல் கெட்டார்க லுலகத் தோர்கள்
சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞானமுண்டு
தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப் போச்சே”⁸³

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். கடுவெளிச்சித்தர் சமயங்களைத் தவிர்த்து, அவற்றை வாழ்க்கையினின்றும் விரட்டி அடித்து சத்தியத்தைத் தம்வயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறார்.

“சத்திய மென்றதை யீட்டி நாளும்
தன்வச மாக்கிக்கொள் சமயங்க ளோட்டி”⁸⁴

என்பது பாடல்.

வள்ளலார்,

“மருட்சாதி சமயங்கள் மதங்களாச் சிரம
வழக்கெலாம் குழிக்கொட்டி மண்முடிப்போட்டு”⁸⁵

புதைக்கச் சொல்கிறார். மேலும் இவர் சமய வழக்கங்கள் மாய்ந்ததை,

“மதித்த சமயமத வழக்கெல்லாம் மாய்ந்தது”⁸⁶

என்று உறுதியிட்டுக் கூற, திரிகோணச் சித்தர்,

“சமயப் பகைதுடைத்து”⁸⁷

ஒற்றுமையாய் வாழ வழிகாட்டுகின்றார்.

பெண்களைப் போற்றல்

“பெண்மை என்னும் சொல், கடை-குறைந்து, பெண்ணெனநின்று, பின்னைப் பெண்ணெனும் ஓர் இனத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. பெண்மையாவது அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், இரக்கம், அழகு, ஒப்புரவு, தொண்டு முதலியன அமைந்த ஒன்று பெண்மை எனப்படும்”⁸⁸

என்கிறார் திரு.வி.க

பெண்மையானது எக்காலத்தும் போற்றக்கூடியதாகக் கருதப்படுகிறது. சித்தர்களும் பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றுகின்றனர். கடுவெளிச்சித்தர்,

“பத்தினி மார்களைப் பழித்துக்காட் டாதே”⁸⁹

என்று குல மகளிரைப் போற்ற, கொங்கணச் சித்தர்

“கற்புள்ள மாதர் குலம் வாழ்க நின்ற
கற்பை யளித்தவரே வாழ்க”⁹⁰

என்று வாழ்த்துகின்றார்.

பெண்ணின் பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள். மக்கள் உற்பத்திக்கும் சக்திக்கும் பெண்களின் பெரும்பங்கை உணர்ந்தவர்கள். பெரும்பாலானச் சித்தர்கள் சக்தி வழிபாடு மேற்கொண்டவர்கள். இறைவனை சக்தியுடன் இணைந்து நிற்கும் காட்சியையும் அவர்கள் காட்டுவர்.

“மாதர்தோள் சேராததேவர் மாநிலத்தில் இல்லையே
மாதர்தோள் புணர்ந்தபோது மனிதர்வாழ்வு சிறக்குமே
மாதராகும் சக்தியொன்று மாட்டிக் கொண்டதாதலால்
மாதராகும் நீலிகங்கை மகிழ்ந்துகொண் டான்ஈசனே”⁹¹

என்ற சிவவாக்கியரின் பாடலால் பெண்ணின் பெருமைபேசும் சித்தர்களின் பெருநோக்கைக் காணலாம்.

பத்திரகிரியார்,

“.....பெண்ணைத்

தாய்போல் நினைத்துத் தவம் முடிப்பது எக்காலம்”⁹²

என்று ஏங்கிப் புலம்பிப் பெண்ணைத் தாயாகப் போற்றுகின்றார்.

பெண்கள் நாட்டின் கண்கள் என்பர். பெண்ணின் துணையின்றி, பெண்ணின் பங்களிப்பின்றி எவராலும் தனித்து இயங்க முடியாது. பெண்ணில்லையென்றால் ஆணும் இல்லை. என்பது அனைவரும் உணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகும். இப்பேருண்மையை,

“பெண்ணுமில்லாமலே யானுமில் லையிது

பேணிப்பாரடி வாலைப் பெண்ணே”⁹³

என்று தெளிவாக உறுதிப்படுத்துகின்றார் கொங்கணர்.

ஆண்பெண் சமத்துவம்

இன்று பெண்ணியச் சிந்தனையும், ஆண் பெண் சமத்துவச் சிந்தனையும் சமுதாயத்தில், இலக்கியத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. அனைத்துச் சான்றோர்களும் பெண்ணுரிமைக்காகவும், சமத்துவத்திற்காகவும் குரல்

சித்தர்கள் ஆண் பெண் பேதத்தைப் போக்கி சமத்துவத்தை நாடும் புரட்சியாளர்கள். ஆணுக்குப்பெண் சமமென்றும், ஒருவருக்கொருவர் எவ்வகையிலும் தாழ்வுடையவர்களல்லர் என்னும் பெருநோக்குடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர்.

சித்தர்கள்,

“பெண்ணுமானு மொன்றலோ பிறப்பதற்கு முன்னெலாம்”⁹⁴

“ஆணல பெண்ணலவே-அகப்பேய்”⁹⁵

“ஆணும் பெண்ணுங்கூடி யானதல்லோ பேதம்

அற்றொரு வித்தாச்சு வாலைப் பெண்ணே”⁹⁶

என்று மாறுபாடு நீக்கி ஆணும் பெண்ணும் ஓர்நிறையான ஒற்றுமையைப் போற்றுகின்றனர்.

பெண்ணுருவத்தில் ஆண் தன்மையும் ஆண் உருவத்தில் பெண் தன்மையும் ஒன்றுபட்டிருப்பதையும், ஆண் பெண் இருபாலரிடமும், பெண் தன்மையான இளகிய மனமும், ஆண் தன்மையானத் தெளிந்த உறுதியான அறிவும் ஒன்றுபட்டிருப்பதையும்,

“பெண்ணினுள் ஆணும் ஆணினுள் பெண்ணும்
அண்ணுற வகுத்த அருட்பெரும் சோதி”⁹⁷

“பெண்ணியல் மனமும் ஆண்இயல் அறிவும்
அண்ணுற வகுத்த அருட்பெரும் சோதி”⁹⁸

என்று பாடுகின்றார் வள்ளலார். மேலும் இவர், இருவரிடமும் இருவரின் தன்மைகளும் குணங்களும் உண்டென்றும், இருவரும் சமத்துவத்துடன் வாழத் தகுதியுடையவர்கள் என்றும் சன்மார்க்கத்தில் தொண்டாற்றிப் பயன் பெறத்தக்க தகுதியுடையவர்கள் என்றும் கூறுகின்றார்.

“தனித்தனி வடிவினம் தக்கஆண் பெண்செயல்
அனைத்துற வகுத்த அருட்பெரும் சோதி”⁹⁹

“பாடகக்கால் மடந்தையரும் மைந்தரும் சன்மார்க்கப்
பயன்பெற நல்அருள் அளித்த பரம்பரனே”¹⁰⁰

என்பன அடிகளாரின் அடிகள்.

சித்தர்களின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை
போலிச்சாமியார்களை இனங்காட்டல்

பொய்யும் போலியும் இன்று அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்துப் பொள்களிலும், அனைத்து உறவுகளிலும், தொழில் முறைகளிலும், ஒன்றோடொன்று இணைந்தவைகளாகி விட்டன. பொய்களும், போலிகளும் உண்மையுடன் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு முந்துகின்றன. அனைத்திலும், அனைத்து இடங்களிலும் உண்மையையும் போலியையும் பிரித்து இனங்கண்டு கொள்ள வேண்டிய தேவை அதிகமாகி விட்டது. பொய்களையும் போலிகளையும் அடியோடு அழிக்க முடியாது எனினும் அவற்றின் பாதிப்பிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவற்றையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இப்போலித் தன்மை எதில் உள்ளது எதில் இல்லை என்று பிரித்துக் கூற முடியாத அளவிற்குக் குடும்பம் முதல் சமுதாயம் வரை அனைத்து இடங்களிலும் நிலைபெற்றுவிட்டது. சித்தர்கள் தத்தம் சீடர்களுக்குப் பொய்க்குருவைப் பற்றியும், போலிச் சித்தர்களைப் பற்றியும், வேடதாரிகளைப்பற்றியும் எடுத்துக் கூறி எச்சரிக்கைச் செய்து அவர்களைக் காப்பாற்றத் துணிந்தார்கள். சித்தர்கள் கூறிய போலியையும் பொய்யையும் ஏதோ ஒரு நிலையில், அவர்கள்

தத்தம் சீடர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய எடுத்துரைத்ததாக எண்ணல் வேண்டாம். அவையனைத்தும் சித்தர்கள் இச்சமுதாயத்திற்குச் செய்த எச்சரிக்கையே ஆகும். இதன்முலம் சீடர்களிடம் மட்டும் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்கள் இச்சமுதாயத்திற்கு ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வே எனலாம்.

அந்தந்தத் துறையில் சிறந்து விளங்குபவர்களுக்கு மட்டுமே அத்துறையில் உள்ள போலித்தன்மையும் பொய்ப்பொருளும் நன்கு விளங்கும். சித்தர்களின் இந்த எச்சரிக்கையை அவரவர், தத்தம் நிலைக்குட்படுத்தி தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், முடிந்தவரை போலியையும் பொய்யையும் அழிக்க முனைதல் வேண்டும். அகத்தியர் நம் மாணாக்கரான புலத்தியரிடம்,

“தானான புலத்தியனே சொல்லக்கேளும்
சாற்றுகிறேன் மாணாக்கர் பிழைக்குந்தன்மை
கோனான யென்தேவர் தலைவணங்கி
கொற்றவனே கூறுகிறேன் வேடமார்க்கம்
பானான பாருலகில் சிலதுமாண்பர்
பகல்வேடம் போட்டதொரு கதையுங்கண்டேன்”¹⁰¹

எனக் கூறத் தொடங்கி, தன் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகச் சிலர் இன்று உடல் முழுவதும் திருநீறு பூசிக்கொண்டு, சில மாய வித்தைகளைச் செய்து, மக்களைத் தன்னிடம் கவர்ந்திழுக்கின்றனர். அவ்வாறு தம்மிடம் வருவாரிடத்துள்ள பொருள்களையெல்லாம் ஏமாற்றிக் கொள்ளைக் கொள்வர். அவ்வாறு பொருளிழந்து ஏமாற்றம் அடைந்தவர்கள் பலராவர் என்பதை,

“தயங்கவே வெண்ணீறுந் திருமேனிதன்னில்
தன்மையுடன் மேலெல்லாம் பூசியல்லோ
புயங்கமுடன் ஜாலமென்ற வித்தைபூண்டு
புகழான கைமறப்பு வதிதன்செய்து
மயங்கவே வயிறுபிழைக்க வேடம்பூண்டு
மார்க்கமுடன் மாண்பர்களை யழைப்பார்தானே”¹⁰²

என்றும்

“வேணவே பொருளையெல்லாம் கொள்ளைதொண்டு
விருப்பமுடனே மாற்றிவினை செய்வாரே”¹⁰³

“செய்யவே மாண்பரெல்லா மிகமயங்கி
தேசத்தில் பொருளிழந்தோர் கோடாகோடி”¹⁰⁴

என்றும் வேடதாரிகள் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காக மக்களை ஏமாற்றி அவர்களின் பொருள்களைப் பறிப்பதையும், மக்கள் பொருளிழந்தமையையும் பட்டியிலிடுகின்றார். மேலும் தான் கண்ட வேடமார்க்கத்தைத் தன் சீடனுக்கும் சொல்லி, தன் மாணாக்கன் ஏமாறாமல் தம்மைப் பாதுகாத்துப் பிழைத்துக் கொள்ள உண்மையை எடுத்துக் கூறி, எச்சரிக்கை செய்யும் நல்லாசிரியர் பெருமானாய், நற்குருவாயக் கண்ணுக்குக் காட்சியாகிறார் அகத்தியர்.

இன்று பலர் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகத் தன்னை எல்லாமறிந்த ஞானியென்றும், யோகியென்றும் கூறிக்கொண்டு, தன்னை நம்பி வரும் மக்களைப் பல்வகையில் ஏமாற்றி, அவர்களுடைய உடமைகளையும் செல்வத்தையும் பறித்துக் கொள்கின்றனர். இவர்களை இனங்கண்டு மக்கள் விழிப்போடு இருக்கவே,

“எல்லா மறிந்தவ ரென்றுசொல் லியிந்தப்
பூமியி லேழு ஞானியென்றே
உல்லாச மாக வயிறு பிழைக்கவே
ஓடித் திரிகிறார் வாலைப்பெண்ணே”¹⁰⁵

“பூரண நிற்கும் நிலையறியான் வெகு
பொய் சொல் வான் கோடிமந் திரஞ்சொல்வான்
காரண குருஅவனுமல்ல இவன்
காரிய குருபொருள் பறிப்பான்”¹⁰⁶

எனக் கொங்கணச் சித்தரும்,

“பொருளைச் சொல்லிப் பணம்பறிப் பாரிவர்
பொய்க்குரு அல்லவோ ஞானப்பெண்ணே”¹⁰⁷

“பிழைக்க முத்தியறியாமல் செம்ம பூவக்கியானந் தெரியாமல்
தழையைத் தின்று சருகாகித் திசை தயங்குறாரடி
ஞானப் பெண்ணே”¹⁰⁸

இப்படிப்பட்டப் போலிகளையே,

“புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியார் உள்”¹⁰⁹

என்ற வள்ளுவர் எச்சரிக்கை செய்கிறார்.

என வாலையாமி சித்தரும் செய்கின்ற எச்சரிக்கை அவர்களுடைய சீடர்களுக்கு மட்டுமல்ல இச்சமுதாயத்திற்குமேயாகும். இவர்கள் தத்தம் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காகவும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகவும் இத்தகைய பொய்களைக் கூறி மக்களை ஏமாற்றுகின்றனர். அவர்கள் உண்மையானவர்கள் அல்லர். பணம் பறிக்கும் காரியவாதிகள் என்பதை நாம் உணர்ந்து பிறருக்கும் உணர்த்தி விழிப்போடிருத்தல் வேண்டும்.

போகரும் பொய்வேடதாரிகளை அடையாளம் காட்டும் வகையில் பணம் பறிப்பதற்காகத் தாம் பூரணமானவன் குறைவில்லாதவன் என்பதையும், தினமொரு மந்திரம் சொல்லி பல்வகை பொய்களைக் கூறித் தன்னை நாடி வந்தவர்களின் குடி கெடுப்பார்கள் என்பதையும், பெண்களைக் கண்டால் அவள்பின்னே தொடர்ந்து செல்வான் என்பதையும், இந்த உடல் நமதல்ல என்றும் பல பொய்களைக் கூறி அறுசுவை உணவினை நன்கு உண்பான் இத்தகையோர் இங்குத் திரிகிறார்கள் அவர்களிடமிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதையும்,

“சமரசமாய்ப் பணம் பறிக்கச் சாங்கம் சொல்வான்
நாவுறவே நாள்போக்கிச் செபத்தைப் பண்ணி
ஞானியென்று பெயரிட்டுக் கொண்டு தானும்
பாரிலேதான் சஞ்சரிப்பார் யோகிப்பார்
பரிந்துகுடி கெடுப்பார்கள் பொய்யும் சொல்வார்
ஓர் அறவே வேடங்கள் மிகுதி பூண்டார்
உருட்டுவார் உலகத்து ஞானிதானே”¹¹⁰

“வேணியென்ற விழியுடைய பெண்ணைக் கண்டால்
மிகமயங்கி அவளருகில் சரணம் செய்வார்
தானியென்ற தீனியின் இன்சுவையைப் பார்ப்பார்
சேர்ந்திடுவான் திரவியத்தைச் செகம்பொய் என்பான்
சாணி என்றே செடமேது நமதல்ல என்பான்”¹¹¹

எனும் பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

அகத்தியர் இவ்வேடதாரிகள் அனைத்து ஆசைகளையும் பற்றிக் கொண்டு, அனைத்துப் பாவங்களையும் செய்து கொண்டு, இவற்றையெல்லாம் தாம் எண்ணிக்கூடப் பார்ப்பதில்லை என்று பிதற்றுவதை,

“பேசுவான் ஞானவழி காட்டுவான் போல

பேரான மாய்கைதனை யவித்தோன் போலும்

கூசதலு மிகப்படைத்த புத்திவான் போல்

குவலயத்தில் கீர்த்திபெற்ற பூபாலன்போல்

காசுபண மாசையது மற்றோன் போலும்

காசினியில் பற்றாசை யில்லான்போலும்

மாசுமறு வில்லாத புண்ணியன்போல்

மகத்தான ஞானிபோல் பினத்துவானே”¹¹²

என மாயையை அழித்தவன் போலும் ஞான வழி காட்டுபவன் போலும், மிகச் சிறந்த அறிவாளி போலும், நாணமுடையவன் போலும், இவ்வுலகத்தில் புகழ் பெற்றவன் போலும், பல்வகையான ஆசைகளைத் துறந்தவன் போலும், சிறிதும் குற்றமற்றவன் போலும், பெரிய ஓனி போலவும் தாம் திகழ்வதாகக் கூறிக் கொண்டுத் திரிவதைச் சுட்டுகின்றார்.

இத்தகையப் போலிகளைக் கண்டு எச்சரிக்கையோடும், விழிப்புணர்வோடும் இருப்பதோடன்றி அவற்றைக் கண்டுபிடித்து அப்போலிகளை உண்மைகளைக் கொண்டே சோதனை செய்து போலிகளை அடியோடு அழித்தலே அந்நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் என்பதைத் திருமூலர்,

“ஞானமி லாதார் சடைசிகை நூல்நண்ணி

ஞானிகள் போல் நடிக்கின் றவர்தம்மை

ஞானிக ளாலே நரபதி சோதித்து

ஞானம்உண் டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே”¹¹³

எனும் பாடலின் மூலம் தெளிவாக்குகின்றார். மெய்ஞ்ஞான அறிவில்லாதவர்கள், சடைமுடியும், முப்புரிநூலும் கொண்டு ஞானிகள் போல நடிப்பார்கள். அவர்களை நாடாளும் அரசன் உண்மையான ஞானிகளைக் கொண்டே சோதனை செய்து அவர்களுக்கு ஞானம் உண்டாக்குதல், அல்லது அவர்களை இச்சமுதாயத்திலிருந்து நீக்குதலே நன்மை பயக்கும் என்பதே திருமூலரின் திருவாக்காகும்.

சித்தர்களின் இவ்வெச்சரிக்கையை, அனைவரும் தத்தம் துறையில் தமக்குச் சித்தர்கள் செய்த எச்சரிக்கையாய்க் கொண்டு விழிப்புணர்வுடன் இருப்போமானால் போலியம் பொய்யும் நம்மைப் பாதிக்காது.

மூடநம்பிக்கைகளைக் களைதல்

“சிந்தனையின்றிக் கண்முடித்தனமாக ஒன்றைக் கண்ட அளவிலேயே கேட்ட அளவிலேயே, படித்த அளவிலேயே அப்படியே மனத்தாலோ, சொல்லாலோ, செயலாலோ ஏற்றுக் கொள்ளலும், ஏற்றுக் கொண்டதைக் கண்முடித்தனமாகக் காலங்காலமாக மாற்றமின்றிப் பின்பற்றுதலும் அங்ஙனம் பின்பற்றாதாரை வெறுக்கவும், பகைக்கவும், தண்டிக்கவும், செய்தலும் மூடநம்பிக்கையாகும்”¹¹⁴

என்கிறார் சா. தங்கப்பிரகாசம் அவர்கள்.

பன்னெடுங்காலமாகப் பல நம்பிக்கைகள் மக்களின் வாழ்வில் இடம் பெற்றுப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. பல சூழலில் மக்கள் அதன் உண்மையை அறியாமலேயே கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். இந்நம்பிக்கைகள் மக்களிடையே வளர்வதற்குக் காரணம் முன்னோர் பின்பற்றியது என்ற உணர்வே ஆகும். இவற்றுள் பெரும்பான்மை மூடநம்பிக்கைகளாகவே திகழ்கின்றன. மூடநம்பிக்கையைப் போக்குவதற்கு அவ்வக்காலங்களில் ஆன்றோர்கள் பலர் தோன்றி அறிவுரை கூறிவந்துள்ளனர். இவ்வகையில் இச்சமுதாயத்தில் மண்டி கிடக்கும் மூடநம்பிக்கையெனும் களைகளையகற்றி, அறியாமையிலிருக்கும் மக்களை அறிவுநிலைக்குட்படுத்தியவர்கள் சித்தர்கள்.

இச்சமுதாயம் மேம்பட வேண்டுமென்று எண்ணிய சித்தர்கள் மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடியுள்ளனர். வள்ளல் பெருமான் இதனையே,

“கலைஉரைத்த கற்பனையே நிலைஎனக் கொண்டாடும்
கண்மூடி வழக்கம் எல்லாம் மண்மூடிப் போக”¹¹⁵

என விளக்குகிறார்.

இறைவன் எவரிடமும் எதையும் கேட்பதில்லை. இருப்பினும் மக்கள் இறைவனுக்கு அளிப்பதாகவும், அதனால் இறைவன் இன்புறுவதாகவும் எண்ணிப்

பல அறியாமைச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர் அவற்றுள் ஒன்றே பலியிடல் சில வேண்டுதல்களுக்காக மக்கள் பல உயிர்களை இறைவனுக்காகப் பலியிடுகின்றனர். இதனைச் சிவவாக்கியர், மக்கள் தத்தம் உடல் நோய் பெற்றால் கோயிலில் பொங்கல் வைத்து, ஆடு, கோழி முதலியவற்றைப் பலி கொடுத்துப் பூசை செய்வர். இப்படி உங்கள் நோய்களுக்காகப் பிற உயிர்களை வருத்துகிறீர்களே உங்கள் குல தெய்வம் உங்களை வருத்தவில்லையா என்ற வினாக்கணையை

“தங்கள் தேகம் நோய்பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலில்
பொங்கல்வைத்து ஆடுகோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட
நங்கச் சொல்லி நலிமிருந்து நாளும் தேய்த்து முஞ்சராய்
உங்கள் குலத்துத் தெய்வம் உம்மை உருக்கு தில்லையே”¹¹⁶

எனும் பாடலில் கடுமையாகத் தொடுக்கின்றார். மேலும் மக்களிடம் காணப்படும் ‘பேய்’ நம்பிக்கையைக் கண்டு,

“பேய்கள் பேய்கள் என்கிறீர் பிதற்றுகின்ற பேயர்காள்
பேய்கள்பூசை கொள்ளுமோ பிடாரிபூசை கொள்ளுமோ”¹¹⁷

என்று வினவுகின்றார்.

குதம்பைச் சித்தரும்,

“வேள்வியி லாட்டினை வேவச் செய்து உண்போர்க்கு
மீள்வழி இல்லையடி-குதம்பாய்
மீள்வழி யில்லையடி”¹¹⁸

என்று உயிர்ப்பலியிடலை எதிர்க்கின்றார். உயிர்ப்பலியிடலை வள்ளலாரும்

“நலிதரு சிறியதெய்வம் என்று ஐயோ
நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதர ஆடுபன்றி குக்குடங்கள்
பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்
பொலிவுறக் கொண்டே போகாவும் கண்டே”¹¹⁹

என்று எதிர்த்து முடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கும் வழக்கத்தினை எதிர்க்கிறார்.

மக்கள் மனத்தாலும், மொழியாலும், மெய்யாலும் இயன்ற வரை பாவங்களைச் செய்து விட்டு, திருத்தலங்களுக்குச் சென்றும், நீராடியும் அதனைக் கழிக்கின்றனர்.

செய்த தவற்றிற்கு வருந்தி தண்டனையைப் பெற்றே ஆக வேண்டும். ஆனால் இவ்வுண்மையை உணராத மக்கள் பாவத்திற்குப் பரிகாரம் செய்வதாக, மூடநம்பிக்கைக்கு அடிமையாகி கோயில், குளம், நீராடல் என்று வீணாக நாட்களைக் கழிக்கின்றனர். இவ்வறியாமையைச் சித்தர்கள்,

“தீர்த்த மாடிக் குளித்தாலும்
தேவாலயஞ் சுற்றி வந்தாலும் என்ன”¹²⁰

“காசி ராமேச்சராய் கானோவச் சென்றாலும்
தேவனைக் காணுவையோ-குதம்பாய்
தேவனைக் காணுவையோ”¹²¹

“கங்கையி லேஉன் கடம்நனை யாதே”¹²²

“காசியென்றுந் தலமென்றும் அலையவேண்டாம்”¹²³

“காசிக்கோ டில்வினை போமோ அந்தக்
கங்கையா டிற்கதி காணவுண் டாமோ
பேசுமுன் கன்மங்கள் சாமோ”¹²⁴

“எத்திசை எங்கு எங்கும்ஓடி எண்ணிலாத நதிகளின்
சுற்றியும் தலைமுழுகச் சுத்தஞானி ஆவரோ”¹²⁵

“தன்பாவம் நீக்காத தன்மயர் மற்றவர்
வன்பாவம் நீக்குவரோ - குதம்பாய்
வன்பாவம் நீக்குவரோ”¹²⁶

என்று கடுமையாகச் சாடிக் கண்டிக்கின்றனர்.

சாலங்கள் (வித்தை) உண்மையல்ல பொய்யானவை, அவற்றையெல்லாம் நம்பி நாடுவது மூடநம்பிக்கையே என்பதை, அதனைச் செய்வோர்க்கும், நம்புவோர்க்கும் உரைக்கும்படியாய்,

“மாயவித்தை பல மாநிலத்தில் செய்கை
தீயதொழி லாமடி-குதம்பாய்
தீயதொழி லாமடி”¹²⁷

என்று கூறுகின்றார் குதம்பைச் சித்தர் மேலும் இவர், அவரவர் செய்த தவற்றிற்கும், பாவத்திற்கும் தண்டனையும் பலனும் அவரவர்க்கே எனும் அறிவு இல்லாமல் பெற்றோர் செய்வது பிள்ளைக்கு, பிள்ளைகள் செய்வது பெற்றோர்க்கு எனும் மூடநம்பிக்கையுடையோரைக் கண்டு,

“தந்தைதாய் செய்வினை சந்ததிக் காமென்பார்
சிந்தை தெளிந்திலரே-குதம்பாய்
சிந்தை தெளிந்திலரே”¹²⁸

“பிள்ளைகள் செய்தன்மம் பெற்றோர்க் குறுமென்றல்
வெள்ளறிவாகுமடி - குதம்பாய்
வெள்ளறி வாகுமடி”¹²⁹

என்றும், நாட்களை நல்லநாள் தீய நாள் என்றும் எண்ணி மூடநம்பிக்கைக் கடிமையாகி நாளும் கோளும் பார்ப்பவர்களையும், சகுனம் பார்ப்பவர்களையும் கண்டு,

“ஆனதோர் நாளென்றன் ஆகாத நாளென்றன்
ஞானமில் லாமையடி-குதம்பாய்
ஞானமில் லாமையடி”¹³⁰

“மீளா வியாதியின் மேன்மேலும் நொந்தார்க்கு
நாளேது கோளேதடி-குதம்பாய்
நாளேது கோளேதடி”¹³¹

“சாற்றுஞ் சகுணங்கள் சந்தியா வந்தனம்
போற்று மதிவீனமே-குதம்பாய்
போற்று மதிவீனமே”¹³²

என்றும் அறிவுச்சுடரேற்றுகின்றார் குதம்பைச்சித்தர். மேலும் இவர் இன்று சோதிடம், சாதகம் என்று வாழ்நாளை வீணாக்கும் வீணரைக் கண்டு,

“பொய்யான சோதிடம் பொய்மொழி யாவுமே
வெய்ய மயக்கமடி-குதம்பாய்
வெய்ய மயக்கமடி”¹³³

என்று அதன் பொய்மைநிலையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

மொழிப்பற்றை ஊட்டுதல்

தாயைப் போற்றலும் தாய்மொழியைப் போற்றலும் ஒன்றே மழலைப் பருவந் தொட்டு, நம் நாவில் நடனமிட்டு வாழ்வில் வழியெல்லாம் சொல்லாய்ப் பொருளாய் நம்முடன், உடலுடன் உயிராய் இருந்து இறுதிக்காலம் இவ்வுடலைவிட்டு உயிர் பிரியும் வரையிலும் நம்மோடு இணைந்திருக்கும் தன்மை, தனிச்சிறப்பு தாய்மொழிக்கு மட்டுமே உண்டு. சித்தர்கள் மொழிப்பற்று மிக்கவர்கள் என்பது அவர்தம் பாடல்கள் வாயிலாகத் தெளிவாகின்றது.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே”¹³⁴

என்கிறார் திருமுலர். கொங்கணச்சித்தர்.

“அம்பிகை வாலை பதம்போற்றி-அருள்
ஆனந்தத் கும்மித் தமிழ்பாட
தும்பிமுகனாக் கிளையவ னாஞ்சிவ
சுப்பிர மணியனுங் காப்பாமே”¹³⁵

என்று தமிழ்பாட முருகப் பெருமானையும்,

“சல்லாபக் கும்மித்தமிழ்பா டவரும்
தொல்லை வினைபோக்கும் வாலைப்பெண்ணே”¹³⁶

என்று வாலையையும் வணங்கி வேண்டுகிறார்.

மேலும் சித்தர்கள்,

“செய்ததமிழ் தனையறிந்து பதினெண் பேரைச்
செம்மையுடன் காண்பதற்கு மூலங்கேளு”¹³⁷

“வேணுமடா சிதம்பரத்தைப் பார்க்கவென்றால்
விரிவான தமிழதுதான் வேணும் வேணும்”¹³⁸

“முத்தமிழ் கற்று முயங்கு மெய்ஞ்ஞானிக்குச்
சத்தங்க ளேதுக்கடி-குதம்பாய்”¹³⁹

“பாடினேன் தமிழெழுத்தில் அகாரந்தொட்டு”¹⁴⁰

“வாதியே வடமெழியில் முன்னோர் சொன்ன
வளமான வழியெல்லாந் தமிழாலப்பா

நீதியே தப்பாம லெடுத்து நன்றாய்

நீணிலத்தோர் தான் பிழைக்கப் பாடினேனே”¹⁴¹

என்றெல்லாம் தமிழை வாழ்மொழியாய் வளர்மொழியாய்ச் சிறப்பித்துள்ளனர். பாரதியாரும்,

அன்னைத் தமிழை மறந்து அயல்மொழியை அலைந்து அலைந்து கற்கும் இச்சமுதாயச் சூழலில் இவர்களின் பாடல்கள் மக்களுக்கு அன்னையின் சிறப்பையும், தேவையையும் அறிவுறுத்தும் வகையில் அமைகின்றன.

சித்தர்களும் அறிவியலும்

நம் முன்னோர்கள் அறிவியல் சிந்தனையும் தொலை நோக்குப் பார்வையும், கூர்த்த அறிவும், நுண்ணிய திறமும் பெற்றவர்களாய் இருந்தனர். அவர்களுள் தலையாய அறிவியல் வல்லுநர்களாய், அரிய கண்டுபிடிப்பாளர்களாய், சிறந்த மருத்துவர்களாய் விளங்கியவர்கள் சித்தர்கள். அவர்கள் மனிதன் வாழ வேண்டிய நடைமுறை நன்னைகளை, மட்டும் கூறவில்லை. வாழ்வியல் அறங்களை, வாழ்வியல் நெறிகளை, பண்புகளைப் புகட்டிய சித்தர்கள் இச்சமுதாயத்திற்குத் தேவையான அறிவியல் செய்திகளையும், கண்டுபிடிப்புகளையும், மருத்துவ முறையையும் நிலையானப் பெருஞ்செல்வமாய் நமக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளனர். அவற்றைப் பாதுகாத்து, பயன்படுத்திப் பின்பற்றி, பலன் பெற்று நல்வாழ்வு பெறுவது நம் கடமையே.

“உற்று நோக்கல், செய்து பார்த்தல், முடிவு காணல் ஆகிய மூன்றும் அறிவியலின் அடிப்படைக் கூறுகள்.”¹⁴²

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”¹⁴³

என்கிறார் வள்ளுவர். பொருளின் மெய்யான அறிவே அறிவியலறிவாய் விளங்குகிறது.

“அறிவியலின் அடிப்படைகளில் முதலாவதாக விளங்குவது உற்று நோக்கலாகும். சித்தர்கள் நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை நிகழ்வுகளைக் கூர்ந்து கவனித்துள்ளனர். அவர்களுக்கென அமைந்த வாழ்க்கையிலிருந்து யாரும் தப்பிக்க முடியாது என்பதே அடிப்படை உண்மை. அவரவர் வாழ்க்கையை அவரவர் வாழ்ந்தே தீர வேண்டும்

என்பதால் பிறவிப் பெருங்கடலின் துன்பத்திலிருந்து விடுபடும் வழிபற்றிச் சித்தர்கள் சிந்தித்தனர். அவர்கள் அதற்கான விடையை உற்றுநோக்கலைக் கொண்டே இயற்கை நிகழ்வுகளிலிருந்து பெற்றனர்”¹⁴⁴

சொந்தங்களைச் சுற்றி இருந்தாலும் புளியம்பழம் ஓட்டினுள் இருப்பினும் ஓட்டினுள் ஓட்டாமல் தனித்து இருப்பது போல் இருத்தல் வேண்டுமென்பதை,

“சொல்லும் புளியம் பழத்தின் தோடு போலவே
சுற்றத்திருந்தாலும் அவர் தொந்தங்கள் அற்று
நில்லு மனமே”¹⁴⁵

எனப் பாடுகின்றார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்.

சூரியஒளியை உருப்பெருக்காடியால் ஒரு பொருளின் மேல் குவித்தால் அந்தப் பொருள் தீப்பற்றிக் கொள்ளும். இது பொது உண்மை. ஆனால் அவிந்த அதே சூரிய ஒளியில் பஞ்சினை வைத்தால் அது தீப்பற்றி எரிவதில்லை. ஆனால் அப்பஞ்சை நெருப்பில் இட்டால் கரியாகி எரிவதுபோல, மனித வினைகள் இறைவன் அருளுக்குக் கட்டுப்பட்டே செயல்படுவதும்,

“சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சம் போலவே
சூரிய காந்தம் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்நிதி யிற்சுடு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்றமும் அற்ற மலங்களே”¹⁴⁶

எனும் திருமந்திரத் திருமுலரின் கருத்து அவருடைய உற்றுநோக்கல் அறிவை உணர்த்துகின்றது. இவ்வழிப்படும் கடுவெளியாரும் வினைதீர்க்கும் விமலரை,

“தீரா தீவினையைத் தீர்க்கும் பராபரமாய்
பேரா லறிய பெரிய பெருமானாய்ப்”¹⁴⁷

பாராட்டுகின்றார். இத்தகு கூர்ந்த பார்வையோடு, செய்து பார்த்தலும், முடிவு காணலும் சித்தர் பாடல்களில் பெரும்பான்மையும் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு இயற்கையையும், வாழ்க்கையையும் உற்று நோக்கியதோடல்லாமல், சில அறிவியல் சாதனைகளையும் செய்து பார்த்துள்ளனர்.

“பொருட்களின், தாவரங்களின் மருத்துவ குணங்களை, அவற்றின் தன்மைகளை, பயன்களை அறிந்த சித்தர்கள் மருத்துவத் துறையில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். அவற்றின் நலன்களை உற்று நோக்கியதால் இவ்வுடல் நிலைப்பதற்கான மருத்துவம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு அதனைச் செய்துபார்த்தவராய்த் தேவாயானப் பொருட்களையும்.”¹⁴⁸

கூறுகின்றார் கடுவெளிச்சித்தர்

“கொள்ளேநீ யிம்மருந்தைப் பொடித்துஅப்பால்
குணமாகச் சிவந்தகன்னிப் பால்விட்டாட்டி
அள்ளேநீ யரைத்துருட்டிக் காயவைத்து
அப்பனே முன்போலப் புடத்தைப் போட்டு”¹⁴⁹

“தள்ளேநீ யாறினபின் மருந்தெடுத்துத்
தாக்காக முன்போலப் பொடித்துக்கொண்டு
மள்ளேநீ குடத்துநீ ரதனாலாட்டி
மைபோல வரைத்துவில்லை காயப்போடே”¹⁵⁰

“காயந்தமருந் ததைப்புடமிட் டெடுத்துப்பாரு”¹⁵¹

என்று மருந்தின் செய்முறையைக் கூறுகின்றார்.

அறிவியலில் முடிவு காணல் என்பது உற்று நோக்கலும், செய்து பார்த்தலும் சரியாக அமைந்தால் மட்டுமே சாத்தியமாகும். இவ்வகையில் மேற்கூறிய மருந்து செய்முறை, வெற்றியடைந்ததன் சான்றாகக் கடுவெளியார் அம்மருந்தின் பெரும்பயனை முடிவாகக் கண்டு தெளிந்தவராய், இம்மருந்தைத் தவிர வேறு எதையும் நாடவேண்டாம். வாதம் பித்தம் நீங்கும். ஓராண்டு இம்மருந்தை உட்கொண்டால் அனைத்துப் பிணிகளும் நீங்கும். மேலும் இதனால் உடல் உறுதியாகி எக்காலத்தும் அழியாமல் இருக்கும் என்று அம்மருந்தின் பயனை,

“வாயந்தமருந் ததனைவிட் டலையவேண்டாம்
வாதபித்த மகலுமென”¹⁵²

என்றும்

“நோக்கியே ஆண்டொன்று சென்றதானால்
 நுவலவொண்ணாப் பிணியனைத்தும் பறந்தேயோடும்
 நீக்கியே பெண்ணரவந் தீண்டிற்றானால்
 நில்லாது சடலமப்பா நிசமேசொன்னேன்
 வீக்கியதோ ரிம்மருந்து நிலைத்துதானால்
 வீழாது தேகமடா கன்னிநாதம்
 தாக்கியிந்த வகையாகக் கூட்டியுண்டால்
 தப்பாது காயகற்ப முறுதியாச்சே”¹⁵³

என்றும் ஆணித்தரமாக உறுதிபட உரைக்கின்றார்.

இத்தகைய உற்றுநோக்கலும் செய்துபார்த்தலும் முடிவுகாணலும் பெரும்பான்மையானச் சித்தர் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன நம் நாடு பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னரே இத்தகைய அறிவியல் வல்லுநர்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதற்குச் சித்தர் பாடல்களே சான்றுபகர்கின்றன.

வேதியியல்

சித்தர்களின் மெய்ஞ்ஞானத்தில் விஞ்ஞானமும் கலந்திருப்பது கண்கூடு இவ்வகையில் வேதியியல் கருத்துக்களும் அடங்கிக் கிடக்கின்றன.

“அவர்கள் உலகிற்கு உரைத்த வாதம், வைத்தியம், யோக ஞானம் இவையெல்லாம் வேதியலைக் குறிப்பிடுகிறது உலோகங்களையும், பாஷாணங்களையும் வேதியல் செய்து அணுத்தன்மையாக்கி ஒன்றை மற்றொன்றாக்கினார்கள். தாழ்ந்த ஒன்றை உயர்ந்த ஒன்றாகவும், அழியும் ஒன்றை அழியாப் பொருளாகவும் ஆக்கிக் காட்டினார்கள்”¹⁵⁴

என்கிறார் ப.சு. மணியன்.

சித்தர்கள் தாவரங்களின் வேதியியல் தன்மையை ஆய்ந்தறிந்தவர்கள். வேதியியலின் தந்தை போகரே என்கிறார்.

“எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன். மேலும் மேல்நாட்டவர்கள் பலர் ஒன்று கூடி பன்னூறாண்டுகளாக, பல்வகையான ஆய்வுக் கருவிகளைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட சோதனைகளின் மூலம் வேதியியல் துறையில் கண்ட

சாதனைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்தாலும் போகர் என்ற தனிமனிதர் தம் நூல்களில் கூறியுள்ள அறிவியல் உண்மைகளுக்கு இணையாகாது என்கிறார்”¹⁵⁵

இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் போகரின் கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன.

“கேளென்ற கருநெல்லி கருத்த நொச்சி
கெடியான கருவீழி கருத்த வாழை
காளென்ற கரிய கரிசாலையொடு
கருப்பான நீலியொடு கரியவேலி
கோளென்ற கருமத்தைத் தீபச் சோதி
கொடுத்திரணச் சோதி சாயா விருட்சம்
ஏளென்ற எருமைகனைச்சான் ரோம விருட்சம்
ஏற்றமாம் சுணங்க விருட்சம் செந்திரா”¹⁵⁶

“செந்திராய் செங்கள்ளி செம்மல்லியோடு
சிவந்த கற்றாழை செஞ்சித்திர மூலம்
நந்திராய் சிவப்பப்பா மார்க்கத்தோடு
நலமான கற்பிரமி கற்சேம் பாகும்
பந்திராய் கல்லுத்தா மரையினோடு
பாய்த்த குழல் ஆதொண்டை மகாபொற்சீந்தில்
வெந்திராய் வெண்புரசு வெள்ளைத் துத்தி
மிகு வெள்ளைத் தூதுவளை மிடுக்கு மாமே”¹⁵⁷

“மிடுக்கான குண்டலமாம் பாலை யோடு
வெள்ளை நீர்முள்ளி வெண் விண்டுக்காந்தி
கடுக்கான வெண்கண்டங் காரி யோடு
கசப்பான பசளையொடு மதுர வேம்பு
கிடுக்கான கிளிமூக்குத் துவரை அமுகண்ணி
கெடியான பொன்மத்தை மதுரக் கோவை
படுக்கான பொன்வன்னச் சாலி யோடு
பாங்கான கருந்தும்பை மதனத் தண்டே”¹⁵⁸

“தண்டோடு மூவிலையாங் குருத்து மாகும்

தணலான சித்ததில்லை கருத்தவேம்பு

இண்டோடே இவ்வகைகள் நாற்பத் தைந்தும்

ஏற்றமாம் மலைகளிலே மிகுதி உண்டு”¹⁵⁹

என்று இப்பாடல்களில் போகர் கருநெல்லி, கருத்தநொச்சி, கருவீழி, கருத்த வாழை, கரிய கரிசாலை, கருமையான நீலி, கரிய வேலி, கருமத்தை, தீபச்சோதி, திரணச்சோதி, சாயா விருட்சம், சுணங்க விருட்சம், செந்திராய், செங்கள்ளி, செம்மல்லி, சிவந்த கற்றாழை, செஞ்சித்திரமூலம், கற்பிரமி, கற்சேம்பு, கல்லுத்தாமரை, ஆதொண்டை, பொற்சீந்தில், வெண்புரசு, தூதுவளை, பாலை, வெள்ளை நீர்முள்ளி, பசளை, மதுர வேம்பு, அழகண்ணி, கிளிமூக்குத் துவரை, பொன்மத்தை, கருந்தும்பை, கருத்த வேம்பு முதலிய நாற்பத்தைந்து கற்ப மூலிகைகளைக் குறிப்பிட்டு,

“இவற்றை முறையாக உட்கொண்டால் இளமை மாறாது, நரை இராது, உடல் மூப்படையாது, மலைகளில் ஏறலாம், விண்வெளியில் சங்சரிக்கலாம். வான மண்டலத்திலுள்ள பல அடுக்குகளையும் பார்க்கலாம்”¹⁶⁰

என்றும்

“இம்மூலிகைச் சாற்றால் அறுபத்து நான்கு விஷங்களும் நீங்கும்.ரசம் கட்டியாய் மணி ஆகும். உபரசங்கள் சத்தும் ஆகும் என்றும் மூலிகைகளின் அறிவியல் தன்மையை இயம்புகின்றார்”¹⁶¹

மேலும் போகர்

“தாவரங்களை மட்டுமல்லாமல், கல், மண், பாறை, அவற்றின் மேல் உப்புக் கலந்த காற்றும், நீரும் பட்டதால் ஏற்பட்ட பாஷாணங்கள், உப்புகள், பிராணிகளின் உறுப்புக்களான நகம், பல், எலும்பு, தோல், முட்டை, ஓடு, சிப்பி ஓடு என்று ஒன்று கூட விடாமல் எல்லாப் பொருள்களையும் ஆய்வுசெய்து அவற்றின் வேதியியல் பண்புகளை விளக்கியுள்ளார்.”¹⁶²

“போகரின் நூல்களில் எண்ணற்ற வேதியியல் முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. போகரின் சீடர்களான கொங்கணவரும், சட்டைமுனியும் தத்தமது வாதகாவியங்களில் அவற்றை மேலும் விரிவுபடுத்திப் பாடியுள்ளனர். அவை எல்லாவற்றையும் சோதனைக் கூடங்களில் விரிவாக ஆராய வேண்டும். அதனால் தமிழரின் பெருமை உலகெங்கும் பரவும் என்பது திண்ணம்”¹⁶³

என்கிறார் எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன்.

கொங்கணச் சித்தர் மூலிகைச் சாற்றிலிருந்து செம்பு என்ற உலோகத்தைப் பிரித்தெடுக்க முடியும் என்ற அரிய அறிவியல் செய்தியைக் கூறுகின்றார்.

“காணப்பா மூலிகையில் செம்பு சொல்வேன்
கலந்தவரி, ஓரிதழ்த் தாமரையும், கேளு
பூணப்பா புளியரணை, கோவை, யோடே
புகழ் சிவந்த கொடிவேலி, சிறிய கீரை,
ஆணப்பா செந்திராயிப், பிடாரடுக்கி,
யப்பனே கரிசாலை, அங்கபாதி,
தோணப்பா செவ்வல்லி, கறுத்த செம்பை,
சுகமான செங்கீரை, கௌதும்பையாமே”¹⁶⁴

“தும்பையோடு பொற்றலையுங் கேளு மக்காள்
சுகமாகப் பதினஞ்சம் வெவ்வேறு சாறு”¹⁶⁵

என்று பதினைந்து மூலிகைகளைக் கூறி அவற்றில் செம்பு இருக்கிறதென்றும் அச்சாற்றிலிருந்து செம்பைப் பிரித்தெடுக்கும் முறையையும் கூறுகின்றார். சித்தர் பாடல்களில் இது போன்ற பல வேதியியல் இரகசியங்கள் அடங்கியுள்ளன.

விண்ணியல்

விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாக இன்று அனைத்து நாடுகளும் ஒன்றோடொன்று போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு தத்தம் திறமைகளை வெளிக்காட்டவும், இலட்சியங்களையும் தேவைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்காகவும் செயற்கை கோள்களை விண்ணில் செலுத்திப் பற்பல சாதனைகளைப் புரிந்து வருகின்றன. ஆனால் பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னரே

சித்தர்கள் தங்கள் தவ வலிமையாலும், அறிவாற்றலினாலும், போகப் பயிற்சியினாலும், மூலிகைகளைப் பற்றிய தேர்ந்த ஆய்வினாலும் விண்ணில் வலம் வந்தார்கள்.

போகர் விண்வெளியாக உலகத்தைச் சுற்றி வந்து உலகத்தின் அமைப்பு நிலம் ஒரு பங்கு, நீர் மூன்று பங்கு என்பதைக் கண்டதாகக் கூறுகின்றார்.

“கொள்ளவே பிருதிவி என்ற பூமிதானும்
 குவலயத்தில் நான்கிலோர் பங்குமேயாகும்
 விள்ளவே சத்தசாகரமும் அப்பா
 மிக்கான மூன்று பங்கு என்னலாகும்”¹⁶⁶

என்பது பாடல். மேலும் போகர் அண்டத்தைத் தாம் சுற்றி வந் மேலும் தததையும், அங்குள்ள அடுக்குகளைக் கண்டதையும், அவ்வருக்குகளுக்குள் சென்றதையும், ஓர் அண்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு மற்றோர் அண்டத்திற்குச் சென்றதையும்,

“சித்தாகப் பாய்ந்தேன்நான் அண்டம்தன்னில்
 தெளிவாம்அண் டத்தின்திறம் சொன்னார்நந்தி
 அத்தாக வண்டி அஞ்சத் தனியருக்கா
 அதுதோன்றி இருந்ததுதான் அடுக்குமாகிப்
 பத்தாக நுழை என்றார் பாட்டர்தாமும்
 பாலித்து சொருபத்தை வாயில வைத்துக்
 கத்தாகக் கமலினியைக் கரத்தில்கட்டிக்
 கனல்சோதி அண்டம்போய் நுழைந்திட்டேனே”¹⁶⁷

“பைசூட்டிப் பரிவாம்ஓர் அடுக்குத்தன்னில்
 பாய்த்தேநான் முடியேறிப் பரிந்துபோந்தேன்
 செய்கூப்பி அண்டம்எல்லாம் சோதித்தே நான்
 சீக்கிரமா மறு அண்டம் பாய்ந்திட்டேனே”¹⁶⁸

“பாய்ந்திட்டேன் அண்டத்தில் நுழைந்து பார்த்தேன்
 பலகோடி சித்தர்கள் சம்பாஷித்தார்”¹⁶⁹

என்று விளக்கமாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

சித்தர்கள் மின்னியல் வல்லுநர்களாய், அங்குள்ளவற்றை அறிந்து தெளிந்தவர்களாய் இருந்துள்ளனர். அதனால் தான் வெட்டவெளியில் வலம்

வந்தார்கள். மின்னலின் ஒளி ஒருநொடிப்பொழுதில் எழுந்து பரந்து மீண்டும் அதற்குள்ளே ஒடுங்குவதையும் சித்தர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மின்னலும் அதைத் தொடர்ந்து இடியும் மழை வருவதற்கான அறிகுறிகளாகும்.

“நேர்மின் ஏற்றம் எதிர்மின் ஏற்றம் இரண்டும் ஒன்றோடு ஒன்று ஊடுருவும் பொழுது அவை மின்விசையை ஏற்படுத்துகின்றன. அப்பொழுது ஒளிச்சுடர் தோன்றுகிறது. அதுவே மின்னல்”¹⁷⁰

என்று உலக நூல் கலைக்களஞ்சியம் விளக்குகிறது.

“மின்னெழுந்து மின்பரந்து மின்னொடுங்கு மாறுபோல”¹⁷¹

எனச் சிவவாக்கியரும்,

“மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கி விண்ணில் உறைந்தாற்போல”¹⁷²

என்று பத்திரகிரியாரும் மின்னலின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உலகின் பல நகரங்களிலும் இன்று மிகப்பெரிய கோளரங்கங்கள் உள்ளன. வானத்தை ஆராய்ந்து கோள்களின் இயக்கத்தையும், வானியல் நிகழ்வுகளையும் பதிவு செய்து கொண்டு வருகின்றனர். அறிவியல் வளர்ச்சியினால் தற்போது இது நடைபெற்று வருகின்றது.

சித்தர்கள் வான இயலில் கோள்களின் அமைப்பை ஒட்டியே மருத்துவம் செய்தனர். இன்னும் சில சித்தரிடையே இம்முறை இருந்து வருகிறது.

“வானியலையொட்டி கோள்களின் உச்ச நீசத்தன்மை அவற்றின் ஆதிக்கம் முதலியவற்றை ஒட்டியே நோயாளிக்கு மருந்தைத் தருவர். சித்தர்கள் வானியலறிவர் என்பதற்கு அவர்களின் இம்மணிமுறை மருத்துவம் சான்றாகின்றது.”¹⁷³

என்கிறார் இரா. மாணிக்கவாசகம் அவர்கள்.

“மணிமந்திர மாதியால் வேண்டுசித்திகள் உலக மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ”¹⁷⁴

என்கிறார் தாயுமானவர்.

“சித்தர்கள் அறிவியல் நெறியில் நாட்டம் கொண்டவர்களாயினும், அதற்கும் அப்பால் சென்று அனைத்தின் உட்பொருளையும், உண்மைநிலையினையும் அறியும் பேற்றிவாளர்களாக விளங்குகின்றனர். இன்றைய அண்டவியல் ஆய்வு, கருத்துகளைக் கொள்கை (black hole theory) என்பது அறிவியலில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்”¹⁷⁵

இவ்வகையில் வெட்டவெளியினை ஆராய்ந்து பாடிய சித்தர்கள் இன்றைய அறிவியலாலருக்கு முன்னோடிகள்.

“வானியல்போல் வயங்கம் பிரமமே
சூனியம் என்றறிந்து ஏந்தாக்கால”¹⁷⁶

என்று இடைக்காடரும்

“வெளிச்சென்னக் காணும் வெட்டவெளி யதாம்”¹⁷⁷

என்று புலிப்பாணியாரும்,

“சுட்டிக்காட்ட ஒண்ணாத சூன்யம்தன்னைச்
சூட்ச மதியால் அறிந்து”¹⁷⁸

என்று பாம்பாட்டியாரும் பாடியுள்ளவை அண்டங்களை ஆராய்ந்த அறிவியலாருக்கு முன்னோடியாக உள்ளன.

சித்தர்களும் மருத்துவமும்

சித்தர்கள் தமக்கென ஒரு மருத்துவ முறையை, மருத்துவக் கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். அதுவே சித்த மருத்துவம் எனப்படுகிறது. இம்மருத்துவ முறையில் சித்தர்கள் மூலிகைகளை, தாவரங்களை, இயற்கை செல்வங்களைக் கொண்டே அமைத்துக் கொண்டமையால் இயற்கை மருத்துவம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

இதில் சித்தர்கள் தாவரங்களின் இலை, காய், கனி, விதை, வேர், தண்டு, பட்டை என்று அனைத்தின் தன்மையையும் ஆராய்ந்து அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

மேலும் எவற்றை எதனோடு சேர்த்து எந்த அளவு எந்த நோய்க்கு அளிக்க வேண்டுமென்பதைத் தம் அறிவுநுட்பத்தாலும், வல்லமையாலும், முயற்சியினாலும் அறிந்து கொண்டு, சோதனை செய்து வெற்றியும் கண்டனர்.

“சித்தர்களின் இம்மருத்துவக் கொள்கை தென்னாட்டிற்கு மட்டுமின்றி அனைத்து நாட்டிற்கும் பொருந்தக் கூடியதேயாகும். ஆனால் சித்தர்களின் மருத்துவக் கொள்கை பரப்புவார் யாருமின்றி, காலங்காமாகச் சித்தர் மரபைக் கடைபிடித்து வரும் பலரிடம் இன்றும் குரு சீடர் பரம்பரையில் கற்பிக்கப்பட்ட பல அபூர்வ மருந்துகள் அழியாமல் இருந்துவருகிறது.”¹⁷⁹

என்கிறார் ப.சு. மணியன். இவ்வாறு தொன்று தொட்டு குருசீடர் முறையில் கற்பிக்கப்பட்டு இம்மருத்துவக் கலை, மருத்துவக் கொடை, மருத்துவமுறை செயல்படுத்தப்பட்டு வெற்றி கண்டிருப்பதைச் சித்தர் பாடல்களே நமக்குத் தெளிவாக்குகின்றன. போகர் குருசீடர் வழிவந்த மருத்துவ முறையை, சிவன் சக்திக்குச் சொல்ல, சக்திக்குச் சொல்ல, நந்தி திருமூலருக்கும், திருமூலர் காலாங்கிக்கும் சொன்னதையும்,

“நீற்றியே பனியில்வைக்கச் செயநீராகும்
நேரான வெடியுப்புச் சுண்ணந்தன்னை
நூற்றியே வெகுநூலில் சோதித்துப் பார்த்துச்
சுத்தசைதந் நியமம்பாட்டர் சொல்லக்கேட்டு
ஆத்திசூடி வீற்றிருந்த ஐயர் சொல்ல
ஆயிதான் கேட்டுணர்ந்து நந்திக்குச் சொல்லத்
தேற்றியே நந்திதிரு மூலருக்குச்சொல்லத்
திருமூலர் காலாங்கிக்கு அருள் செய்தாரே”¹⁸⁰

“சித்தர்கள் தம்மையும் உலகத்தையும் உணர்ந்தவர்கள். மனிதனுக்கும், இயற்கைக்கும் இடையிலுள்ள ஒருங்கிணைந்த நிலையே நோயற்றநிலை என்றும், அந்நிலையை அடையும் வழிமுறைகளையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். சித்தர்களின் இம்மருத்துவ முறை நாட்டுப்புற மருத்துவம், வீட்டு வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம், பரம்பரை மருத்துவம், வழக்கு மருத்துவம், தமிழ் மருத்தும், சித்த மருத்துவம், என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது.”¹⁸¹ என்றும்

“சித்த மருத்துவத்தின் மருந்துகள் அனைத்தும் தாவரப் பொருள்கள், தாதுப்பொருள்கள், ஜீவப் பொருள்கள் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றோ

பலவோ இணைந்து சூரணங்கள், சாறு, தண்ணீர், கற்பம், பிட்டு, சுண்ணம், பற்பம், செந்தூரம் மெழுகு முதலிய மருந்துகள் குறிப்பிடத் தக்கவை.”¹⁸²

என்றும் கூறுகின்றார் சுகுமாறன்.

“மருந்தென்பது உடல் பிணியையும், உள்ளப் பிணியையும் தீர்த்து வைப்பதோடு மட்டுமில்லாமல் நோய் வருவதற்கு முன்பே காத்து, இறக்காக நிலையை உடலுக்கும் உள்ளத்திற்குத் தர வேண்டும் என்ற உயர்ந்த கருத்துடையவர்கள் சித்தர்கள். இதற்கான மருந்தையும் கொடுத்து உடல், மன பிணிகளைத் தீப்பதில் பெரும்பங்காற்றியவர்கள் சித்தர்கள்.”¹⁸³

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இவ்வுடலைக் கெடாமல் காக்கவும், குறை உண்டானவிடத்து நிவர்த்திக்கவும் சித்தரால் படைக்கப் பெற்ற முறையே சித்த மருத்துவம். உலக மக்கள் அனைவரும் குறைவற்ற செல்வமாகிய நோயற்ற வாழ்க்கையைத் தன்வயமாக்கித் தக்கவைத்துக் கொண்டு, இனிய வாழ்க்கையை இன்பமாய் நுகர சித்தர்களின் பேராற்றல் பெருங்கருணையால் தோன்றிய இம்மருத்துவ முறை இன்று மக்களை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“சித்த மருத்துவத்தின் தந்தை போகரே என்றும் ஒவ்வொரு மூலிகையின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் ஆய்வு செய்து அம்மூலிகையின் வேர், தண்டு, இலை, பூ, காய், கொட்டைகளின் தனித்தனி வேதியியல் பண்புகளை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள போகர் நிகண்டு, போகர் கற்பம் 300 முதலிய நூல்களைப் போன்ற சிறந்த மருத்துவ நூல்கள் அக்காலத்தில் வேறு எவராலும் இயற்றப்படவில்லை என்றும், இன்றுவரை வேறு எவராலும் இயற்றப்படவில்லை என்றும் இன்றுவரை கூட இப்பொருள்களைப் பற்றி போகரைப் போல் முழுமையாக ஆய்வு செய்தவர் எவரும் இல்லை”¹⁸⁴

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் எஸ்.பி.இராமச்சந்திரன்.

மேலும் இவர்

“சித்த மருத்துவத்தின் தனித்தன்மையை உணர வேண்டுமென்றால் திருமூலரிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும், குழந்தை கருத்தரிக்கும்போது தாய் தந்தையரின் மனநிலை உடல் நிலையிலிருந்தே சித்தவைத்திய நோய் நாடல் தொடங்குவதையும், திருமூலர் வழியில் வைத்தியத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பாடியவர் போகர் என்றும், போகர் 7000 ல் என்ற நூலில் அவர் பாடியுள்ள மேக ராஜாங்க எண்ணெய், தூதுகண்டன் கிருதம் போன்ற மருந்துகளுக்கு இணையே இல்லை என்றும், மைசூர் (ராஜ) வைத்தியர்கள் சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் இம்மருந்துகளை உபயோகித்துப் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்ததையும்”¹⁸⁵

குறிப்பிட்டுச் சித்தர்களின் மருத்துவச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

வேம்பின் மகத்துவம்

கருவூரார் வேம்பின் மகத்துவத்தைக் கூறி அதை உட்கொள்ளும் முறையையும் உட்கொள்ள வேண்டிய நாளினையும் அதனால் தீரும் நோய்களையும் கூறி நரைதிரையின்றிக் குன்றாத இளமையோடு நீண்டநாள் வாழலாம் என்கிறார். நீர் மிகுந்த வேம்பின் கொழுந்தை இருபத்தேழு நாட்கள் உண்டு வந்தால் எத்தகைய விஷ உயிர்கள் தீண்டினாலும் உடலில் விஷம் பரவாது என்றும், அதனைக் கார்த்திகை மாதத்தில் உண்ணவேண்டும் என்றும், ஒரு மாதம் அதனை உண்டால் பதினெட்டு வகையான குஷ்ட நோய்களும் தீரும் என்றும், எந்தத் தீய சக்தியும் நம்மை நெருங்காது என்றும், இந்த வேப்பங்கொழுந்தைப் பொடி செய்து தேனில் கரைத்து ஆறுமாதங்கள் உட்கொண்டால் நரைதிரை இன்றி இளமை குன்றாது நூறு வயது வரை இருக்கலாம் என்றும் கிழக்காணும் பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

“ஜலமிக்க கொழுந்தக் கிள்ளி

இன்பமுடன் தின்றுவா இருபத் தேழ்நாள்

ஆனதொரு சர்ப்பங்கள் தீண்டினாலும்

அது பட்டுப் போகும்பா அறிந்து கொள்ளே”¹⁸⁶

“கொள்ளப்பா மாதமொன்று கொண்டாயாகில்
 குஷ்டமென்ற பதினெட்டு வகையுந் தீரும்
 துள்ளுகின்ற பூதமொடு பிசாசு தானும்
 துடிதுடித்துக் கண்டவுட னோடிப் போடும்
 விள்ளுகிறேன் பொடிசெய்து கொழுந்து தன்னை
 வெருகடியாய்த் தேனில் அரைவருடங் கொண்டால்
 வள்ளலே நரையோடு திரையும் மாறும்
 வாலிபமுந் நூறு வயதிருப்பான் தானே”¹⁸⁷

என்பன பாடல்கள்.

வாத நோய்க்கான மருந்து

வாதநோய்களுக்கான உட்கொள்ள வேண்டிய மருந்துகளும், உடலில் பூசிக்கொள்ள வேண்டிய எண்ணெய்களும், சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இயற்கை அரண்களில், காடுகளில் வாழும் சித்தர்கள், தம்மைச் சூழும் பசுமையை, தாவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மருத்துவக்கலை வளர்த்தனர். அவற்றை நோய்தீர்க்கும் மருந்தாக்கி மக்களுக்குப் பயன்படச் செய்தனர்.

“ஊனுடம்பை வருத்தும் வாதநோய்க்கு,

‘வாட்டமற்ற மாவிலங்கு கொன்றை வேம்பு
 மகத்தான வெள்ளறுரு சங்கங் குப்பி
 கூட்டமிட்ட யெருக்கண்வேர் சித்ரமூலம்
 கோஷ்டமொடு திரிகடு கோடு”

இந்துப்பு, கல்லுப்பு, அட்டுப்பு, சவிட்டுப்பு, வளையலுப்பு என்ற ஐந்தையும் உரிய அளவில் இருநாழி நீரில் கலந்து, அனைத்தையும் அடுப்பேத்திப் பதப்படுத்தி, மண்டலம் உள்மருந்தாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். இதனுடன்,

“பகரக்கேள் வேட்பெண்ணெய் புங்கினெண்ணெய்
 பரிவான யெள்ளெண்ணெய் இலுப்பை எண்ணெய்
 நுகரக்கேள் புனைக்கா யெண்ணையோடு
 நுணுக்கமுள்ள தில்லைப்பா லெருக்கம்பால்
 நகரமாய் மாவிலங்கு முருங்கை வாகை
 நளினமா மிந்துப்பு வசம்பீருள்ளி
 வகரமாங் காயமொடு மூலங்கூட்டி
 வளமாக யெரித்தெடுத்து”

உடம்பில் தேய்க்கும் புறப்பூச்சும் மருந்தாகிறது. இதனால் முகவாரம், பக்கவாதம், திமிர்வாதம் உள்ளிட்ட அனைத்து நடுக்குவாதங்களும் தீர்ந்துபோகும் என்பது வசிஷ்டர் வாக்கு”¹⁸⁸ என்கிறார் இரா. குமுதவல்லி அவர்கள்.

தேள்கடிக்குரிய மருந்து

பேரிய நங்கை முலிகையின் வேர் தேட்கடிக்கு மருந்தாவதைப் புலிப்பாணிச் சித்தர்,

“போமப்பா தேட்காலி கடித்த பேர்க்குப்
பொங்கமுடன் பெரியநங்கை வேரைத் தானும்
வாமப்பா நீரிலே உரைத்துப்பூசு
வளமாக மட்டுபில் புகையைப் போடு
ஆமப்பா கடுகடுப்பு அடங்கிப் போகும்
அப்பனே தேட்காலி விஷமுந் தீருவதாய்ச்”¹⁸⁹

சுட்டுகின்றார்.

மலர்களும் மருந்தாதல்

மலர்களும் முலிகைகளாகி மருந்துப் பொருளாக நோய் நீக்கத்திற்குப் பயன்படுவதை,

“விதமான சூரியகாந்திப் பூவுந்
தளும்பவே செங்களுநீர் பூவினோடும்
தயவான முல்லைப்பூ மாம்பூகூட்டி
கிளம்பவே செவ்வலரிப் பூவுங் கூட்டி”¹⁹⁰

என்று புலிப்பாணிச் சித்தர் கூறும் மலர்களின் பட்டியல் விளக்குகிறது.

இங்ஙனம்,

உடம்பில் உத்தமனைக் கண்ட சித்தர்கள், உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தவர்கள். சித்தர்கள் தாவரங்களின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் பகுத்துப் பார்த்து, ஆராய்ந்து, வெற்றிக் கண்டவர்கள். இவர்கள் மனிதனை வாட்டும் வாத நோய்க்கும், மனிதனைத் துன்புறுத்தும் விஷக்கடிகளுக்கும் மருந்துகளைக் கூறியுள்ளனர். இதனை அறிந்து பயன்படுத்தினால் சமுதாய மக்கள் நோய் நொடியின்றி வாழலாம். மேலும் இந்தியாவை உலகநாடுகளேத் திரும்பிப் பார்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மருந்துப் பொருட்களின் அளவுமுறைகள்

சித்த மருந்துகளின் இச்செய்முறைகள் சிறக்க வேண்டுமெனில் அவை சேர்க்கப்படும் பொருள்களின் அளவு முக்கியமானதாகும். சித்தர் பாடல்களில் மருந்துப் பொருள்களில் சேர்க்கப்பட வேண்டிய அளவுமுறைகள்,

“சிறப்பாக முப்பூவும் வராகன் கூட்டி”¹⁹¹

“வையப்பா சாரமது வராகன் கூட்டி”¹⁹²

“சூளேநீ கால்கழஞ்சி சூதம் வாரு”¹⁹³

எனும் அளவைப் பெயர்களால் சுட்டப்படுகின்றன.

நோயாளிகள் மருத்துவரை அணுகும் முறை

நோயாளிகள் தம் நோய் நீக்கத்திற்கு மருத்துவரை நாடிச் செல்லும்பொழுது அவரை வணங்கி பண்புநெறியோடு தம்மால் இயன்றதை அவருக்குக் கொடுத்து, தனக்குள்ள நோய் என்ன என்பதையும் அவரிடம் கூற வேண்டும் என்பதை,

“பவின்றிட்ட நோயாளர் வைத்தியோர்க்குப்

பண்பாகத் தொழுதேத்தித் தாம்பூலமீந்து

இவின்றிட்ட மவையெல்லா மவர்க்குச் சொல்லி

இதம்பெறவே செய்தபின்பு உவிழ்தங் கொள்வாய்”¹⁹⁴

என நெறிப்படுத்துகின்றார் புலிப்பாணிச்சித்தர்.

மருத்துவர் நோயாளரை அணுகும் முறை

தம்மிடம் நோய் நீக்கக் கோரி வரும் நோயாளிகளிடம் மருத்துவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் சித்தர் பாடல்கள் நமக்கு விளக்குகின்றன. இவ்வகையில் நோயாளிகளின் உயிரைத் தன்னுயிர் போல் எண்ணி அவரைக் காப்பாற்றி புண்ணியனாய் இவ்வுலகத்தில் நல்ல திறமுள்ள வைத்தியனாய் விளங்க வேண்டுமென்பதை

“ஆதரையி லெளியோர்க்கு அவிழ்தமீந்து

தாமேதா னன்னமிட்டு வஸ்திரமீந்து

தயவாகத் தன்னுயிர்போ லவரைக் காத்துத்
 தீமேதான் சேராமல் புண்ணியவானாய்த்
 தீர்க்க முள்ள வைத்தியராய் இருந்து வாழ்வீர்”¹⁹⁵

எனப் புலிப்பாணிச் சித்தர் மருத்துவருக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களின் மருத்துவ
 சேவையினால் அவர்கள் வாழ்க என்றும் வாழ்த்துகின்றார்.

தொகுப்புரை

சமுதாயம், சமுதாயவிழுமம் பற்றிய அறிஞர்களின் விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சித்தர்கள் சமுதாயத்தை விட்டு நீங்கிக் காட்டைப் புகலிடமாகக் கொண்டாலும் தாமரை இலை நீர்போல் சமுதாயத்தை விட்டு நீங்காதவர்களாகவும் வாழ்ந்து, மக்களை நன்னெறிப் படுத்தியதும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

நிலையில்லா இந்த உலக வாழ்வில் எப்பொருளும், எந்த இன்பமும் நிலையானவை அல்ல என்பதையும் உணர்ந்து, அவற்றை அடைவதற்காக எந்தக் கொடுமைகளையும், பாவங்களையும், தவறுகளையும் செய்ய வேண்டாம் என்பதும், உண்மையான அறமே, தான தர்மமே, அதனால் விளையும் நன்மையே நிலையானது என்பதை உணர்ந்து அறச் செயல்களை மேற்கொள்ள வேண்டு மென்பதையும் சித்தர்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே, இறைவனுக்கான உண்மையானத் தொண்டு என்பதும், அனைத்து உயிர்களிலும் இறைவன் உறைவதால் அவற்றை மன மொழி மெய்களால் துன்புறுத்தக் கூடாது என்பதையும், அவற்றிற்கு உணவிட்டுப் பசிபோக்குதலுமே உண்மையான அறமாய் விளங்குவதும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மக்கள் செய்தொழிலால் வேறுபடுகிறார்களேயன்றி, பிறப்பால் அல்ல. எனவே, சாதி, சமய, மத பகைதுடைத்து, மக்கள் ஒற்றுமையாய் வாழவேண்டுமென்பதும், சித்தர்கள் இச்சாதி சமய பிரிவுகளைக் காண்பதையும், காண்பவர்களையும், சாடுவதும் எடுத்துக்கூறப் பட்டுள்ளது.

சித்தர்களின் பெண்களைப் போற்றும் பெருநோக்கும், ஆண்பெண் சமத்துவத்தை உரைக்கும் சமநோக்கும், மொழிப்பற்றை ஊட்டும் நன்னோக்கும் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவது புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

போலிச் சித்தர்களை இனம்கண்டு சீடர்களை விழிப்போடு இருக்க வேண்டும் என்ற சித்தர்களின் எச்சரிக்கை இச்சமுதாயத்திற்கானதுமாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

உயிர்ப்பலியிடல், பல்வேறு தலங்களுக்குச் சென்று நீராடல் முதலிய முடநம்பிக்கைகளைக் களைந்து மக்கள் அறிவுக் கண் கொண்டு அனைத்தையும் நோக்க வேண்டுமென்பதும் சித்தர் பாடல்வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

சித்தர் பாடல்களில் அறிவியலின் அடிப்படைக் கூறுகளான உற்றுநோக்கல். செய்துபார்த்தல், முடிபுகாணல் ஆகியவை சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவது புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வேதியில் வல்லுநர்களாய்ச் சித்தர்கள் திகழ்ந்தமையும், இயற்கைப் பொருட்கள் அனைத்தையும் அவர்கள் ஆய்வு செய்து வேதியியல் பண்புகளைக் கண்டறிந்தமையும் சித்தர் பாடல்வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

சித்தர்கள் விண்ணியல் மாந்தர்களாய், விண்ணில் வலம் வந்தமையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சித்த மருத்துவத்தின் சிறப்பும், நோயாளிகள் மருத்துவரை அணுகும் முறையும், மருத்துவர் நோயாளிகளுக்கு நோய்தீர்க்கும் முறையும் சித்தர்கள் கூறியுள்ளமை எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

இவ்வகையில் அறிவியல் கருத்துக்களும், மருத்துவ முறைகளும் சித்தர்கள் இச்சமதாயத்திற்கு அளித்த பெருங்கொடைகளே அகும்.

சான்றெண்விளக்கம்

1. த. ஈசுவரப்பிள்ளை பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைகள், ப.11
2. வாழ்வியல்களஞ்சியம் தொகுதி-8, ப.465.
3. முனைவர் இரா. கலாவதி, சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.104.
4. தா. ஈசுவரப்பிள்ளை, பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைகள், ப.17.
5. மேற்படி.,
6. சித்தர் நடப்பியல், ப.105.
7. சிவவாக்கியர் பாடல்கள், ஞானக்கோவை, ப.181, பா.307.
8. சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை, ப.114.
9. இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடல்கள், யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு பாகம் இரண்டு, ப.133, பா.23.
10. மேற்படி., பா.63, ப.137.
11. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.44.
12. திருக்குறள், 331.
13. மேற்படி., 337.
14. பட்டினத்தார் பாடல்கள், திரு.வி.க உரை, ப. 78, பா.27.
15. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல பட்டினத்தார் பா.62. திரு.வி.க. ப.36.
16. இடைக்காட்டுச்சித்தர், பா. 82.
17. சங். சித். பா. 24. (யோ. ஞா. சா. தி பாகம்.5)
18. கடு. சித். பா. 3.
19. குதம். சித். பா. 102.
20. மேற்படி., பா. 105.
21. மேற்படி., பா. 103.
22. மேற்படி., பா. 104.
23. கடுவெளிச்சித்தர், யோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு, பா. 5.
24. சிவவாக்கியர் பாடல்கள், ஞானக்கோவை, பா.22, பா.141.
25. மேற்படி., பா.235.
26. மேற்படி., பா.501.
27. மேற்படி., பா.235.
28. போகர் 7000 பா.865.
29. திருமூலர் திருமந்திரம், பா.44.
30. மேற்படி., பா. 1857.
31. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, ஞானக்கோவை, பா. 86.
32. சிவவாக்கியர் பாடல்கள், பா. 186.

33. புறநானூறு.
34. திருமந்திரம், பா.252.
35. மேற்படி., பா.250.
36. மேற்படி., பா.254.
37. மேற்படி., பா.255.
38. மேற்படி., பா.261.
39. மேற்படி., பா.263.
40. சங்க இலக்கியத்தில் சமூகப் பார்வை, ப. 20.
41. மேற்படி.,
42. க. நாராயணன் சித்தர் தத்துவம், ப.191.
43. குறள். 972
44. வால்மீகர் சுத்த ஞானம், ஞானக்கோவை, ப.368, பா.3.
45. அகத்தியர் ஞானம், பா.3
46. மேற்படி., பா.4.
47. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, பா.95.
48. சிவவாக்கியர், பா.45.
49. பட்டினத்தார்.
50. சிவவாக்கியர், பா.38.
51. வள்ளலார், திருவருட்பா, 5566.
52. பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல், ஞானக்கோவை, பா.99.
53. அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல், ஞானக்கோவை பா.68.
54. காகப்புசுண்டர், பா. 123.
55. பாம்பாட்டிச் சித்தர்.
56. பத்ரகிரியார் பாடல்கள், திரு.வி.க. பா.125.
57. கடுவெளிச்சித்தர் பாடல், யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு பா.32.
58. திருவருட்பா, பா.5569.
59. திரிகோணச்சித்தர் பாடல், யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு பா.38.
60. குதம்பைச் சித்தர் பாடல், யோக சாஸ்திரத்திரட்டு பா.137.
61. மேற்படி., பா.145.
62. போகர் உபதேச ஞானம், பா. 9.
63. திருவருட்பா, 4564.
64. மேற்படி., 4086.
65. மேற்படி., 4508.
66. அகத்தியர் ஞானம் 1 ஞானக்கோவை, பா.2.

67. அகத்தியர் ஞானம் 2, ஞானக்கோவை, பா.5
68. சிவவாக்கியர் பாடல், ஞானக்கோவை, பா.524.
69. மேற்படி., பா.13
70. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, ஞானக்கோவை, பா.16
71. அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல், ஞானக்கோவை, பா.76.
72. மேற்படி., பா.33
73. பத்திரகிரியார் பாடல், திரு. வி. கு பா.155.
74. மதுரைவாலை சாமி பாடல், ஞானக்கோவை, பா.146.
75. சுப்ரமணியர்.
76. பாம்பாட்டிச் சித்தர்,
77. பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடல், ஞானக்கோவை பா.98.
78. திருவருட்பா, பா.5566.
79. மேற்படி., பா.5598.
80. சங்க இலக்கியத்தில் சமூக பார்வை, ப.11.
81. இரத்தின சபாபதி, சமய இலக்கியம் அணிந்துரை.
82. அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல், ஞானக்கோவை பா.22.
83. சட்டைமுனி முன்னுனம் 100, ஞானக்கோவை பா.24.
84. கடுவெளிச்சித்தர் பாடல், யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு பா.30.
85. வள்ளலார் திருவருட்பா. பா.4654.
86. திருவருட்பா, பா.5544.
87. திரிகோணச்சித்தர் பாடல், யோ. கா. சாதி. பா.38
88. திரு. வி.க. பெண்ணின் பெருமை, ப.14.
89. கடுவெளிச்சித்தர் பாடல், யோக சா. தி 5, பா.27.
90. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, ஞா.கோ. பா.46.
91. சிவவாக்கியர் பாடல், ஞா.கோ. பா.505.
92. பத்திரகிரியார் மெய்ந்த ஞானம் புலம்பல், திரு.வி.க. பா.8.
93. கொங்கணர் வாலைக்கும்மி, ஞா.கோ.பா.72.
94. சிவவாக்கியர் பாடல், ஞா.கோ. பா.24.
95. அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல், ஞானம் கோவை பா.48.
96. கொங்கணர் வாலைக்கும், ஞானம் கோவை பா.66.
97. திருவருட்பா அருட்பெருஞ்சோதி அகவல், பா. 703-704.
98. மேற்படி., பா. 713-714.
99. மேற்படி., பா. 715-716.
100. மேற்படி., பா. 720-721.

101. அகத்தியர் 12000, பாகம் 1, பா.142
102. அகத்தியர் 12000, பா.121.
103. மேற்படி., பா.123.
104. மேற்படி., பா.124.
105. கொங்கணர் வாலைக்கும், ஞானம் கோவை பா.103.
106. மேற்படி, பா. 102
107. மதுரை வாலையாமி பாடல், ஞா. கோ. பா.127.
108. மேற்படி., பா.129.
109. குறள், 277.
110. போகர் 7000 5, பா.4358.
111. மேற்படி., பா. 4359.
112. அகத்தியர் 12000, பாகம் ஒன்று, பா. 133.
113. திருமந்திரம் பா.242
114. தங்கப் பிரகாசம், பாரதிதாசன் பாடல்களில் பெரியார் சிந்தனைகள், ப.61.
115. திருவருட்பா, பா.3678.
116. சிவவாக்கியர் பாடல், ஞா. கோ. பா.511
117. மேற்படி., பா.246
118. குதம்பைச்சித்தர் பாடல், யோ. ஞா. சாதி 2, பா.84
119. திருவருட்பா, பா.3472.
120. திரிகோணச்சித்தர், பா.17.
121. குதம்பைச்சித்தர் பாடல், யோ.ஞா.சாதி, பா. 84.
122. கடுவெளிச்சித்தர் பாடல், யோ.ஞா.சாதி, பா. 33.
123. சங்.சித். பா. 24.
124. கடுவெளிச்சித்தர் பாடல், யோ.ஞா.சாதி, பா.15.
125. கொங்கணர், பா.79.
126. குதம்பைச்சித்தர் பாடல், யோ.ஞா.சாதி, பா. 200.
127. மேற்படி., பா.207.
128. மேற்படி., பா.194.
129. மேற்படி., பா.195.
130. மேற்படி., பா.205.
131. மேற்படி., பா.191.
132. மேற்படி., பா.204.
133. மேற்படி., பா.210.
134. திருமந்திரம், பா.152.

135. கொங்கணர் வாலெக்கும்மி, சித்தர் ஞானக்கோவை, பா.2.
136. கொங்கணர் வாலெக்கும்மி, சித்பாட, பா.8.
137. நிஜானந்த போதம், ப.41.
138. தேரையர் சிவ பூஜா விதி, பா.69.
139. குதம்பைச் சித்தர் பாடல், யோ.ஞா.சாதி.பா.224.
140. காலாங்கி நாதர், பா. 119.
141. மேற்படி., பா. 87.
142. தமிழர் மரபுச் சமயம், சித்தர் பாடல்களில் அறிவியல் சிந்தனைகள் ப.85.
143. குறள், 423.
144. தமிழர் மரபுச் சமயம், சித்தர் பாடல்களில் அறிவியல் சிந்தனை, ப.89.
145. பாம்பாட்டிச்சித்தர் பூரணஞானம், யோ. ஞா. சாதி, பா.15.
146. திருமந்திரம், பா.117.
147. கடுவெளிச்சித்தர் பூரணஞானம், யோ.ஞா.சாதி, பா.15.
148. கடுவெளிச்சித்தர் சிவராஜயோகம், யோ.ஞா.சாதி பா.3-4.
149. மேற்படி., பா.5.
150. மேற்படி., பா.6.
151. மேற்படி.,
152. மேற்படி.,
153. மேற்படி., பா.8.
154. சித். நெறி. சித்.முறை, ப.14.
155. எஸ்.பி. இராமச் சந்திரன், சித்தர்கள் வரலாறு ப.75.
156. போகர் 7000, பா.559.
157. மேற்படி., பா.560.
158. மேற்படி., பா.561.
159. மேற்படி, பா.562.
160. மேற்படி, பா.563.
161. மேற்படி, பா.562.
162. சித்தர்கள் வரலாறு ப.78.
163. மேற்படி., 80.
164. கொங்கணர் வாதகாவியம் பா.736.
165. மேற்படி, பா.737.
166. போகர் 7000, பா.4005.
167. போகர் 7000, பா.88.
168. போகர் 7000, பா.90.

169. போகர் 7000, பா.91.
170. சித். நட. ப.167.
171. சிவவாக்கியர் பாடல், சித்.பா.121.
172. பத்ரகிரியார் மெயஞ்ஞானப் புலம்பல், பா.177.
173. நம். சித். ப. 150.
174. தாயுமானவர்.
175. நம பரித். ப.
176. இடைக்காட்டச்சித்தர் பாடல், யோக.ஞா.சாதி, பா.2.
177. வியாக்ரம பாதர் சாமதி, பா.61.
178. பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடல், சித். பா.8.
179. சித்.நெறி.சித். முறை, ப.34.
180. போகர் 700, பா.8 13.
181. டாக்டர் பி. சுகுமாறன், சித்தரகசியம், ப.13.
182. மேற்படி., பா.31.
183. மேற்படி, ப.
184. சித்.வர, பக். 73-74.
185. மேற்படி., ப.74.
186. கருவூரார் வாதகாவியம், பா.695.
187. மேற்படி., பா.696.
188. இரா. குமுதவல்லி, மெய்ம்மையும் மேன்மையும் ப.12.
189. புலிப்பாணி பலதிரட்டு. பா.79.
190. புலிப்பாணி முனிவர் வைத்தியம் 500, பா.100.
191. புலிப்பாணி பலதிரட்டு, பா.30.
192. மேற்படி, பா.86.
193. புலிப்பாணி ஜாலத்திரட்டு, பா.9.
194. புலிப்பாணி முனிவர் வைத்தியம் 500, பா.500.
195. மேற்படி, பா. 499.

இயல் ஐந்து

**சித்தர் பாடல்களில்
ஆன்மீக விழுமங்கள்**

- அ. இறை-சொற்பொருள் விளக்கம்
- ஆ. சித்தர்களின் இறைக்கோட்பாடு
- இ. சித்தர் பாடல்களில் இறைவழிபாடு

இயல் ஐந்து

சித்தர் பாடல்களில் ஆன்மீக விழுமங்கள்

தனி மனிதனுக்கும் தனிமனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட சமுதாயத்திற்கும் சித்தர்கள் ஆன்மீக விழுமங்களையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். செம்மையானப் பண்பட்ட நெறியில் ஒழுகும் வாழ்வின் ஒழுங்கே உடல், உள்ளத் தூய்மைக்கு வழிகோலும். இவ்வுள்ளத் தூய்மையே இறைவன் மனிதனிடத்தில் காண விழையும் தலையாய விழுமம் எனலாம். இன்றையச் சூழலில் பக்தி எனும் பெயரிலும், வழிபாடு என்ற பெயரிலும் சீர்கேடுகள் நிலவுகின்றன. பக்தியையும், வழிபாட்டையும் வைத்துக் கொண்டு இன்று பெரும் வணிகமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இறைவன் பெயரைச் சொல்லிப் பல்வேறு முறைகேடுகளும், கொடுமைகளும் நிலவுகின்றன. இறைவழிபாடு என்பது உண்மையான உணர்வு எனும் நிலையிலிருந்து மாறி, அன்றாடச் செயல்களில் ஒன்றாகவும், பகட்டிற்காகக் கூறிக்கொள்ளும் பழக்கங்களில் ஒன்றாகவும், தவறுகளை மறைப்பதற்கானக் கருவிகளில் ஒன்றாகவும் நிலைத்து வருகின்றது.

மக்களிடையே உண்மையான இறைநெறியும், வழிபாடும், மனத் தூய்மையும், நற்பண்புகளும், மறைந்து வருகின்றன. இறைவன் உண்மையில் மக்களிடத்தில் காண விழையும் நற்பண்புகளே இறைவனுக்கான உண்மையானப் பூசை மலர்களாகும். இதனையுணர்த்தும் பேரறிவுக் கருத்துக் கருவூலம் சித்தர் பாடல்களே. மக்களை எல்லா நிலைகளிலும், எல்லா விதங்களிலும் பக்குவப்படுத்திச் சீர்படுத்துவதே தத்தம் தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் சித்தர்கள்.

“ஆன்மீகம் தனிமனித உணர்வெனினும், அது தனி மனித உணர்வோடு நின்று விடாமல் சமுதாயத்திலும் நிலைகொள்கிறது என்பது உண்மையே. உண்மையான ஆன்மீகவாதிகள் தாம் சுவைக்கும் பேரின்பப் பெருவெளியிலிருந்து இறங்கி வந்து மக்கள் சமுதாயத்தில் கலந்து பழகி, துன்பச் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கும் பாமர மக்களுக்குப் பாகுபாடின்றி அருள்செய்தல் வேண்டும்.”¹

என்கிறார் க. நாராயணன்.

இவ்வகையில் சித்தர் பெருமக்கள் உண்மையான ஆன்மீகவாதிகள், சித்தர்கள் சிவனை வழிபடினும் அவர்கள் சமயப் பரப்பாளர்களாகத் திகழவில்லை. அவர்களின் பாடல்கள் தனிமனித அறம் தொட்டு, ஆன்மீக நெறிவரை புரட்சிக் கருத்துக்களையும், பொதுமை நெறிகளையும் மையமாகக் கொண்டவை.

“சித்தர்களுடைய கடவுட்கொள்கையில் அடிநிலை ஆதாரமாக விளங்குவது உடம்பே ஆகும். கருவறையிலிருந்து வெளிவந்த சீவனுக்கு மீண்டும் கருவறைக்குள் செல்லாத நிலையை (பிறப்பு இறப்பற்ற நிலை) உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டிய தெய்வக் கொள்கை சித்தர்களுடையதே. இவர்களின் இறைக் கொள்கை சமயங்களுக்கும், சடங்குகளுக்கும் பொய்ப்புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாய் விளங்குகிறது.”²

என்கிறார் அரங்க.இராமலிங்கம் அவர்கள்.

அன்பைப் பொழிந்து வாழும் வாழ்க்கையே ஆன்மீக வாழ்க்கை, ஆன்மீகப் பண்பிற்கு வழிகாட்டும் கருவியாகச் சித்தர் பாடல்கள் திகழ்கின்றன. சித்தர்களின் ஆன்மீகக் கருத்துக்களை ஊன்றிக் காண்போருக்கு, அவர்களின் இறைக்கோட்பாட்டின் புதுமையும், பொதுமையும், தனித்தன்மையும், சீரிய அரிய கருத்துக்களும் நன்கு புலப்படும்.

சிவனைத் தெய்வமாகக் கண்டு வணங்கி போற்றியவர்கள் பக்தர்கள். சிவனைச் சித்தனாகவும், தெய்வமாகவும், குருவாகவும் கொண்டு வணங்கி வழிபட்டுப் பின்பற்றியவர்கள் சித்தர்கள். சித்தர்களின் பாடல்களை உற்று நோக்கினால் அவர்களுடைய பொதுமையான இறைநெறியும், புதுமையான இறைப்பூசையும், புரட்சிகரமான இறைக் கொள்கையும், உண்மையான இறையருளும் நன்கு புலப்படும். சித்தர்கள் சிவனைச் சித்தராக வணங்கினும் அவர்கள் சமய எல்லைக்குள் நின்றவர்களல்லர். அவர்களுடைய இறைக்கொள்கையின் கருத்துக்களை நுண்ணறிவு கொண்டு நோக்கின் அக்கருத்துக்கள் ஒரு சமயத்திற்குள், நாட்டிற்குள், மதத்திற்குள் எல்லை கொண்டு நிற்காமல் அனைவருக்கும் பொதுவாய், பயனுள்ளதாய்த் திகழ்வது புலப்படும்.

சித்தர்கள் இறைவனை மனதில் கண்டவர்களாய், புறவழிபாடுகளிலும், புறப்பூசைகளிலும் மனம் செலுத்தாமல் உயிர்களுக்குத் தொண்டு செய்தலையே தம் முதன்மையான இறைத் தொண்டாய், மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டாய் இறைத் தொண்டாற்றினர்

“சித்தர்கள் சமுதாயத்திற்கு, மக்களுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளில் மிகச் சிறந்தது கடவுள் பற்றிய கொள்கையை விளக்கியமையே ஆகும். ஆலயங்களில் மட்டுமே இறைவன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மக்கள் கண்மூடித்தனமானப் பழக்கங்களில் தம் பொன்னையும் பொருளையும் காலத்தையும் இழந்து வந்த போது சித்தர்கள் இறைவன் இருக்குமிடத்தை மக்களுக்கு உணர்த்தினார்கள்”³

என்கிறார் சிவராஜன் அவர்கள்.

அன்பான உள்ளமே இறைவன் உறையும் திருக்கோயிலாய், உள்ளத்திற்கு இடமளிக்கும் உடலே இறைவன் குடியிருக்கும் இல்லமாய், ஒன்றே இறையாய், அன்பே இறையாய், அறிவே இறையாய், ஒளியே இறையாய், தன்மனமே இறைவனுக்கான நற்காணிக்கையாய், உண்மையானப் பக்தியே முக்திக்கு வழியாய், மனிதனின் நற்பண்புகளும், நற்செயல்களுமே உண்மையானப் பக்தியாய், இறைவனின் திருவடிப்பேறே வாழ்வின் நற்பேறாய்ச் சித்தர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இது சித்தர்கள் ஆன்மீக நெறியில் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்திய புரட்சி எனலாம்.

‘இறை’ - சொற்பொருள் விளக்கம்

‘இறை’ எனும் சொல்லிற்கு

“அனு, அரசன், இறைப்பொழுது, இறைமை, உயர்ச்சி, உயர்ந்தோன், எப்பொருட்கும் இறைவன், கடவுள், தங்கல், தலைமையானது, மூத்தோன் வசித்தல்”⁴

என்று அகராதி பொருள் தொகுக்கின்றது.

“இறைவன் எனும் சொல் ‘இறு’ என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் பிறந்ததாகும். இதற்கு எல்லாப் பொருள்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவன், உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் தோற்றத்திலும்,

முடிவிலும் தாம் காரணமாகவும்.தனக்குத் தோற்றம் முடியுமின்றி இருப்பவன் என்பது பொருளாகும்”⁵

இரா. குமுதவல்லி அவர்கள்,

“எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய் இருந்து, யாவுமாய், எவருமாய்த் தோன்றிப் புறப்பேருலகம் முழுமையாய் விளங்குவதும், விளங்கச் செய்து கொண்டு இருப்பதும் எதுவோ, அதுவே கடவுள் எனப்படும்.

**அனைத்து அறிதற்குரிய புறப்பெருநிலை-கட
அறிந்து உணர்தற்குரிய அகஇயல்நிலை-உள்**

என்பதும் மனிதனின் அகநிலைதான், அழியாத தெய்வீகக் கடவுள் இயல் ஒளி அணுவாய் இவ்வுடல் உயிர் வாழ்வுக்கு முழுமுதந்துணையாய், ஆன்ம அணுவெனத் தலைநடுவுள் இருந்து ஒளிர்கின்றது.”⁶

என்கிறார்

இத்தகைய இறைவனைத் தொல்காப்பியர் கடவுள் என்றும், தெய்வம் என்றும் சுட்டுகின்றார்.

“கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”⁷

“காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏழுந் கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்”⁸

“தெய்வம் சுட்டிய உயர்நிலைக் கிளவி”⁹

“தெய்வம் அஞ்சல் புரையறத் தெளிதல்”¹⁰

“தெய்வம் உணாவே மா மரம்புள் பறை”¹¹

“உள்ளுரை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்”¹¹

“வழிபடும் தெய்வம் நிற்புறம் காப்ப”¹³

என்பவை நூற்பா வரிகள்.

ஒன்றே இறை

கடவுளாய், தெய்வமாய், இறையாய், வழங்கப்படும் பரம்பொருளை, மக்கள் அவரவர் நிலைக்கேற்ப பல்வேறு பெயர்களிட்டு வணங்குகிறார்கள். பெயர்கள் பலவாயினும் இறைவன், பரம்பொருள் ஒன்றே என்பதே சித்தர்களின் ஆணித்தரமான ஆன்மீகச் சிந்தனையாகும்.

இறை நம்பிக்கையும், இறைவழிபாட்டு முறையும் பல தெய்வ வழிபாடும் மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒன்றிவிட்டவையாகும். சமுதாய அமைதிக்கும், சமூக ஒற்றுமைக்கும், மக்களின் நிம்மதியைக் குலைத்து, வேற்றுமையை உருவாக்கி, வாழ்க்கையைச் சிதைக்கும் சண்டைகளுக்கும் காரணமாகாதவரை எப்படிக்கமும், எவ்வழிபாடும், எந்நம்பிக்கையும் தவறானவையல்ல எனலாம்.

இறைவழிபாட்டில் மலிந்து கிடக்கும் மூடப்பழக்கவழக்கங்களும், சமயச் சண்டைகளும் சமுதாயத்தை, இறை நம்பிக்கையை, ஆன்மீகத்தை, இறைப்பற்றைச் சிதையச் செய்தன. இச்சிதைவை அகற்றி, வேற்றுமையைப் போக்கி மக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முனைந்தவர்கள் சித்தர்கள்.

சித்தர்கள், இறை நம்பிக்கையையோ, இறைவழிபாட்டையோ, இறைவனையோ, பக்தியுணர்வையோ எதிர்ப்பவர்களல்லர். இவற்றில் காணப்படும் குற்றங்களைக் களைய விரும்பியவர்கள். இறைவனை அணுகும்முறைகளில், வணங்கும் முறைகளில் புதுமை புகுத்தியவர்கள் அவர்களுடைய புதுமைகளே, புரட்சிகளே ஆன்மீக விழுமங்களாய் மிளர்கின்றன.

சமுதாயத்தில் நிலவிய பூசல்களையும், பிளவினையும் கண்டு சித்தர்கள் மனம் வருந்தி வெகுண்டெழுந்தனர். இறையுணர்வால், சமயப்பற்றால், இறைநெறியால் பெருக வேண்டிய அன்பு அருகியதற்குக் காரணம், தன்னலக்காரர்களின் சதியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையிலிருந்த மக்களின் அறியாமையே என்பதைச் சித்தர்கள் புரிந்து கொண்டனர். அறியாமையைப் போக்கி அறிவுச் சுடரேற்றி, மக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் எளிய மொழியில் தத்தம் புரட்சி வித்துக்களை விதைத்தார்கள் சித்தர்கள். அவற்றுள் ஒன்றே 'இறை ஒன்றே' எனும் பொதுமை நோக்கு. இதற்கு

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமன்இல்லை நாணாமே
சென்றே புகும்கதி இல்லை நும்சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந்து உய்மினே”¹⁴

என மனிதகுலம் முழுமையும் ஒன்றே, அவ்வாறே அம்மக்களுக்கான இறைவனும் ஒருவனே. எனவே, மக்கள் அனைவரும் இறைவனை எண்ணி பிறருக்கு நன்மையையே நினைத்து நல்லதையே செய்து நன்னெறிப் படுபவர் இறவாப் புகழைப் பெறுவர் என்றும் அவர்களுக்கு இறப்பில்லை என்றும் எடுத்துக்கூறி ஓர் இறைக் கொள்கைக்கு முத்திரைப் பதிக்கின்றார் திருமூலர்.

உண்மையான இறைவன் ஒருவனே என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாத பல மதங்களும் பொய்யான இறை நெறியையே போற்றுகின்றன என்பதை

“மெய்த் தேவன் ஒன்றென்று வேண்டாத பன்மதம்
பொய்த் தேவைப் போற்றுமடி குதம்பாய்
பொய்த் தேவைப் போற்றுமடி”¹⁵

குறிப்பிடுகின்றார் குதம்பைச் சித்தர்.

மேலும் அவர் இப்பாடலில் தெய்வம் ஒன்றே என்ற பொதுநெறியைப் போற்றாமல் பல மதங்களும் பொய்யான இறைவனையே போற்றுகின்றன என்றும் கூறுகின்றார். அகத்தியர்,

“சத்திய பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்”¹⁶

என்று ஓர்இறையை எடுத்துரைத்து,

“ஒருவன் என்றே தெய்வத்தை வணங்கவேணும்”¹⁷

என்று அறிவுறுத்தி,

“முச்சுடரும் ஒன்றாம் மும்மூர்த்தியல்ல
மூவருமே ஆளுருவம் ஒன்றேயாகும்”¹⁸

என்று வலியுறுத்தி,

“வணங்குவாய் செகசோதி ஒருவனாகி”¹⁹

என ஆணையிடுகின்றார். பட்டினத்தாரும்,

“ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உண்டென்றிரு”²⁰

என நன்னெறிப்படுத்துகின்றார்.

இறைவன் பெயரில் தம்மிடையே வேறுபாட்டினை உருவாக்கிக் கொண்ட மக்களைக் கண்டு சிவவாக்கியர் வருந்தியதோடன்றி அவர்களிடையே

ஒற்றுமையை உருவாக்கினார். “இந்துமதக் கிளைகளான சைவமும் வைணவமும் குறிப்பாகத் தமிழக மக்களைப் பிரித்து அலைக்கழித்தன.”²¹ என்றும்,

“சிவ சிவ என ஒலித்துக் கொண்டே பிறந்ததாலும் சிவவாக்கியம் என்ற நூல் செய்ததாலும் சிவவாக்கியர் என்றழைக்கப்பட்டச் சித்தர் இராம நாமம் பற்றிய சிறப்பையும் அந்நாமத்தைச் சொல்வதால் ஏற்படும் பயனையும் குறியுள்ளமை சைவ-வைணவ வேறுபாடு நீங்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியாகும்”²²

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் க. நாராயணன்.

இந்நிலையில் சைவமாயினும், வைணவமாயினும் ஒன்றேயென்றும், இறைவனும் ஒன்றென எடுத்துக்கூறி மக்களை ஒருங்கிணைக்க முயன்றார் சிவவாக்கியர்.

சந்திரனைச் சூடி மான்மழு ஏந்திய ஈசனும் சங்குச் சக்கரம் ஏந்திய திருமாலும் ஒருவரில் ஒருவர் கலந்திருப்பதே உண்மையென்றும், ஒருபடி உப்பும் ஒருபடி நீரும் கலந்தால் ஒருபடி அளவே இருப்பது போல் ஆழியோனும் ஈசனும் கலந்து ஒன்றாய் இருப்பர் என்றும், தில்லையில் திருவடி எடுத்தாடும் நாயகனும், திருவரங்கமதில் திருத்துயில் கொள்வோனும் ஒருவனே, முழுமுதற்பொருளாக இருக்கும் இறைவன் ஒருவனே என்றும், இவ்வுண்மையறியாது, மக்களிடத்து வேற்றுமையை உருவாக்குவோர் வாய்புழுத்து மாய்வர் என்றும், நரகத்தில் வீழ்வர் என்றும் கீழ்வரும் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“இடதுகண்கள் சந்திரன் வலதுகண்கள் சூரியன்
இடக்கைசங்கு சக்கரம் வலக்கைசூல மான்மழு
எடுத்தபாத நீள்முடி எண்திசைக்கும் அப்புறம்
உடல்கலந்து நின்றமாயம் யாவர்காண வல்லரோ”²³

“நாழிஉப்பு நாழிஉப்பு நாழியான வாறுபோல்
ஆழியோனும் ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்திடம்
எருதில்ஏறும் ஈசனும் இயங்குசக்ர தரனையும்
வேறுவேறு பேசுவார் வீழ்வர்வீண் நரகிலே”²⁴

என்பன பாடல்கள். மேலும் சிவவாக்கியர் அனைவரின் இறைவனும் ஒன்றே என்றும், உன்னுடையதும் என்னுடையதுமாய் அங்குமிங்குமாய் இரண்டு தெய்வம் இருப்பதில்லை என்றும், எங்கும் நிறைந்த இறைவன் ஒன்றே என்றும் எடுத்துரைத்து, அதனை மாற்றி பேதம் சொல்வோர் வாய்புதைத்து இறப்பர் என்றும்

“எங்கள் தேவர் உங்கள் தேவர் என்றிரண்டு தேவரோ
இங்குமங்கு மாய் இரண்டு தேவரே இருப்பரோ
அங்குமிங்கும் ஆகிநின்ற ஆதிமூர்த்தி ஒன்றலோ
வங்கவாரம் சொன்ன பேர்கள் வாய்புதைத்து மாள்வரே”²⁵

எனும் பாடலில் வலியுறுத்துகின்றார்.

“அரியமாகி அயனுமாகி அண்டமெங்கும் ஒன்றதாய்
பேரியதாகி உலகுதன்னில் நின்றபாதம் ஒன்றலோ
விரிவதென்று வேறுசெய்த வேடமிட்ட மூடரே
அறிவினோடு பாரும் இங்கும் அங்கும் எங்கும் ஒன்றதே”²⁶

என அறிவு கண் கொண்டு பார்த்தால் அங்கும் இங்கும் எங்கும் நிறைந்து நின்ற இறைவன் ஒருவனே என்பது புலனாகும் என்கிறது சிவவாக்கியரின் இப்பாடல்.

திருமூலர், மூலப்பொருளான மண் ஒன்றுதான். ஆனால் அதைப் பயன்படுத்தி பலவகையான நல்ல பாண்டங்கள் செய்யப்படுவது போல, உலகத் தோற்றத்திற்குக் காரணமானப் பரம்பொருள் ஒருவனே. அவனே அத்தனை உயிர்களிலும் கலந்திருக்கிறான் என்னும் உயர்கருத்தை,

“மண் ஒன்றுதான் பலநற்கலன் ஆயிடும்
உண்ணின்ற யோனி கட்கெல்லாம் ஒருவனே”²⁷

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இவ்வாறு சித்தர்கள் என்றும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஒன்றே எனும் பொதுமையான இறைச் சிந்தனையை முன் வைக்கின்றனர்.

“எங்கும் பொதுவாய் நிறைந்திருக்கும் அருட்பெருஞ்சோதியை அனுபவிக்க சாதிச் சமய வழக்குகளை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்கிறார் இராமலிங்க அடிகள். ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்றுரைத்தார் திருமூலர். சமயச் சண்டைகளைத் தவிர்த்து அன்பால் மக்கள் ஒன்றாகி வாழவேண்டும் என்று சித்தர்கள் விரும்பினர்.”²⁸

அன்பே இறை

உலகில் சமயங்கள் பல இருப்பினும், ஒவ்வொரு சமயத்திலும் கிளைகள் பல இருப்பினும், சமயங்கள் அனைத்தும் ‘அன்பு’ ஒன்றையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன. அனைவரையும் அன்பாயிருக்கச் சொல்கின்றன. அன்பே வாழ்வின் அடிப்படை தேவை, தகுதி என்று வலியுறுத்துகின்றன. அன்புள்ளாரிடத்தே இறைவன் இருப்பான் என்றும், இறைவன் அன்பே வடிவானவன் என்றும், அன்பே இறைவன் என்றும், இறைவன் அன்பிற்கு அடிமையானவன் என்றும் எடுத்துரைக்கின்றன. சித்தர்களின் இறைக் கொள்கையும் அன்புக் கொள்கையே ஆகும். அனைத்து நிலைகளிலும், இறைமையிலும் அன்பையே மையப்படுத்தி முன் வைக்கின்றனர். இறைவன் அன்பு வடிவானவன் என்பதை ஆணித்தரமாக உரைத்து அன்பும் இறையும் ஒன்றென்றும், வேறல்ல என்றும் உறுதிபடுத்தியவர்கள் சித்தர்கள். இதற்கு தக்கச் சான்றாய் அமைவது திருமூலரின்,

“அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”²⁹

என்னும் திருமந்திர வாக்காகும்.

மேலும் இறைவனை அன்பில் மட்டுமே உணர முடியும் என்பதை,

“அன்பில் இறைவனை யாம்அறி வோம்”³⁰

என உறுதிபடுத்தி, அன்புள்ளத்தோடு மனம் உருகி இறைவனை நினைப்பவர்களே இறைவனை உணரமுடியும் என்பதையும், அன்புக்குள் அன்பாய் அமர்ந்திருக்கும் பரம்பொருள் அன்புள்ளவர்களுக்கே என்றும் துணையாக நின்று அருள் புரிவதையும்,

“அன்போடு உருகிஅகம் குழைவர்க்கு அன்றி
என் போல் மணியினை எய்த வொண்ணாதே”³¹

“அன்பினுள் ளாகி அமரும் அரும்பொருள்
அன்பினள் ளார்க்கே அணைத்துணை யாமே”³²

என்று புலப்படுத்துகின்றார். இடைக்காடர், இறைவன் தாயைக் காட்டிலும் அன்பானவர் என்பதை,

“தாயினும் அன்பன் அன்றோ”³³

எனக் கூறி, இறைவனை அன்போடு நோக்கின் இறைவனின் திருவடியை அடையலாம் என்றும் அன்பு நெறிப் படுத்துகின்றார்.

“ஆதி பகவனையே
அன்பாய் நினைப்பாயேல்
சோதி பரகதிதான்
சொந்தமது ஆகாதோ”³⁴

என்பது பாடல். வள்ளலார் தான் அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென இறைவனை வேண்டி,

“ஆருயிர்க் கட்கெல்லாம் நான்
அன்பு செயல் வேண்டும்”³⁵

அன்பே வடிவான இறைவனை, அன்புக்கு அடிமையான இறைவனை, அன்பாகப் பிடிக்குள்அடங்கும் இறைவனை,

“அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே
அன்பெனும் குடில்புகும் அரசே
அன்பெனும் வலைக்குப் படும்பரம் பொருளே
அன்பெனும் கரத்தவர் அமுதே
அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே
அன்பெனும் உயிர்ஒளிர் அறிவே
அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரொளியே”³⁶

என்று பாடுகின்றார். சிவவாக்கியர்,

“அன்பனுக்குள் அன்பனாய் நிற்பன் ஆதிவீரனே
அன்பருக்குள் அன்பராய் நின்ற ஆதிநாயகனே”³⁷

என்று இறைவன் அன்பே வடிவாக அன்புக்குள் அன்பாய், அன்பருக்குள் அன்பராய் இருப்பதைச் சுட்டுகின்றார்.

அன்பினால் இறைவனை அடைய முடியும் என்பதும் அன்பே கடவுள் என்பதும் உண்மையான நன்மொழியே என்பதைச் சித்தர் பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. சித்தர்களில் ஒரு சித்தனாக நானும் வந்தேன் இவ்வுலகில் என்று கூறிக்கொள்ளும். புதுமைக் கவி பாரதியாரும்,

“உயிர்க ளிடத்தில் அன்பு வேணும்-தெய்வம்
உண்மையென்று தானறிதல் வேணும்”³⁸

“அன்பென்று கொட்டு முரசே-அதில்
யார்க்கும் விடுதலை உண்டு”³⁹

“அன்பிற் சிறந்த தவமில்லை”⁴⁰

என்று அன்பை முன்னிலைப்படுத்துகின்றார்.

அறிவே இறை

அன்பாய் விளங்கும் இறைவனைக் குறிப்பிட்டது போல் அறிவே இறையாய் விளங்குவதையும் சித்தர் பாடல்கள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

திருமூலர் இறைவன் அறிவு வடிவானதைத் தான் அறிந்ததை,

“அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
அறிவு வடிவென்று அருள்செய்தான் நந்தி
அறிவு வடிவென்று அருளால் அறிந்தே
அறிவு வடிவென்று அறிந்திருந் தேனே”⁴¹

எனும் பாடலில் ஆருயிர் அறிவு வடிவானது என்பதை அறியாமல் இருந்த எனக்கு இறைவன் என் மயக்கம் தெளிவித்து, அறிவு வடிவானது என்பதை உணரச் செய்தான். ஆன்மா அறிவு வடிவானதென்பதை இறைவன் அருளால் அறிந்துகொண்ட பின் அதனை நான் உணர்ந்து கொண்டேன் என்கிறார்.

திருமுலர் 'தான் அறிவு வடிவானவன்' என்பதை உணர்ந்து கொண்டதை நோக்கும்போது மனித உள்ளத்திலும் உடலிலும் வீற்றிருக்கும் இறைவன் அறிவு வடிவானவன் என்பதை இதிலிருந்து உய்த்துணர்தல் வேண்டும்.

“அறிவாகி நின்ற அளவறியேன் பூரணமே”⁴²

என்று பட்டினத்தாரும்

**“அறிவை அறிவால் அறிந்தே அறியும் அறிவுதனின்
பிரிவுபட நில்லாமல் பிடிப்பது இனி எக்காலம்”⁴³**

என பத்திரகிரியாரும் அறிவைச் சுட்டுகின்றனர். அறிவாய் விளங்கும் இறைவனை அறியாத பிற அறிவுகள் இருந்து எப்பயனுமில்லை எனும் திருமுலரின்,

**“எல்லாம் அறியும் அறிவுதனை விட்டு
எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை”⁴⁴**

எனும் இக்கூற்று சிந்திக்கத் தக்கது.

பாரதியாரும் அறிவே தெய்வம் என்பதை

**“ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவிலிகாள்-பல்
லாயிரம்வேதம் அறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளிரோ”⁴⁵**

என்று வினவ, பாரதிதாசனோ,

“அறிவொன்றே தெய்வம்”⁴⁶

என்று அறுதியிட்டு, ஆணித்தரமாக உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

குதம்பைச்சித்தர் பொய்ஞ்ஞானம் போக்கி இறைவனை முழுமையாய் உணர்வதற்கு உண்மையான அறிவு வேண்டுமென்றும், பிறவிப் பிணியை நீக்கும் அறிவே பெரிதென்றும், இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவன் உண்டு என்று கண்டறிவதும் அறிவென்றும், ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் முக்குற்றம் போக்குவதே அறிவென்றும் அறிவிற்குப் பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றார்.

**“பொய்ஞ்ஞானம் நீக்கியே பூரணஞ் சார்தற்கு
மெய்ஞ்ஞானம் வேண்டுமடி - குதம்பாய்
மெய்ஞ்ஞானம் வேண்டுமடி”⁴⁷**

“பிறவியை நீக்கிடப் பேரின்பம் நோக்கிய
அறிவு பெரிதாமடி-குதம்பாய்
அறிவு பெரிதாமடி”⁴⁸

“அண்டத்தைக் கண்டதை யாக்கினோன் உண்டென்று
கண்ட தறிவாமடி-குதம்பாய்
கண்ட தறிவாமடி”⁴⁹

“முக்குற்றம் நீக்கமுயலுமெய்ஞ் ஞானமே
தக்கமெய்ஞ் ஞானமடி-குதம்பாய்
தக்கமெய்ஞ் ஞானமடி”⁵⁰

என்பன பாடல்கள்.

ஒளியே இறை

எங்கும் நிறைந்து, உடலிலும் அன்பான, தூய உள்ளத்திலும் வீற்றிருக்கம் இறைவன் சோதி வடிவானவன் என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். ஒளி வடிவான இறைவனைக் குறிப்பிடாத சித்தர்களே இல்லை. அனைத்துச் சித்தர்களும் இறைவனின் ஒளி வடிவத்தைக் போற்றுகின்றனர்.

இறைவனைச் சோதியாகக் காண்பது இறையன்பர் மரபு. உள்ளத்தினுள்ளே ஒளிவீசும் அழகிய சுடராய் இறைவன் இருப்பதையும், தன் உள்ளத்தில் ஒளிவிடும் சோதியாய் இறைவன் அமர்ந்திருப்பதையும்

“ஒண்குட ரானை உலப்பிலி நாதனை
ஒண்குட ராகிஎன் உள்ளத் திருக்கின்ற
கண்குட ரோன்உல கேழும் கடந்தஅத்
தண்குடர் ஓமத் தலைவனும் ஆமே”⁵¹

என்று திருமூலர் உரைக்கும்.

“சோதி மயமாய் துவங்க வுதித்த”⁵²

இறைவனின் ஒளிநிலையும் போற்றற்குரியது.

“விளம்புதற்கு அரிதான சோதி போல”⁵³

திகழும் இறைவனை

“அருட் பெருஞ் சோதி
அருட் பெருஞ் சோதி”⁵⁴

என்றும்

“உயிரகத்தே ஒளிநிறைந்த ஒருவன்”⁵⁵

என்றும்

“பிண்டத் தகத்தும் புறத்தும் நிறைந்த
பெரிய சோதி”⁵⁶

என்றும்

“கருணைப் பொதுவிற்பெரிய சோதி”⁵⁷

என்றும், போற்றும் வள்ளலார் பரவெளியில் அருட்சோதியாய் ஒளிவீசும் இறைவனை அடைதலே, அவ்விறைவனின் ஒளியைப் பெறுதலே, இறைவனின் ஒளிவடிவினைக் காண்பதே கிடைத்தற்கரிய பெரிய பேறு, மற்றவையெல்லாம் எளியனவே என்பதை,

“துரியமேற் பரவெளியிலே சுகநடம் புரியும்
பெரியதோர் அருட்சோதியைப் பெறுதலே எவைக்கும்
அரியபேறு மற்றிவை யெலாம்எளியவே அறிமின்
உரிய இம்மொழி மறைமொழி சத்தியம் உலகீர்”⁵⁸

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பேறாகி வெளியாகி வெளியில் வானாப்
பெருவெளியாய் ஒளிக்குள்ளே ஒளியுமாய்”⁵⁹

என ஒளியுருவுமாகி,

“பாரப்பா ஒளிக்கப்பா லொன்றுமில்லை”⁶⁰

என்பதாய் ஒளியே இறையாய் ஒளிக்கின்றது. கலங்கமற்ற தீபமாக ஒளிரும் இறைவனின் ஒளிவடிவை, இறையருளை,

“கலங்கமில்லா தொளிக்கின்ற தீபமாகிக்
உலவுகின்ற சோதிபதங் காப்பை”⁶¹

எனத் தேரையர் வேண்ட,

“உத்திதரு மவ்வொளியில்நின்று பாரு”⁶²

என்று புலிப்பாணிச்சித்தர் அறிவுறுத்த,

“சோதியென்ற பரவெளியைக் கருத்துள் வைத்துக்”⁶³

கதிமோட்சமடைய வழிகாட்டுகின்றார் காலாங்கிநாதர்.

“எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும்
எங்கு மொன்றாய் முட்டித் ததும்பி
எங்கு முளைத் தோங்கும் சோதி”⁶⁴

என்று பட்டினத்தாரும்,

“சோதிமய மானபரி சுத்த வத்து”⁶⁵
“தூமணியாய் விளங்கிய சோதி”⁶⁶
“பொன்னில் ஒளிபோல் எங்கும் பூரணமாய்”⁶⁷

விளங்கும் இறைவன் என்று பாம்பாட்டிச் சித்தரும் ஒளிவடிவை வரிவடிவாக்குகின்றனர்.
குதம்பைச் சித்தரும், இறைவன் சோதி வடிவானதையும்,

“சோதியாய் நின்றானடி-குதம்பாய்
சோதியாய் நின்றானடி”⁶⁸

என உரைத்து, அவ்வொளியின் தூயநிலையை,

“மாணிக்கக் குன்றிற்கு மாசற்ற சோதிக்கு”⁶⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“துஞ்சம் போது சுடர்விடும் சோதி”⁷⁰

என்பர் நாவுக்கரசர்.

இறைவன் தன்னுள் உள்ளொளியாய் நின்றதைக் கடுவெளிச் சித்தர்,

“என்னிடத்தில் உள்ளொளியாய் வந்தவரோ”⁷¹

என்று போற்றிப் பரவுகின்றார். இடைக்காட்டுச் சித்தரும்,

“காலமுன்றும் கடந்த கதிரொளியை யுள்ளத்தால்”⁷²

நினைக்கச் சொல்லி,

“கண்ணுன்மணியைக் கருதிய பேரொளியை
விண்ணின் மணியை விளக்கொளியைப் போற்றீரே”⁷³

“சோதியைக் கண்டோமென்றே தும்பீபற”⁷⁴

என்று போற்றச் சொல்கிறார்.

“சோதி மயமாஞ் சோமன்”⁷⁵

என்று புண்ணாக்குச் சித்தரும்,

“எங்கும் நிறைந்தே யிருக்கின்ற சோதி”⁷⁶

“அணுவாய் பல்லண்டமா யானசிற் சோதி”⁷⁷

என்று குதம்பைச் சித்தரும், ஒளியே உருவான இறைவனைச் சொல்
வடிவாக்குகின்றனர்.

“உண்ணாடியுள்ளே ஒளிபெற நோக்கும் சித்தர்களுக்குக் கண்ணாடி
போலக் கலந்தொளிர அவர்களும் ஒளியுடம்பினராவர். இந்த ஒளி
வழிபாடு உலக முழுவதிலும் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவானதாக
விளங்குகின்றது. பௌத்தமும் தாவோயிசமும் நெருப்பைத் தெய்வமாகப்
போற்றுகின்றன. கடவுள் ஒளிமயமானவர் என்பது கிறித்தவ நம்பிக்கை.
உலக ஒளிக்கு வழிகாட்டும் பேரொளி கடவுள் வயப்பட்டது என்பர்
இசுலாமியர். சைவ, வைணவமும் ஒளிநிலையைப் பூசிக்கின்றன.”⁷⁸

என்பது முனைவர், இரா. குமுதவல்லி அவர்களின் கருத்து.

சித்தர்களின் இறைக்கோட்பாடு

எங்கும் நிறைந்த இறைவன்

ஒன்றாய், அன்பாய், அறிவாய், ஒளிரும் இறைவன் அங்கிங்கெனாதபடி
எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவன். இறைவனின் நிறைத் தன்மையைப் பாடாத
இலக்கியங்கள் இல்லை. இவ்வகையில் சித்தர்களும் இறைவனின் எங்கும் நீக்கமற
நிறைந்த தன்மையை உணர்ந்து உரைத்துள்ளனர்.

இடைக்காட்டுச் சித்தர், எள்ளில் உள்ளே முழுவதும் எண்ணெய்
நிறைந்திருப்பது போல் இவ்வுலகம் முழுவதும் இறைவன் நிறைந்திருக்கிறான்
என்பதை,

“எள்ளில் தைலம்போல் எங்கும் நிறைபொருளை
உள்ளில் துதித்தே உணர்வடைந்து போற்றீரே”⁷⁹

என்று போற்றி, எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த இறைவனின் திருவடியை,

“எங்கும் நிறைபொருளைப் பசுவே

எண்ணிப் பணிவாய்”⁸⁰

என நெறிப்படுத்துகின்றார். பட்டினத்தாரும் இக்கருத்தினராய், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனைத் தம் உள்ளம் அறியாதிருந்த நிலைமையை,

“எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கு நிறைந்திருந்த

துள்ள மறியா துருகினேன் பூரணமே”⁸¹

எனச் சுட்டி, பிறகு எங்கும் நிறைந்த அவ்விறைவனிடத்துத் தம் உள்ளம் பாலும் சுவையும் கலந்தது போல் கலந்த தன்மையை,

“மேலாகி யெங்கும் விளங்கும் பரம்பொருளிற்

பாலுறு மென்சுவைபோல் பற்றினையே நெஞ்சமே”⁸²

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை, உணர்ந்த சித்தர்கள் அனைத்துமே இறையாகவும், அனைத்துமாய் இறைவன் திகழ்வதையும் போற்றினர். இறைவன் கண்ணில் கலந்து, உலகில் அனைத்து உயிர்களுக்கும் துணையாய், விண்ணும் மண்ணுமாய்த் திகழ்வதையும், தந்தை தாயுமாய் இறைவன் அருள் புரிவதையும்,

“கண்ணி லுருவாய்க் கலந்திருந்து மெவ்வுயிர்க்கும்

விண்ணுமண்ணு மொன்றாய் விரிந்த பராபரனோ”⁸³

“கற்றவர்கள் போற்றக் கரியமால் நான்முகனாய்ப்

பெற்றதாய் தந்தையென பேருலகில் வந்தவரோ”⁸⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் கடுவெளிச் சித்தர். சிவவாக்கியரும் இறைவன் அனைத்துமாய்த் திகழ்வதை,

“மண்ணும்நீ விண்ணும்நீ மறிகடல்கள் ஏழும்நீ

எண்ணும்நீ எழுத்தும்நீ இசைந்தபண் எழுத்தும்நீ

கண்ணும்நீ மணியும்நீ கண்ணுள்அரும் பாவைநீ”⁸⁵

என்றும்

“தந்தைதாய் தமருநீ கசலதே வதையும்நீ

சிந்தைநீ தெளிவும்நீ சித்திமுத்தி தானும்நீ

எந்தைநீ இறைவன்நீ என்னைஆண்ட ஈசனே”⁸⁶

என்றும்,

“அம்மையப்பன் அப்பநீர் அமர்ந்தபொது அறிகிலீர்
அம்மையப்பன் ஆனநீர் ஆதியான பாசமே
அம்மையப்பன் நின்னை அன்றி யாருமில்லை ஆனபின்
அம்மையப்பன் நின்னை அன்றி யாருமில்லை இல்லையே”⁸⁷

என்றும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

குதம்பைச் சித்தரும் இறைவன் உருவாகவும், அருவாகவும், நீரும் நெருப்பும்,
வானமும், நெடுங்காற்றும் வானமுமாய்த் திகழ்வதை,

“உருவாய் அருவாய் ஒளியாய் வெளியாய்த்
திருவாகி நின்றதுகாண் - குதம்பாய்
நின்றது காண்”⁸⁸

“நீரும் நெருப்பும் நெடுங்காற்றும் வானமும்
பாருமாய் நின்றதைக்காண் - குதம்பாய்
பாருமாய் நின்றதைக் காண்”⁸⁹

என எடுத்துரைக்கின்றார். மேலும், இவர் இறைவன் இவ்வுலகத்தின் இயக்கத்திற்கு
உறுதுணையாய் வங்குவதையும், அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பதையும்,

“அவனசை யாவிடி லணுவசை யாதென்றல்
புவனத்தில் உண்மையடி - குதம்பாய்
புவனத்தில் உண்மையடி”⁹⁰

எனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு எங்கும் நிறைந்து அனைத்துமாய் விளங்கும்
இறைவனைச் சிந்தையில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை,

“விந்தை பராபர வஸ்தி னிணையடி
சிந்தையிற் கொள்வாயடி - குதம்பாய்
சிந்தையிற் கொள்வாயடி”⁹¹

எனச் சுட்டுகின்றார். இத்தகைய இறைவனை எண்ணிப் போற்றாதவர்களுக்கும்,
அனைத்துலகும் போற்றும் இறைவனை நினையார்க்கும், இறைவனை மனத்தில்
நிறுத்தாமல் பூசை செய்வார்க்கும், அன்போடு இறைவன் மேல் பக்தி
கொள்ளாதவர்க்கும் நரகம் உறுதியென்பதை,

“சுத்த பிரம்மத்தைத் தோத்திரம் செய்யார்க்கு
 நித்த நரகமடி - குதம்பாய்
 நித்த நரகமடி”⁹²

“எப்பாரும் போற்று மிறையை நினையார்க்குத்
 தப்பா நரகமடி - குதம்பாய்
 தப்பா நரகமடி”⁹³

“பாழாகப் பூசைகள் பண்ணு மடையர்க்கே
 ஏழாம் நரகமடி - குதம்பாய்
 ஏழாம் நரகமடி”⁹⁴

“காயமெடுத் தாதி கர்த்தரை யெண்ணார்க்கே
 தீயாம் நரகமடி - குதம்பாய்
 தீயாம் நரகமடி”⁹⁵

“அன்போடு நற்பத்தி ஆதிமேல் வையார்க்குத்
 துன்பா நரகமடி - குதம்பாய்
 துன்பா நரகமடி”⁹⁶

என்று எடுத்தியம்புகின்றார்.

உள்ளம் பெருங்கோயில்

சித்தர்கள் அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்துப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் நம் உள்ளத்தில் இருப்பதையும் கூறி, உள்ளிருக்கும் இறைவனை உணராது வெளியில் தேடுவதையும் உணர்த்தி, உள்ளுறையும் இறையை நாம் உணர நெறிபடுத்துகின்றார்கள். திருமூலர்,

“உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை
 உள்ளம் விட்டோரடி நீங்கா ஒருவனை
 உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
 உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே”⁹⁷

உள்ளத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற இறைவனை, உயிரோடும் உணர்வோடும் ஒன்றிக் கலந்த ஒருவனை உள்ளத்தை விட்டு ஓரடி கூட விலகிப் போய்விடாது உள்ளத்திலிருக்கும் இறைவனை நாம் அறியாமலிருக்கும் நிலையைச் சுட்டுகின்றார்.

மேலும் நம்முள் இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்து வணங்கினால், மறைந்திருக்கும் இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவதை

“ஒளித்து வைத்து என்னுள் உறஉணர்ந் தீசனை
வெளிப்பட்டு நின்றருள் செய்திடும் ஈண்டே
களிப்பொடும் காதன்மை எண்ணும் பெருமை
வெளிப்பட் டிறைஞ்சினும் வேட்சியும் ஆமே”⁹⁸

என்றும்

“அகம் புகுந்தா னடியேற் கருளாலே
அகம் புகுந்துந் தெரியான் அருளில்லோர்
அகம் புகுந்தானந்த மாக்கிச் சிவமாய்
அகம் புகுந்தானந்தி யானந் தியாமே”⁹⁹

என் மேல் கொண்ட கருணையால் இறைவன் என் உள்ளத்தில் வந்து புகுந்தான் என்றும், அவ்விறைவன் அருள் உள்ளம் இல்லாதவர்க்கு தான் உள்ளத்திலிருப்பதை வெளிக்காட்ட மாட்டான் என்பதையும் தன்னுள் புகுந்து சிவன் தன்னை ஆனந்தமயமாக்கியதையும் சுட்டுகின்றார்.

இறைவன் தம்மைப் பாடிப் பணிந்தவர்களின் நெஞ்சத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டமையை,

“பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாக் கொள்வானே”¹⁰⁰

எனத் திருமுலரும், கோயிலும், குளமும் நம் உள்ளத்துள்ளே இருப்பதை

“கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே”¹⁰¹

என்று சிவவாக்கியரும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

திருமுலர், ஊனாய், உயிராய், உணர்வாய் திகழும் இறைவனைத் தம் உள்ளத்தில் கண்டதை,

“உள்ளத்து உளேதான் கரந்தெங்கும் நின்றவன்
வள்ளல் தலைமகன் மலர்உறை மாதவன்”¹⁰²

என்றும், அவ்விறைவன் தனக்குள்ளே தனக்குக் காவலனாய் இருந்து தன்னைக் கண்காணித்து அருள் புரிந்ததை, உலகத்திலுள்ள சீவன்களின் உயிர்க்குக் காவலாகக் காப்பாளனாகப் பரம்பொருள் இருப்பதையும், தன்னை விரும்பித் தொழுவாரின் கைக்குள் அடங்கும் பொருளாய் இருந்து, அவர்களைக் கண்காணிப்பான் என்றும், உயிர்களின் எண்ணங்களிலிருந்து கொண்டு கண்காணிப்பான் என்றும், உயர்களின் நினைவிலும் உணர்விலும் கலந்து கண்காணித்து அவர்களை வழிநடத்துவான் என்பதையும்,

“கண்காணி யாகவே கையகத்தே எழும்
கண்காணி யாகக் கருத்துள் இருந்திடும்
கண்காணி யாகக் கலந்து வழிசெய்யும்
கண்காணி யாகிய காதலன் தானே”¹⁰³

என வெளிப்படுத்துகின்றார். சிவவாக்கியரும், தன்னுளே இருந்த இறைவனை அறியாமல் இருந்ததையும் அறிந்து உணர்ந்ததையும்,

“என்னிலே இருந்த ஒன்றையான் அறிந்த தில்லையே
என்னிலே இருந்தஒன்றை யான்அறிந்து கொண்டபின்
என்னிலே இருந்தஒன்றை யாவர்காண வல்லரோ
என்னிலே இருந்திருந்து யான் உணர்ந்து கொண்டேனே”¹⁰⁴

எனக் கூறி, வெகுதூரம் ஊர் ஊராக, நாடுநாடாக, காடு காடாகச் சென்று இறைவனைத் தேடியலையாமல் நம்முளே இருப்பதை அறிந்து உணர்,

“தூரமதூரம் தூரம்என்று சொல்லுவார்கள் சோம்பர்கள்
பாரும்விண்ணும் எங்குமாய்ப் பரந்த இப்பராபரம்
ஊருநாடு காடுதேடி உழன்று தேடும் ஊமைகள்
நேரதாக உம்முளே அறிந்துணர்ந்து நில்லுமே”¹⁰⁵

என்று நெறிப்படுத்தி,

“நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதன்உள் ளிருக்கையில் ”¹⁰⁶

நட்டக் கல்லை தெய்வமென உரைத்து அதற்குப் பூக்கள் தூவி, மந்திரம் சொல்லி சுற்றிவருவதை விடுத்து உள்ளத்தில் இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்த அறிந்து பூசிக்கச் சொல்கிறார்.

மேலும், இறைவனைக் காணவும் இறையருள் பெறவும் பல்வித செயல்களைப் புரிந்து அங்குமிங்குமாய் ஓடிக்கொண்டிருப்போரைக் கண்டு, உள்ளுறையும் இறைவனை உற்றுணராதத் தன்மையை,

“தொண்டுசெய்து நீங்களும் சூழஓடி மாள்கிறீர்
உண்டுஉழன்று நம்முளே உற்றுணர்ந்து பார்க்கிலீர்
வண்டுளாடு சோலைசூழ் வாழும் எங்கள் நாதனும்
பண்டுபோல் நம்முளே பகுத்திருப்பன் ஈசனே”¹⁰⁷

என உரைத்து, தன்னுள் நின்ற இறைவனைத் தான் உணர்ந்ததையும்,

“என்னுள்நின்று என்னுள் ஈசன்என்னுள் அடங்குமே
கண்ணுள் நின்ற கண்ணின் நேர்மை”¹⁰⁸

எனப் புலப்படுத்துகின்றார். குதம்பைச் சித்தர், இறைவன் குடிகொள்ளும் தூய உள்ளத்தினைப் போல் வேறு கோயில் இல்லையென்பதை,

“சித்தத் தலம்போலத் தெய்வ மிருக்கின்ற
சுத்தத் தலங்களுண்டோ-குதம்பாய்
சுத்தத் தலங்களுண்டோ”¹⁰⁹

ஏனக் குறிப்பிட்டு, அன்பான பக்தர்களின் உள்ளமே

இறைவனுக்கு இன்பமானக் கோயில் என்பதையும்,

“அன்பான பத்த ரகக்கோயில் கர்த்தற்கே
இன்பான கோயிலடி-குதம்பாய்
இன்பான கோயிலடி”¹¹⁰

என்றும் சுட்டுகின்றார். மேலும் குதம்பைச் சித்தர், தன்னுள் இருக்கும் இறைவனை இருந்த இடத்திலிருந்து அறியாமல் பிற இடங்களில் தேடித் திரிவதை, வருந்துவதை,

“தன்னுள் விளங்கிய சம்புவைக் காணாது
மன்னுந் தலத் தெய்வதென்-குதம்பாய்
மன்னுந் தலத் தெய்வதென்”¹¹¹

என்றும்

“இருந்த விடத்திலிருந்தே யறியாமல்
வருந்தித் திரிவதென்னோ-குதம்பாய்
வருந்தித் திரிவதென்னோ”¹¹²

என்றும் இயம்புகின்றார். கடுவெளிச் சித்தர்,

“வல்லவர் கூட்டத்தின் கூடு-அந்த
வள்ளலை நெஞ்சினில் வாழ்த்திக் கொண்டாடு”¹¹³

என்று நெஞ்சிலுறையும் இறையைச் சுட்ட, இடைக்காட்டுச் சித்தர் உள்ளத்திலிருக்கும் இறைவனை,

“கட்புலனுக்கு எவ்வளவும் காணாதிருந்த எங்கும்
உட்புலனாய் நின்றஒன்றை உய்த்தறி புல்லறிவே”¹¹⁴

என்று உணர்த்த, பட்டினத்தாரும் தன் அகத்திருக்கும் இறைவனை,

“எனக்குள்ளே நீயிருக்க உனக்குள்ளே நானிருக்க
மனக்கவலை தீரவரம் அருள்வாய் பூரணமே”¹¹⁵

“உள்ளத்தி லன்றோ உறைகின்றான் இறைவன்”¹¹⁶

என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார். அப்பர் பெருமானின்

“புறக்கோயி லெல்லாம் கோயிலல்ல
அகக்கோயிலே கோயில்”¹¹⁷

எனும் திருவாக்கும் நினைக்கத்தக்கது.

உடலில் இறைவன்

இங்ஙனம் உள்ளத்திலிருக்கும் இறைவனை உற்றறிந்த சித்தர்கள். உடலில் இருப்பதையும் கண்டு தெளிந்து உரைத்துள்ளனர். உள்ளத்திலிருக்கும் பரம்பொருளை உணர்ந்தது போல், இறைவன் உடலிலிருப்பதையும், திருமூலர் இந்த உடம்பை முன்பெல்லாம் பாவச் சுமையென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன், அவ்வாறு நினைத்த நான் இவ்வுடலிலுள்ள சிறந்த பொருளைக் கண்டு கொண்டேன் என்றும் அதன் பிறகு இவ்வுடலில் உத்தமனாகிய பரம்பொருள் கோயில் கொண்டிருக்கும் உண்மையை அறிந்ததையும், உண்மையை அறிந்த பின் தம் உடலைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதையும்,

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்பினுக்கு உள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று
உடம்பினை யான்இருந்து ஓம்புகின் றேனே”¹¹⁸

எனச் சுட்டுகின்றார். இறைவன் வீற்றிருக்கும் இவ்வுடம்பை வளர்த்த காரணத்தை, உடல் அழிந்தால் உயிரும் அந்த உடலைவிட்டு நீங்கிவிடும். உயிர் இல்லையென்றால் உயிருக்கு உற்ற துணையான மெய்ஞ்ஞானமாகிய பரம்பொருளைப் பற்றிய சிந்தையில் ஈடுபட முடியாது. ஆகையால் உடம்பை அழியாது காத்திருக்கும் வழியைக் கண்டு அதிலுள்ள உயிரைக் காத்து வளர்த்ததை,

உடம்புளே உத்தமனைக் கண்டதையும், பிறகு அவ்வுடம்பினை ஓம்பியதையும் உரைத்து, இறைவன் வீற்றிருக்கும் இவ்வுடம்பை வளர்த்த காரணத்தை,

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”¹¹⁹

என உரைக்கின்றார். மேலும் உள்ளமே இறைவன் உறைவதற்கானக் கருவறை. இவ்வுடலே இறைவன் வீற்றிற்கும் ஆலயம். ஆருயிர்க்கு அருளை வாரி வழங்கும் வள்ளலாக விளங்கும் பரம்பொருளைச் சென்று வழிபட வெளிவாசல் வாய் என்பதையும், அறிவு விளக்கமுற்று அறியாமை இருளாகன்று தெள்ளத் தெளிவான மனநிலை வாய்க்கப் பெற்றவர்க்கு இவ்வுயிரே வழிபட்டு வணங்கத்தக்க சிவலிங்கமாகும் என்பதையும், உடலில் அமைந்துள்ள மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்னும் ஐம்புலன்களும் கோவிலின் பெரிய அழகிய ஐந்து மணிவிளக்குகள் என்பதையும்

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்க்கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே”¹²⁰

என விளக்கி, மனித உடலே இறைவனின் வீடு என்பதையும், உடலில் உயிரைக் கலந்திருக்கச் செய்த இறைவன் உயிர் வாழும் உடலையே தானிருந்து ஆளும் நாடாகக் கொண்டதையும், உடம்புக்குள்ளே வீற்றிருக்கும் இறைவனை உணராமல்

தேசங்கள் பல சென்று காணத் தேடி அலைகிறார்கள் என்பதையும், இது அவர்களின் அறியாமையே என்பதையும் இறைவன் இவ்வுடலிலிருப்பதை உணராமல் உலகத்தில் மக்கள் தேடித் திரிவதையும் இவ்வுடலில் நின்ற இறைவனை அறிய வேண்டும் என்பதையும்,

“காயக் குழப்பனைக் காய நன்னாடனைக்
காயத்தினுள்ளே கமழ்கின்ற நந்தியைத்
தேயத்துளே எங்கும் தேடித் திரிவார்கள்
காயத்துள் நின்ற கருத்து அறியாரே”¹²¹

என்று உணர்த்துகின்றார். குதம்பைச் சித்தரும் எங்கும் நிறைந்த இறைவனை உடலில் உணரலாம் என்பதை,

“எங்கும் நிறைந்தே யிருக்கின்ற சோதியை
அங்கத்துட் பார்ப்பாயடி-குதம்பாய்
அங்கத்துட் பார்ப்பாயடி”¹²²

என்றும்,

“அண்டத்துக் கப்பா லகன்ற கடரினைப்
பிண்டத்துட் பார்ப்பாயடி-குதம்பாய்
பிண்டத்துட் பார்ப்பாயடி”¹²³

என்றும் உரைத்து, மெய்ப்பொருளான இறைவன் இவ்வுனுடம்பாலயத்தில் இருப்பாரேயன்றி பொய்த்தலங்களில் இருப்பதில்லை என்பதையும்,

“மெய்த்தலத் தில்லாத மெய்ப்பொரு ளானவர்
பொய்த்தலத் தெய்வதுண்டோ-குதம்பாய்
பொய்த்தலத் தெய்வதுண்டோ”¹²⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். பட்டினத்தார் இவ்வுடலில் இறைவன் இருப்பதை, உணராமல் தன் உடல் என்று எண்ணி என் நலன் இழந்தேன், உணர்ந்திருந்தால் இவ்வுடலைப் பாதுகாத்திருப்பேன் என்பதை,

“ஊனுக்குள் நீநின் றுலாவினதைக் காணாமல்
நான்என் றிருந்து நலனழிந்தேன் பூரணமே”¹²⁵

எனவும், உடலுக்குள் இறைவன் இருப்பதைக் காணாமல் கடல்மலைகளெல்லாம் தேடித் திரிந்ததை

“உள்ளும் புறமுமாய் உடலுக்குள் நீயிருந்தது
எள்ளவும் நானறியாது இருந்தேனே பூரணமே”¹²⁶

“உடலுக்குள் நீநின் றுலாவினதைக் காணாமல்
கடல்மலைதோ றும்திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே”¹²⁷

எனவும் சுட்டுகின்றார். இவ்வாறே

“எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலும்
வித்தினிடம் அடங்கிநின்ற விருட்சம் போலும்
காணுகின்ற பூவில்உறை வாசம் போலும்
கன்றுஆவின் பாலிலே நெய்யைப் போலும்
தோகைமயில் முட்டையின்மேல் வர்னம் போலும்
காயம் அதில் சூட்சுமம் தான் துவங்கி நிற்கும்”¹²⁸

என்று காகப் புகண்டரும்,

“ஊனென்ற உடலுக்குள் நடுவு மாகி
உத்தமியாள் வீற்றிருந்த உண்மை தானே”¹²⁹

என்று கருவூராரும், உடலில் இறைவன் உறைவதை உணர்த்திச் செல்கின்றனர்.

திரிகோணச் சித்தரும் இறைவனின் இயல்பைக் கூறி, அவ்விறைவன் தங்கும்
உடலை,

“இறவாத
மெய்ப்பொருளைக் காட்டி விரும்பு மடியாரைக்
கைப்பொருளாய்க் கொண்ட கருணையான் துய்க்கும்
உடல்”¹³⁰

என்று பாடிப் பரவுகின்றார். சிவவாக்கியர் நம் உடலில் இறைவன் இருக்க, ஏன்
கோயிலில் தேடவேண்டுமென்றும், உண்மையாக வணங்கினால் இவ்வுடலிலுள்ள
இறைவனைக் காணலாமென்பதை,

“கோயில் பள்ளி ஏதடா குறித்துநின்ற தேதடா
வாயினால் தொழுதுநின்ற மந்திரங்க ளேதடா
ஞானமான பள்ளியில் நன்மையாய் வணங்கினால்
காயமான பள்ளியில் காணலாம் இறையையே”¹³¹

என அறிவுறுத்துகின்றார்.

நீருடன் உப்புக் கலந்திருப்பது போல் நம்முடனேயே இறைவன் இருக்கிறான் என்பதையும், நம்முடன் இருக்கும் இறைவனையும், நம்முடன் இருக்கும் தெய்வத்தன்மையையும், ஆராய்ந்து உணரவேண்டும் என்பதையும், ஒப்புக்காகக் கூறவில்லை உன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன் அகப்பேய் என்றும் கூறுகின்றார் அகப்பேய்ச்சித்தர்.

“ஒப்பனை அல்லவடி அகப்பேய்
உன் ஆணை சொன்னேனே
அப்புடன் உப்பெனவே அகப்பேய்
ஆராய்ந் திருப்பாயே”¹³²

என்பது பாடல்.

திருமூலர் உடலில் புருவமத்தியில் இறைவன் இருப்பதைக் குறிக்கின்றார். புருவ மத்தியில் மனதை ஒருமுகப்படுத்திப் பொருந்தச் செய்து, அகக் கண்ணால் உற்று உற்றுத் தியானிக்கும்பொழுது சிவசிவ எனும் மந்திரம் ஒளியாய் வெளிப்படும் என்பதையும், இதுவே பரம்பொருள் இருக்கும் இடம் என்பதையும்

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத்து இடைவெளி
உற்று உற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரமன் இருந்திடம்
சிற்றம்பலம் என்று சேர்ந்து கொண்டேனே”¹³³

என விளக்குகின்றார். பத்திரகிரியாரும்

“உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிதரும் ஆனந்தம் அதை
நெற்றிறக்கு நேர்க்கண்டு நிலைப்பது இனிஎக் காலம்”¹³⁴

எனப் புருவநடுவில் இறைவன் வீற்றிருப்பதைச் சுட்டுகின்றார்.

இவ்வகையில் குதம்பைச் சித்தரும் தன்னுடைய நாட்டத்தைப் புருவமத்தியில் செலுத்தும் யோகப் பயிற்சியில் தேர்ந்த சித்தர்களுக்கு என்றும் அழிவில்லை, எக்குறையுமின்றி எல்லா வல்லமையும் பெற்று வாழ்வார்கள் என்பதை,

“நாட்டத்தைப் பற்றி நடுவணை சேர்வோர்க்கு
வாட்டங்கள் ஏதுக்கடி - குதம்பாய்
வாட்டங்கள் ஏதுக்கடி”¹³⁵

எனும் பாடலில் உணர்த்துகின்றார்.

இவ்வாறு எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து, அனைத்துமாக விளங்கி உள்ளத்திலும், உடலிலும், உடலில் புருவமத்தியிலும் வீற்றிருக்கும் இறைவனை உணராத மக்கள், இறைவனை இருக்கும் இடத்தைவிட்டு எங்கெங்கோ தேடித் திரிந்து அலைவதை,

“கோடி கோடி கோடி கோடி குவலயத்தோர் ஆதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாளகன்று வீணதாய்
தேடி தேடி தேடி தேடி தேகமும் கசங்கியே
குடி குடி குடி குடி நிற்பர்கோடி கோடியே”¹³⁶

என்றும்

“ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்கலந்த சோதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்
வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிறந்த கோடியே”¹³⁷

என்றும் கூறுகின்றார்.

சித்தர் பாடல்களில் இறைவழிபாடு

வீடுபேறு

இறைவழிபாடு என்பது அனைத்து மதங்களிலும், சமயங்களிலும் இணைந்த ஒன்று. வழிபடும் முறையே வேறுபடும். சித்தர்கள் இறைவழிபாட்டைப் பற்றிக் கூறியதோடன்றி, எவ்வகையானப் பூசையும், வழிபாடும் தேவையற்றவை என்பதையும், இறைவனுக்கான உண்மையானப் பூசை எது என்பதையும் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

“உண்மையான உணர்வால் இறைவனோடு ஆன்மாவை ஒன்றச் செய்யும் தூய பத்தி நெறியைச் சித்தர்கள் சாடவில்லை பக்திநெறியில் புகுந்துவிட்ட பொய்மைகளைச் சாடுகின்றனர் என்றும், மன ஒருமைப்பாட்டோடு செய்யப்படும் வழிபாடு ஆன்மப் பக்குவத்திற்கும் விடுதலைக்கும் வழிசெய்யும், ஒருமுகப்பட்டு ஒன்றாத மனத்தோடு செய்யப்படும் பூசனைகளால் பயனில்லை என்றும்”¹³⁸

கூறுகின்றார் க. நாராயணன்.

அன்பே இறைவனுக்கானப் பூசைமலர் என்கிறார் கடுவெளிச்சித்தர். மனதில் அன்பில்லாமல், உண்மையான இறைப்பக்தி இல்லாமல் தூவப்படும் மலர்களினால் பயனேதுமில்லையென்பதும், அதனை இறைவன் ஏற்பதில்லை என்பதையுமே தெளிவுப்படுத்த,

“அன்பெனும் நன்மலர் தூவி பர
மானந்த தேவ னடியினை மேவி”¹³⁹

இன்புற வழிகாட்டுகின்றார். இறைவனுக்குப் பல பொருட்களைக் காணிக்கையாக்கி வழிபாடு செய்வது இயல்பு. நன்மனமின்றி, மனிதப் பண்பின்றி, இருந்து கொண்டு இறைவனுக்கு படைக்கப்படும் எப்பொருளும், எக்காணிக்கையும் பயன்தராது. இறைவனுக்கான உண்மையானப் பூசைமலர் அன்பென்று கூறியது போல் இறைவனுக்கான காணிக்கை நல்மனமே என்பதும் சித்தர்களின் இறைநோக்காய் பெருவாக்காய் மிளர்கின்றது.

“மாணிக்கக் குன்றிற்கு மாசற்ற சோதிக்குக்
காணிக்கை நன்மனமே-குதம்பாய்
காணிக்கை நன்மனமே”¹⁴⁰

என்று குதம்பைச் சித்தரும்,

“மனமது செம்மை யானால் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டா
மனமது செம்மை யானால் மந்திரஞ் செம்மை யாமே”¹⁴¹

என்று அகத்தியரும், நம்மை பக்தி நெறியில் நல்லாற்றுப்படுத்துகின்றனர். போலிச் சடங்குகளைச் சாடும் சித்தர்கள் போலியாக நடைபெறும் பூசைகளையும் கண்டித்துப் பாடுகின்றனர். பட்டினத்தார்,

“நாமங்கள் சந்தனம் வெண்ணீறு பூசி நலமுடனே
சாமங்கள் தோறும் இவர் செய்யும் பூசைகள் கற்பனையே”¹⁴²

என்று பூசையைக் கற்பனையாகக் கூறி, பூசைசெய்வோரின் கண்ணும், கருத்தும், வாயும், செவியும் பற்பல திசைகளில் சிதறிக் கிடக்க, அவர் செய்யும் பூசையை இறைவன் ஏற்கமாட்டான் என்பதையும்,

“கையொன்று செய்ய விழியொன்றுநாடக் கருத்தொன்று எண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப்புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசைஎவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே”¹⁴³

என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார். கொங்கணச் சித்தர் இன்றைய மனத்தூய்மை இல்லாத போலி அர்ச்சகர்களைக் கண்டித்துச் சாடுகிறவராய், மதுவுண்டுகளிப்பவர்கள் இறைப்பூசை செய்யத் தகுதியற்றவர்கள் என்பதையும், அவர்கள் பாவிகள் என்பதையும்,

“பானென்ற மதுவையுண்பார் பூசைசெய்வார்
பலபலவாய் மந்திரத்தைச் செபிப்பார்பாவி”¹⁴⁴

என்று சுட்டுகின்றார். பாம்பாட்டிச் சித்தரும், பூசை செய்வதால் மட்டுமே இறைவனருள் கிட்டாதென்பதை,

“பூசை செய்ததாலே சுத்தபோதம் வருமோ”¹⁴⁵

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார் உயிர்களின் அணுக்களைக் கூடக் கொல்லாமையும் உண்மையானப் பூசைமலராய்த் திருமூலர் திருவாக்காய் உருக்கொள்கிறது. அகப்பேய்ச் சித்தரும், பூசைக்கான மந்திரத்தை பொய்யென்பதை,

“மந்திரம் இல்லையடி அகப்பேய்
வாதனை இல்லையடி”¹⁴⁶

என உரைக்கின்றார்.

இப்பிறவியின் நோக்கமே இறைவனின் தாள் சேர்ந்து முத்தி பெறுதலே என்பர். அற இலக்கியங்களும், பக்தி இலக்கியங்களும் முக்தியைப் பற்றியும், முக்தி பெறுவதற்கான வழிகளையும், முக்தி அடைய இயலாதவர்களையும் குறிப்பிடுகின்றன. சித்தர் இலக்கியங்கள் அறத்தையும், பக்தியையும், வாழ்வியல் நெறியையும் உரைப்பவை. சித்தர்கள் இறைவனின் திருவடியைச் சேரும் முக்திநிலையையும், எவருக்கு முக்தி என்றும், எதனால் முக்தி என்றும், எவருக்கு முக்தி இல்லை என்றும் கூறியுள்ளனர்.

இறைவன் நின்றொளிரும் நன்மனத்தைக் குரங்கு போல் பல்வழியில் அலைய விடாமல், தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளலும், ஐம்புலன்களை அடக்குதலும், இறைவனை இடை விடாது பற்றலும் முக்திக்கு வித்தாகும் என்கிறார் குதம்பைச் சித்தர்.

“மந்தி மனத்தை வசப்படுத்தித் திட்டார்க்கு
வந்தெய்து முத்தியடி குதம்பாய்
வந்தெய்து முத்தியடி”¹⁴⁷

“ஆமைபோல் ஐந்து மடக்கித் திரிகின்ற
ஊமைக்கு முத்தியடி குதம்பாய்
ஊமைக்கு முத்தியடி”¹⁴⁸

“பற்றற நின்றானைப் பற்றறப் பற்றிடக்
கற்றார்க்கு முத்தியடி குதம்பாய்
கற்றார்க்கு முத்தியடி”¹⁴⁹

என்பன பாடல்கள். இடைக்காட்டுச் சித்தர் மனவடக்கமே முத்திக்கு வழியாவதை,

“மனமென்னு மாடுஅடங்கிற் றாண்டவக்கோனே முத்தி
வாய்த்ததென் றெண்ணேடா தாண்டவர் கோனே”¹⁵⁰

என்றுரைத்து, இறைவனின் தாள் சேர,

“சூரியன் வாள்பட்ட தும்பனி கெடுந்
தோற்றம் போல் வெவ்வினை தூள்படவே
நாரியிடப்பாகன் தாள் நெஞ்சில் போற்றியே
நற்கதி சேர்ந்திடு கோனாரே”¹⁵¹

இறைவனின் திருவடியை நெஞ்சில் வைத்துப் போற்றினால் சூரிய ஒளிபட்டதும்
மறையும் பனித்துளி போல் வினைகள் நீங்கி இறைவனின் தாள் சேர்ந்து
முத்தியடையலாம் என்று மனதிற்குக் கட்டளையிடுகின்றார்.

கடுவெளிச் சித்தரும் உலகத்தில் பக்தியே உயர்ந்தது என்பதையும், அதைப்
பற்றிக் கொண்டவர்களுக்கு உயர்ந்த முக்தி கிடைக்கும் என்பதையும்

“பாரி லுயர்ந்தது பற்றி அதைப்
புற்றின பேர்க்குண்டு மேலான முத்தி”¹⁵²

எனச் சுட்டுகின்றார்.

எவருக்கு முத்தி இல்லையென்பதையும் சித்தர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“தொல்லைப் பிறவியின் றொந்தமுற்றறவே
சோம்பலற்றுத் தவஞ் செய்யாக்கால்

ஏல்லையிற் கட வுளெய்தும் பதமுனக்
கில்லையென் றெண்ணுவீர் கோனாரே”¹⁵³

எனத் தவம் செய்யார்க்கும்,

“அவித்தவித்து முளையாதே தாண்டவக்கோனே பத்தி
அற்றவர் கதியடையார் தாண்வக்கோனே”¹⁵⁴

“.....பக்தி
இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி யில்லைமயிலே”¹⁵⁵

“பத்தி சற்றில்லாத பாமர பாவிக்கு
முத்திசற் றில்லையடி குதம்பாய்
முத்திசற் றில்லையடி”¹⁵⁶

எனப் பக்தியிலார்க்கும்,

“சொல்லொன்று நற்பொருளாம் பசுவே சோதியைப் போற்றாக்கால்
இல்லென்று முத்திநிலை பசுவே எப்பொருளுஞ் சொலுமே”¹⁵⁷

“தன்மனந் தன்னாலே பசுவே தாணுவைச் சாராதார்
வன்மரமொப் பாகப்பசுவே வையத் துரைப்பாரே”¹⁵⁸

என இறைவனை நினையார்க்கும் முத்தியில்லை என்று கூறியுள்ளனர். மேலும்
பிறவிப் பிணியுடையார்க்கும் முத்தியிலாததை,

“தொல்லைப்விறவி தொலைக்கார்க்கு முத்திதான்
இல்லையென் றாதுகுழல்-கோனே
இல்லையென் றாதுகுழல்”¹⁵⁹

எனக் குறிக்கின்றனர்.

“சிவத்துள் சீவனும், சீவனுள் சிவமும் எனக் கலந்து இன்புறும்
அனுபவ நிலையை முத்திநிலை என்பர் சித்தர்கள். பிறப்பறுப்பதும்
அதனால் பேரின்பம் காண்பதும் ஆன்மப் பயணத்தின் குறிக்கோளாகச்
சித்தர்கள் கொண்டுள்ளனர்”¹⁶⁰

மணலில் நீர்வார்த்துச் சோறாக்கிக் கறி சமைத்துச் சிறுவர்கள் பொழுது
போக்காக ஆடும் விளையாட்டுப் போன்றது உலகியல் வாழ்வு. மணற் சோறு

உண்மையானப் பசியைப் போக்காதது போல் உலகியல் அனுபவம் மட்டுமே இறைவன் திருவடியைச் சேர வழியாகாது என்பதைத் திருமூலர்,

“சிறியார் மணற்சோற்றில் தேக்கிடு மாபோல்
செறிவால் அனுபோகஞ் சித்திக்கும் என்னில்
குறியாத தொன்றைக் குறியாதார் தன்மை
அறியா திருந்தார் அவராவர் அன்றே”¹⁶¹

எனவுரைத்து, உயிரும், உடலும், உலகியல் கல்வியும், அனுபவமும் இறைவன் திருவடியைச் சேரத் துணை செய்வதையும்,

“உறுதுணை யாவது உயிரும் உடம்பும்
உறுதுணை யாவது உலகுறு கேள்வி
செறிதுணை யாவது சிவனடிச் சிந்தை
பெறுதுணை கேட்கிற் பிறப்பில்லை தானே”¹⁶²

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

அல்லும் பகலும், உள்ளமும் புறமுமான இறைச் சிந்தனை முத்திநிலை கொடுப்பதையும், மோன நிலையில் முத்தி கிடைப்பதையும் சித்தர்கள்.

“அல்லும் பகலும் நித்தம் பசுவே யாதிப்பதந் தேடில்
புல்லுமே மோட்சநிலை பசுவே பூரணங் காண்பாயே”¹⁶³

“மோனநிலையில் முத்தியுண்டா மென்றே
கானமா யூதுகுழல்-கோனே
கானமா யூதுகுழல்”¹⁶⁴

எனச் சுட்டுகின்றனர்.

இன்பமும் துன்பமுமற்ற நிலையே வீடுபேறாகும். வீடுபேறடைய இறைவனையடைய, சித்தர்கள் யோகத்தையும், ஞானத்தையும் பின்பற்றினர். வலியுறுத்தினர்,

“யோகத்தின் முதல்நிலை மூலாதாரம். அதன் இறுதிநிலை வெட்டவெளி.
ஆறாவது ஆதாரமான ஆக்கினை (ஆக்ஞை) சக்கரத்திற்கு அப்பால்
உச்சி கபாலத்தில் இருப்பது வெளி. இவ்வெளியில் ஆன்மா

கலப்பதையே பேரின்பமென்றும், வீடுபேறென்றும் சித்தர்கள் கருதுகின்றனர். அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் என்ற கருத்துப்படி மனிதனின் கபாலத்தில் இருக்கும் வெளி பெருவெளி”¹⁶⁵

இவ்வகையில் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை (ஆக்கினை) ஆகிய ஆறு ஆதாரங்களும் சித்தர்கள் புருவ நடுவில் இறைவனைக் கண்டு உச்சிக் கபாலத்திலுள்ள பெருவெளியை வீடுபேற்றையடைய உதவும் இன்றியமையாதவைகளாகும்.

மூலாதாரத்தில் தொடங்கி, ஆக்கினை வரையிலான யோகப் படிநிலையில் இறுதியில் பெருவெளியைச் சித்தர்கள் கண்டார்கள். அப்பெரும் பேற்றினை அடைந்து, சாதனை புரிந்தவர்கள் சித்தர்கள். இந்தச் சாதனையின் மூலம் கிடைத்தற்கரிய அமிர்தம் கிடைக்கப்பெற்றுச் சித்தர்கள் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வுபெற்று, அழிவில்லா உடலையும் பெற்று யுகம் கடந்து வாழும் பெரும்பேறு பெற்றிருந்தனர்.

“சீவன் முத்தி நிலையைச் சித்தர்கள் வெட்டவெளி என்ற சொல்லால் உணர்த்துகின்றனர் சித்தர்கள் ‘வெளி’ என்பதனை வெளி, வெட்டவெளி, உச்சவெளி, தனிவெளி, ஏகவெளி, ஒளிவெளி, வெளியில் வெளி, பரவெளி, இந்திர ஞாலவெளி, ஞானவெளி, பெருவெளி, உயர்வெளி, நாதாந்த வெளி, வேதாந்தவெளி, பாழ் வெளி, முப்பாழ்வெளி, முதற்பாழ், சித்திரக்கூடம், மணிமண்டபம் என்று பல்வேறு அடைமொழிகளைக் கொடுத்துப் பல்வேறு தொடர்களால் ‘வெளி’ யைச் சுட்டுகின்றனர் சித்தர்கள்”¹⁶⁶

“முப்பாழ் எனும் வெளியில் முச்சுடராய்த் தோன்றியதற் கப்பாலும் நிற்க அரும்பொருளாய் வந்தவரோ”¹⁶⁷

“சித்தரியும் பேரறியும் சேரும் பரவெளியில்”¹⁶⁸

“சித்தரியும் மோனவெளி சிற்பாத்தி யிலேயிலங்கப் புத்தி வழிவாய் புகழ்பெறவே வந்தவரோ”¹⁶⁹

“ஒப்பிச் சேர்ந்த ஒளிவெளி யாச்சு”¹⁷⁰

“வேதாந்த வெட்ட வெளியினைத் தேறு”¹⁷¹

“மெய்யான சோதிவெளி மூலங் காணான்”¹⁷²

“சுத்தவெளிக் குள்ளேயொரு கூத்தன் கண்டேன்”¹⁷³

“பாழ்வெளி தானாய்ப் பதையா திருந்திடம்
ஊழ்வெளி பாழ்வெளி யொக்க மடிந்திட”¹⁷⁴

“சித்தி கொடுக்கும் சிவன்வெளிமூலம்”¹⁷⁵

என்பன பாடல்கள்.

வீடுபேறடைய நான்கு வழிகள்

முத்தியையும், எவருக்கு முத்தியுண்டு, எவற்றால் முத்தியுண்டு, எவருக்கு முத்தியில்லை, எதனால் முத்தியில்லை, வீடுபேறு (வெளி) முதலியவற்றைக் கூறிய சித்தர்கள் இறைவன் தாள் சேர்வதற்கான சரியை, கிரியை, ஞானம், யோகம் ஆகிய நான்கு நெறிகளையும் விளக்கியுள்ளனர் யோகமும், ஞானமுமே வீடுபேறு தரக் கூடியவை என்றும் கூறுகின்றனர்.

“இறை இன்பத்திற்கான வழிகளைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு வழிகளைச் சைவ வைணவ இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சரியையும் கிரியையும் புறஉலகில் இறைவனைக் கண்டு பூசைசெய்யும் வழிகள். யோகமும் ஞானமும் இறைவனைத் தன்னுள் கண்டு இன்புறத் துணை செய்யும் வழிகள். இந்நான்கையும் வேறுபட்ட வழிகளாகச் சிலரும், ஒரே வழியின் நான்குப் படிநிலைகளாகச் சிலரும் கூறுகின்றனர்”¹⁷⁶

என்கிறார் க. நாராயணன்.

உலகியலின் நிலையாமையையும், நிறைவின்மையையும் உணர்ந்தவர்கள் நிலையான பூரணநிலையினை அடைய விழைகின்றனர். இவ்விருப்பத்தினை நிறைவேற்றும் வழிகளான நான்கு நெறிகளையும் சித்தர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். திருமூலர் இந்நெறி மேற்கொள்வாரை சரியை நெறியாளர் பத்தர், கிரியை செய்வார் தொண்டர், யோகம் பயில்வார் சாதகர், ஞானம் சேர்வார் சித்தர் என்கிறார். இந்நால்வர் அடையும் நிலையினை முறையே சாலோகநிலை, சாமீபநிலை, சாருபநிலை, சாயுச்சிய நிலை என்றும் கூறுவர்.

“பத்தர் சரிதை படுவோர் கிரியையோர்
அத்தகு தொண்டர் அருள் வேடத்தாகுவோர்
சுத்த இயமாதி சாதகர் யோகர்
சித்தர் சிவஞானம் சென்று எய்துவோர்களே”¹⁷⁷

என்பது பாடல். சரியை வழிச் சென்று இறைவழிபாடு செய்யும் பக்தர்கள் ஆலயவழிபாட்டில் நாட்டமுடையவர்கள். கிரியை வழியில் செல்லும் அடியவர்கள் புறவேடம் தாங்கி நிற்பவர்களாவர். புலனடக்கம் முதலான புனிதமான அட்டாங்க யோகப் பயிற்சி மேற்கொண்டிருப்பவர்கள் மேலான யோகநிலைப் பெற்றவர்களாவர். சித்தர் எனப்படுவோர் சிவஞான சிந்தனையால் பரம்பொருளைத் தம்முள் கண்டு ஆனந்த பரவசம் எய்தி அதில் இலயித்திருப்பவராவர் என்பது திருமந்திர விளக்கமாகும்.

இறை வழிபாட்டுக்குத் தேவையான சில சடங்குகளையும் செயல்களையும் செய்வதன்மூலம், ஆன்ம இன்பம் காண முயல்பவர்கள் சரியையாளர்கள். இது தாசமார்க்கமாகும். திருமூலர் எல்லோராலும் எளிதாகச் செய்யத்தக்கதான திருக்கோவிலில் திருவிளக்கேற்றல், இறைவன் பூசைக்கு மலர் கொய்தல், உள்ளன்போடு கோவில் தரை மெழுகி அலகிடுதல், கூட்டிச் சுத்தம் செய்தல், இறைவன் திருவருளை வாழ்த்திப்பாடிப் பரவுதல், பூசை வேளைகளில் கோவில் மணியைப் பற்றி இழுத்து அடித்தல் முதலானக் கோவில் திருப்பணிகளைத் திருத்தொண்டினை மேற்கொள்வதே தாசமார்க்கம் சரியை என்பர் திருமூலர்.

“எளிஅனல் தீபம்இடல் மலர்கொய்தல்
அளிதின் மெழுகல் அதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிமணி பற்றல் பன்மஞ்சனம் ஆதி
தளிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கம்”¹⁷⁸

என்பது பாடல்.

“கிரியை என்றால் செய்கை என்று பொருள். இறைவழிபாட்டில் நிகழ்கின்ற செயல்கள் கிரியை எனப்படும். உள்ளம் ஒன்றை நினைக்க உடலுறுப்பு வேறு ஒன்றைச் செய்ய நிகழ்த்துவது கிரியை ஆகாது. அகமும் புறமும் கலந்து செய்யும் செயல்களே கிரியை ஆகும்.

இறைவனுக்ககுத் தன்னைப் பிள்ளை என் எண்ணிப் பெற்றோரிடம்
பிள்ளை காட்டும் பாசத்தைக் காட்டி பெற்றோருக்குச் செய்யும்
பணிகளைச் செய்வது கிரியையாகும்.”¹⁷⁹

இறைவனின் திரு உருவின் அருகே சென்று அன்பால் உருகுவதும், கமலத்
திருவடிகளைக் கைக்கொண்டு தொட்டு வணங்குவதும், புகழ்ந்து பாடுவதும்
கிரியையாகும் என்கிறார் திருமூலர்.

“அன்பின் உருகுவன் நாளும் பணிசெய்வன்
செம்பொன் செய்மேனி கமலத் திருவடி
முன்பு நின்றுஆங்கே மொழிவது எனக்குள்
என்பினுள் சோதி இலங்ககின்றானே”¹⁸⁰

என்பது திருமந்திரம்.

முலாதாரம் முதலான ஆறு ஆதாரங்கள் வழியாகப் பிராணனை மேலே
செலுத்தி, நெற்றிக்கு நேர் புருவ மத்தியில் மனதை ஒன்றி நிற்கச் செய்து,
அடித்த கட்டுத் தறிபோல் ஒரே இடத்தில் அசைவற்றுத் தம் உடலை இருக்கச்
செய்து, பிறர் வந்து தீண்டினாலும், அடித்துத் துன்புறுத்தினாலும் இவை எதையும்
உணராமல் இருந்து, தாங்கள் அடைய வேண்டிய இலட்சியங்களைக் குறியாகக்
கொண்டு தியானம் செய்பவர்க்கு யோகம் கைகூடும் என்கிறார் திருமூலர்.

“நெறிவழியே சென்று நேர்மைஉள் ஒன்றித்
தறி இருந்தால்போல் தம்மை இருத்திச்
சொறியினும் தாக்கினும் துண்ணென்று உணராக்
குறி அறிவாளர்க்குக் கூடலும் ஆமே”¹⁸¹

என்பது பாடல். முறையான யோகப் பயிற்சி மூலம் ஆன்மாவைப் பக்குவப்படுத்தி
மலர்விப்பர். சீவனுக்கும் சிவனுக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை என்பதால், தானும்
இறைவனும் சமமெனக் கருதி தன்னுள் இறைவனைக் காண்பதால் இதனைச்
சகமார்க்கம் என்றும் கூறுவர்.

உண்மைப் பொருள் அறியும் மெய்ஞ்ஞானத்தை விட மேலான அறவழி
நாட்டிலில்லை என்பதையும், ஞானத்தை விட உயர்ந்ததான சமயமும் நல்லதல்ல
என்பதையும், ஞானத்தைவிட உயர்ந்தது என்று சொல்லப்படும் எதுவும் பேரின்பம்

தராது என்பதையும், ஞானத்தில் உயர்ந்தவர்கள் மனிதருள் மிக உயர்ந்தவர்களாவர் என்பதையும் திருமூலர்,

“ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே”¹⁸²

என விளக்குகின்றார்.

“சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பவற்றைத் தனித்தனி நெறிகளாக அல்லாமல் ஆன்மப் பயணத்தின் படிகளாகக் கருதலாம். ஞானம் என்பது இறுதிப்படி. இவ்விறுதிப் படியேறிய ஆன்மாக்கள் சாயுச்சியநிலை பெற்று மீண்டும் பிறவா. சரியை கிரியை யோகம் என்ற படிகளில் விடுபெற்ற ஆன்மாக்கள் மீண்டும் உடலெடுத்து அடுத்தப் படிநிலைகளில் சென்று ஞானப்படியில் சாயுச்சியநிலை பெறும். ஞானத்தால் சாயுச்சியம் பெறுவதே முத்திநிலை, பூரண நிலை”¹⁸³

என்கிறார் க. நாராயணன்.

“சரியையில் உடலைவிட்ட ஆன்மா கிரியைப்படியிலும் கிரியையில் உடலைவிட்ட ஆன்மா யோகத்திலும் யோக நெறியில் உடலைவிட்ட ஆன்மா ஞானப்படியிலும் பிறந்து முத்தி நிலையுறும்”¹⁸⁴

என்று சட்டைமுனிச் சித்தர் கூறுகின்றார்.

அகப்பேய்ச் சித்தரும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்பன தனித்து நின்று முத்திநிலை தாரா என்று கூறுகின்றார். அவர் சரியை சாலோக நிலையைத் தரும். எனவே அது பயனில்லை. கிரியையால் கிட்டுவது ஒன்றுமில்லை யோகத்தின் பயனும் ஒன்றுமில்லை. எத்தனைக்காலம் யோகம் பயின்றாலும் மோட்சமும் கிட்டாது. முத்தனாகவும் முடியாது. காடுமலைகளில் கடுந்தவம் செய்தாலும் வீடுபேறு கிட்டாது. ஞானத்தால் மட்டுமே சாயுச்சியநிலையும், வீடுபேறும் கிட்டும் என்கிறார்.

“சரியை யாகாதே அகப்பேய்
சாலோகங் கண்டாயே

கிரிகை செய்தாலும் அகப்பேய்
கிட்டுவ தொன்றுமில்லை”¹⁸⁵

என்றும்,

“யோகமாகாதே அகப்பேய்
உள்ளது கண்டாக்கால்
தேக ஞானமடி அகப்பேய்
தேடாதே சொன்னேனே”¹⁸⁶

என்றும்,

“எத்தனை காலமுந்தான் அகப்பேய்
யோகமிருந் தாலென்
முத்தனு மாவாயோ அகப்பேய்
மோட்ச முண்டாமோ”¹⁸⁷

என்றும்

“காடு மலையுமடி அகப்பேய்
கடுந்தவ மானாலென்
வீடுவெறி யாமோ அகப்பேய்
மெய்யாக வேண்டாமோ”¹⁸⁸

என்றும் எடுத்தியம்புகின்றார்.

கடுவெளிச்சித்தர் சரியை கிரியை யோகம் கடந்து தான் ஞானநிலை
பெற்றதையும், இறைவன் தனக்கு சாயுச்சிய நிலை (ஞானநிலை) அருளியதையும்,

“முச்சந்தி வீதியிலே முன்றுபொரு ளொன்றெனவே
சச்சிதா னந்தநிலை தானெனக்குத் தந்தவரோ”¹⁸⁹

“சாலோக சாமீபசாருப மென்றநிலை
மேலாக சாயுச்சியம் வேண்டி அடைந்தேனே”¹⁹⁰

“சரியைகிரி யையென்றே தன்னையுமே தான்கடந்து
அரியதான ஞானமதில் ஆளடிமை கொண்டவரோ”¹⁹¹

“சீலாமெய்ஞ் ஞானந் தெவிட்டா தெனக்களித்து
நாலாம் பதத்துருகி நாட்டவந்த நாயகனோ”¹⁹²

என எடுத்து விளக்குகின்றார்.

இவ்வகையில் சித்தர்களின் வீடுபேறு மற்றவர்களின் வீடுபேற்றை நோக்கின் வேறுபாடுடையது ஆகும். இவ்வுடலில் உயிர் இருக்கும் போதே இறைவனின் பேறு பெற்று வீடுபேற்று நிலையை அடைவதே சித்தர்களின் வீடுபேற்றுக் கொள்கை. இவ்வுடலில் உயிர் இருக்கும்போதே இறைவனைக் கண்டு தெளிந்து அவன்பாதம் சேராமல் இறைவனைக் காடுமேடெல்லாம் சென்று தேடி அலைந்து இவ்வுயிர் கூற்றுவனிடத்துச் செல்லும்வரை காலத்தை வீணாக்குபவரைக் கண்டு,

“காடுமேடு குன்றுபள்ளம் கானின் ஆறகற்றியும்
நாடுதேசம் விட்டலைவர் நாதன் பாதம் காண்பரோ
குடுவிட்டு அகன்றுஉன் ஆவி குத்தனூர்க்கே நோக்கலால்
வீடுபெற்று அரசன் பதத்தில் வீற்றிருப்பர் இல்லையே”¹⁹³

என வினவி விளக்கம் தருகின்றார்.

தொகுப்புரை

இறை என்னும் சொல்லிற்கானப் பொருள் உரைக்கப்பட்டு, எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய், யாவுமாய், எவருமாய் இறைவன் திகழ்வது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இறைவனைக் குறிக்கும் சொற்களானக் கடவுள், தெய்வம் குறித்து விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

இறையணர்வால் பெருக வேண்டிய அன்பு, அருகியதால் மக்களிடையே வேற்றுமைகள் நிலைபெற்றமையும், இந்நிலையில் சித்தர் பாடல்கள் இடித்துரையாய், நன்னெறிப்படுத்தும் கருத்துப்பெட்டகமாய் விளங்குவதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஒருவனே என்பதும், அவரவர்க்குத் தனித்தனியே வெவ்வேறாய் இறைவன் இல்லை என்பதும், இறைவன் அன்பே வடிவானவன் என்பதும், உண்மையான அன்புடையார்க்கே இறையருள் கிட்டும் என்பதும், இறைவன் மக்களிடம் காண விழைவது அன்பு ஒன்றே என்பதும் சித்தர் பாடல்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அறிவே இறைவன் என்பதும், உள்ளுக்குள் இருந்து ஆற்றுப்படுத்துவதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் ஒளிவடிவானவன் என்பதும், அவ்விறைவனின் ஒளிப்பெருஞ்சுடரைச் சித்தர்கள் கண்டமையும், நம்மையும் அவ்விறைவனைக் காணத்தூண்டியமையும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இறைவனின் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த தன்மையும், இவ்வுலகத்தில் அனைத்து உயிர்களிலும், இறைவன் உறைந்திருப்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் நம் உள்ளத்திலும், உடலிலும், இரண்டற இணைந்துள்ள தன்மை சித்தர் பாடல்வழி புலப்படத்தப்பட்டுள்ளது.

உண்மையானப் பக்திநெறியோடு நோக்கின் உள்ளுறையும் இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவான் என்பதும், இறைவனைத் தேடி மக்கள் காடு மேடு மலையெல்லாம் அலைய வேண்டாம், இறைவன் நமக்குள்ளே இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து, நம்மையும் உணரச் செய்த சித்தர்களின் ஆன்மீக நெறி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

அன்பே நன்மலராய், நல்ல மனமே இறைவன் விழையும் நற்காணிக்கையாய், மனச்செம்மையே உண்மையான மந்திரமாய் ஆன்மீக நெறி சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மனத்தூய்மையும், ஒருநிலைப்பட்ட மனமும், மனவடக்கமும் இல்லாமல் வணிகமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் இறைவழிபாட்டைச் சித்தர்கள் சாடுகின்றமையும், அவை போலியானவை என்பதும் சித்தர் பாடல்வழி எடுத்துக்கூறப் பட்டுள்ளது.

எத்தகையோர் முக்தி எய்த முடியும் என்பதும், எவருக்கு முக்தி பெறும் வாய்ப்பில்லை என்பதும் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவது புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

இவ்வுடலில் உயிர் இருக்கும்போதே இவ்வுலகில் வாழும்போதே இறைவனின் தாள் சேர்ந்து வீடுபேறு அடைவது என்பது சித்தர்களுக்கே உரிய வீடுபேறாகும், மேலும் ஆறு ஆதார நிலைகளில் வெற்றி கண்டு புருவ நடுவில் இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்து, வெளியில் ஒன்றிக் கலப்பதே அவர்களின் வீடுபேறு என்பதும், இதனைப் பல்வேறு அடைமொழி கொடுத்து வெட்டவெளி, மோனவெளி, பெருவெளி முதலிய அடைமொழிகளும் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவது புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

மேலும் சரியை, கரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவை இறைவனை அடைவதற்கானப் படிநிலைகள் என்பதும், அவை தனித்தனியானவை அல்ல என்பதும் விளக்கப்பட்டு, இவற்றில் தேர்ச்சி பெற்று ஞானநிலை எய்துவதே உண்மையானப் பேரின்பநிலை என்பதும், அந்நிலையைச் சித்தர்கள் அடைந்தமையும், நம்மையும் இறைவனின் அந்தப் பேரருட்காட்சியைக் காணத்தூண்டி, உண்மையான இறைநெறியோடு வாழ வழிப்படுத்தி, வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் சித்தர்கள் என்பதும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. க. நாராயணன், சித்தர் தத்துவம், ப. 166.
2. அரங்க இராமலிங்கம், சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை, சித்தர் இலக்கியங்களில் இறைமைக் கோட்பாடு, ப. 36.
3. சிவயோகி கே. சிவராஜன், திருமுலர்காட்டும் இறைமை, ப. 274.
4. பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல் அகராதி, ப. 67.
5. மு. காமாட்சி, புலிப்பாணியாரின் பாடல்களில் பரியகம் (ஆய்வேடு), ப. 108.
6. இரா. குமுதவல்லி, மெய்ம்மையும் மேன்மையும், ப.10.
7. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், நூ. 85, ப. 310.
8. மேற்படி., நூ.23.
9. மேற்படி., சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கம், நூ. 4.
10. மேற்படி., மெய்ப்பாட்டியல், நூ. 24.
11. தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூ. 19. ப. 279.
12. மேற்படி., நூ.50
13. மேற்படி., செய்யுளியல், நூ. 106. ப. 411.
14. திருமுலர், திருமந்திரம், பா.2104.
15. குதம்பைச் சித்தர் பாடல், யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு, பாகம் இரண்டு, பா.154.
16. அகத்தியர் ஞானம், பா.1.
17. மேற்படி., பா.4.
18. மேற்படி., பா.9.
19. பட்டினத்தார் திருத்தில்லை, பா.61.
20. பட்டினத்தார், பா. 61 திரு.வி.க. உரை, ப.96.
21. சித்.தத். ப.189.
22. மேற்படி.,
23. சிவவாக்கியர், பா.52.
24. மேற்படி., பா.53.
25. மேற்படி., பா.2128.
26. மேற்படி., பா.219.
27. திரும. பா.440.
28. மீ.ப. சோமு,சித்.இல. பாகம் ஒன்று, ப.
29. திரும, பா.270.
30. திரும. பா.287
31. திரும. பா.272.

32. திரும. பா.279.
33. இடைக்காட்டுச் சித்தர் யோ.வா.சா.தி. பாகம் இரண்டு, பா.39.
34. மேற்படி, பா.33.
35. திருவருட்பா, 4440.
36. திருவருட்பா, 4295.
37. சிவ.வாக். பா.251.
38. பாரதியார் கவிதைகள், பா.197.
39. மேற்படி., ப.189.
40. மேற்படி., ப.199.
41. திரும, பா.2357.
42. பட்டினத்தர் பூரண மாலை, பா.60.
43. பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல், பா.192.
44. திரும. பா.2596.
45. பாரதியார் கவிதைகள், ப.181.
46. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.181.
47. குத. சித், பா.131.
48. மேற்படி, பா.132.
49. மேற்படி, பா.134.
50. மேற்படி, பா.135.
51. திரும. பா.221.
52. கடுவெளியார் பூரண ஞானம், பா.58.
53. இரா. குழுவல்லி, ஊன்பொதி பைஞ்சுடர், ப.33.
54. திருவருட்பா, பா.4615.
55. மேற்படி., பா.4419.
56. மேற்படி., பா.372
57. மேற்படி., பா.4989
58. மேற்படி., பா.5548.
59. ஊ.பொ.பை. ப.33.
60. காலாங்கிநாதர் ஞானவிந்த ரகசியம், பா.6.
61. தேரையர் சிவபூசாவிதி, பா.11.
62. புலிப்பாணி முனிவர் பூஜாவிதி, பா.47.
63. காலாங்கிநாதர் உபதேச ஞானம், பா.1.
64. பட்டினத்தார் திருத்தில்லை, பா.71.
65. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா.6.

66. மேற்படி., பா.70.
67. மேற்படி., பா.3.
68. குதம். சித், பா.33.
69. மேற்படி., பா.20.
70. நாவுக்கரசர், தேவாரம், பா.105.
71. க.பூ.ஞா. பா.27.
72. இடை. சித். பா.49.
73. மேற்படி., பா.47.
74. மேற்படி., பா.78.
75. புண்ணாக்குச் சித்தர் முப்பூச் சுண்ணச் செயநீர், பா.1.
76. குதம். சித், பா.8.
77. மேற்படி., பா.19.
78. ஊன். பைஞ். ப.34.
79. இடை. சித்., பா.56.
80. மேற்படி., பா.34.
81. பட்டினத்தார் பூரணமாலை, பா.89.
82. மேற்படி., பா.17.
83. க.பூ.ஞா. பா.46.
84. மேற்படி., பா.53.
85. சிவ.வா. பா.8.
86. மேற்படி., பா.411.
87. மேற்படி., பா.416.
88. குதம்.சித். பா.23.
89. மேற்படி., பா.24.
90. மேற்படி., பா.26.
91. மேற்படி., பா.13.
92. மேற்படி., பா.88.
93. மேற்படி., பா.89.
94. மேற்படி., பா.90.
95. மேற்படி., பா.91.
96. மேற்படி., பா.92.
97. திரும. பா. 431.
98. மேற்படி., பா. 437.

99. மேற்படி., பா. 1804.
100. திரும. பா. 1445.
101. சிவ.வாக். பா. 33.
102. திரும. பா. 1531.
103. மேற்படி., 2072.
104. சிவ. வாக். பா. 6.
105. மேற்படி., பா. 27
106. மேற்படி., பா.496
107. மேற்படி., பா. 467.
108. மேற்படி., பா. 256.
109. குதம். சித், பா. 177.
110. மேற்படி., பா. 181.
111. மேற்படி., பா. 182.
112. மேற்படி., பா. 183.
113. கடு.சித். பா. 7.
114. இடை.சித். பா. 68.
115. பட்.பூ.மா. பா. 33.
116. பட்டினத்தார், பா. 97.
117. தேவாரம்,
118. திரும. பா. 725.
119. மேற்படி, பா. 724
120. மேற்படி, பா. 1823.
121. மேற்படி, பா. 2071.
122. குதம். சித். பா. 8.
123. மேற்படி., பா. 9.
124. மேற்படி., பா. 178.
125. பட்.பூ.மா. பா. 11.
126. மேற்படி., பா.47.
127. மேற்படி., பா.23.
128. காகப் புகண்டர், பா.97.
129. கருவரார், பா.29.
130. திரி. சித். பா.60.
131. சிவ.வா. பா.180.
132. அகப். சித். பா. 81. (யோ.ஞா.சா.தி. பாகம் ஏழு.)

133. திரும. பா.2770.
134. பத். மெய். ப. பா.228.
135. குதம்.சித். பா. 90.
136. சிவ.வா. பா.324.
137. மேற்படி., பா.3.
138. சித். தத். ப.
139. கடு.சித். பா.20. (யோ.ஞா.சா.தி. பாகம் ஐந்து)
140. குதம். சித். பா.20.
141. அகத்தியர் ஞானம், பா.1. (சித். பா.)
142. பட்டினத்தார், பா.67.
143. பட்.திரு. பா.45.
144. கொங்கணர் சுத்த ஞானம், பா. 8.
145. பாம்பாட்டிச் சித்தர், பா. 100. (சித். பா.)
146. அகப். சித். பா.71.
147. குதம். சித்.. பா.55.
148. மேற்படி., பா.54.
149. மேற்படி, பா.52.
150. இடை.சித். பா.13.
151. மேற்படி., பா.8.
152. கடு.சித். பா.19.
153. இடை.சித். பா.4.
154. மேற்படி., பா.21.
155. மேற்படி., பா.88.
156. குதம். சித். பா.15.
157. இடை.சித். பா.46.
158. மேற்படி., பா.45.
159. மேற்படி., பா.96.
160. சித்.தத். ப.99.
161. திரும. பா.306.
162. மேற்படி., பா.307.
163. இடை.சித். பா. 35.
164. மேற்படி., பா.98.
165. சித். தத். ப.198.
166. மேற்படி., ப.210.

167. க.சி.பூ.ஞா. பா.61.
168. மேற்படி., பா.62.
179. மேற்படி., பா.54.
170. கொங்கணர் முதற்காண்ட சூத்திரம், பா.37.
171. கடு.சித்.பா. பா.11.
172. மேற்படி., பா.40.
173. பாம். சித். பா.82.
174. திருமுலர் ஞானக்குறி. பா.25.
175. அழகணிச்சித்தர், பா.120.
176. சித். தத். ப. 134.
177. திரும. பா.1446.
178. மேற்படி, பா.1502.
179. சித். தத். ப. 147.
180. திரும. பா.1456.
181. மேற்படி, பா. 1457.
182. மேற்படி, பா. 1467.
183. சித். தத். ப. 240.
184. அகப்.சித். பா. 25.
185. மேற்படி, பா. 26.
186. மேற்படி, பா. 35.
187. மேற்படி, பா. 50.
188. சட்டைமுனிவர், பா.
189. க.சி.பூ.ஞா. பா. 66.
190. மேற்படி, பா. 67.
191. மேற்படி., பா.11.
192. மேற்படி., பா.17.
193. சிவ்வா. பா.509.

முடிவுரை

முடிவுரை

அறவழியில் ஒருவன் என்ன செய்கிறான் என்பதைவிட அவன் எத்தகையவன் என்பதே இன்றியமையாதது ஆகும். மனிதனிடம் உள்ள இயல்பான நல்ல மானுடப்பண்பை என்ன செய்தாலும் பிரிக்க இயலாது. இந்த மானுடப் பண்பையே உள்ளார்ந்த மதிப்பாகக் (விழுமங்களாக) கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விழுமங்கள் சமுதாயத்தின் உயிர்நாடியாகத் திகழ்கின்றன. இவை ஆண், பெண், ஏழை, பணக்காரன், சாதி, சமயம், மதம், மொழி என எவ்வித வேறுபாடுமின்றி அனைவருக்கும், அனைத்திற்கும் பொதுவானவை, இன்றியமையாதவை. நம் எண்ணங்களே செயல்வடிவம் பெறுகின்றன. நல்லெண்ணங்களாயின் நன்மையே நிகழும். மனிதனின் மனதில் நல்லவை வேருன்ற விழுமங்களைக் காத்தல், கடைபிடித்தல் அவசியமாகின்றது.

ஒருவன் தீயவை, நல்லவை என்று பிரித்துப் பார்த்து எவருக்கும் எவ்வுயிருக்கும் தீங்கின்றிச் செயல்பட்டு, விழுமங்களைக் கடைபிடிப்பவனாக இருப்பானாயின், அவன் எண்ணங்களும், செயல்களும் இச்சமுதாயத்திற்கு நன்மையையே விளைவிக்கும்.

எல்லோராலும் எல்லா இடங்களிலும் அனைத்து விழுமங்களையும் பின்பற்றுதல், சிறிதும் தவறாமல் அவ்வழியில் நடத்தல் என்பது சாத்தியமன்று. இருப்பினும் அவரவர் அந்தந்தச் சூழ்நிலைக்கேற்ப இவற்றைப் பின்பற்றுவராயின் இவ்வுலகில் எவ்வளவோ தீங்கை, தீய செயல்களை, ஒழிக்கமுடியும்.

இவ்விழுமங்களைப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளின் மனதில் விதைத்தால், நிச்சயம் நாளைய தலைமுறையில் அது முளைத்து, செடியாகி, மரமாகி, பூத்துக்குலுங்கி, காய்ந்து கனிந்து இச்சமுதாயத்தைப் பூஞ்சோலையாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாணயத்தின் இருபக்கம் போல் இன்பம், துன்பம், நல்லவை, தீயவை, கடைபிடிக்க வேண்டியவை, வேண்டாதவை என்று உழல்கின்ற மக்களின் மனதில் அறநெறி சிறக்க, விழுமங்கள் நுழைந்து நிலைத்து நின்று சிறக்க சித்தர் பாடல்கள் வழிவகை செய்கின்றன.

இன்றையச் சமுதாயச் சூழலில் மனிதர்கள் மனிதர்களாக இருக்கிறார்களா என்பதே கேள்விக் குறியாகிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் வாழ்வின் ஓட்டத்தில் பல்வேறு இடங்களில் மனிதப் பண்புகளை இழந்து கொண்டு தான் இருக்கிறோம்.

‘பண்பெனப் படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுகுதல்’ என்கிறது கலித்தொகை.

மெய், வாய், செவி, கை, கால், கண் முதலிய உறுப்புகளைக் கொண்டு முழுமையாகக் கடவுள் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். எக்குழந்தையும் பிறக்கும் பொழுதே தீயவனாக இருப்பதில்லை, வளர்ப்பிலும், சமுதாயச் சூழலிலுமே ஒருவன் மாறுகிறான். பிள்ளைமை நிலையிலிருந்து வளர்ந்த பிறகு நற்குணங்களின்றி இவ்வுறுப்புகளை மட்டுமே பெற்றிருத்தல் பொருத்தமாகாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

**‘உறுப்பொத்தல் மக்களொப்பு அன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு’**

என்பது குறள். மேலும்,

**‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்’**

என்று இவ்வுலகம் நல்ல பண்புகளை (விழுமங்களை) உடையவர்களின் ஒழுக்கத்தாலே இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. அவர்கள் இல்லையெனில் இவ்வுலக ஒழுக்கம் மண்ணில் புகுந்து புதைந்துவிடும் என்கிறார்.

மக்கள் வாழ்வோடு வாழ்வாக ஒன்றியிருக்க வேண்டியவையாக, மனித உடலில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் குருதியாக, உடல் இயக்கத்திற்கு வேராகும் உயிராக விளங்கும் விழுமங்களைப் புறந்தள்ளி வாழ்க்கைப் பாதையில் நடைபயில்வதாலேயே இன்றைய சமுதாயம் சீர்கெட்ட நிலையில் நிலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சீர்பெற்ற சீர்திருத்தப் பாதையில் சென்று நிலைக்க வேண்டுமாயின் புறம் தள்ளிய விழுமங்களை அகத்திலிருத்திப் புறத்தில் செயலாக்க வேண்டும். இச்செயலாக்கத்திற்கு ஆணிவேராக, மக்களின் மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்து செயலாக நிலைபெற்றுத் திகழச் சித்தர் பாடல்கள் வழிவகுக்கின்றன.

இம்மக்கட் பண்பு உடையவர்களால் மட்டுமே பிறருடைய குணங்களையும், குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்து தெளிய முடியும். இதனை,

‘குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிகைநாடி மிக்க கொளல்’

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

- ♦ சித்தர்கள் பற்றிய பொதுவான, அடிப்படையானச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளும், வகையில் சித்தர் பற்றிய விளக்கமும், இவ்வாய்வில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ தனிமனித ஒழுக்கமே சமுதாய, உலக முன்னேற்றம் ஒழுக்கம். ஆகையால், தனிமனித நிலையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய அறநெறிகள் சித்தர் பாடல்களில் எளிய மொழிநடையிலும் காணப்படுகின்றன என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ சித்தர்கள் எடுத்துரைக்கும் வாழ்வியல் நெறிகளும், சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும், ஆன்மீக நெறிகளும் எக்காலத்தும், எம்மக்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதாய் அமைந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ சித்தர்கள் கூறியுள்ள இறைக் கோட்பாட்டில், இறைவனின் திருவடியைச் சேர்ந்து வீடுபேறு அடைதல் என்னும் பேரின்பப் பெருநிலையானது, ‘தனிமனிதன் தத்தம் வாழ்வில் கடைபிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கநெறிகள் சரியாக அமைந்து, சமுதாயத்திற்கு அவன் ஆற்ற வேண்டிய நற்பணிகளும் செயல்படுத்தப்பட்டு, அகமும், புறமும் தூயநிலையை அடைந்தால், அன்புநெறிப்பட்டு உயிர்களை நேசிக்கும் அன்புள்ளம் கொண்டால் எவ்வித தடையுமின்றித் தானே கைகூடும் என்னும் சித்தர்களின் ஆன்மீக விழுமங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

எனவே ஆய்வு முடிவுகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

சித்தர்கள் பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலான எளிய மொழி வடிவில் வாழ்வியல் நெறிகளையும், கூறியுள்ளமை நிறுவப்பட்டுள்ளது.

- ♦ பிற அறநூல்களைப் போல் சித்தர் பாடல்களும் வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும், உள்ளடக்கியுள்ளமை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ♦ பிற அற இலக்கியங்கள் அறம் கூறுவதற்காகவே, அறநோக்கில் மட்டுமே பாடப்பட்டவை. ஆனால் சித்தர்கள் மக்கள் சமுதாயத்தோடு ஒட்டாமல் தனித்து வாழ்ந்தாலும், மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாய்த் தத்தமக்கே உரிய யோகம், ஞானம், பூசாவிதி போன்ற பாடல்களோடு அறக்கருத்துக்களையும் பாடியுள்ளமை நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ தனிமனித நிலையில் மனிதன் வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் தனிச் சுடரொளியாய்ச் சித்தர் பாடல்களில் மிளிர்வது புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ♦ காடுகளிலும், சுரங்கங்களிலும், மலைக்குகைகளிலும் தத்தம் வாழ்வியல் இருப்பிடமாகக் கொண்ட சித்தர்கள் நாட்டு நலனுக்காகவும், நாட்டு மக்களின் இன்ப வாழ்விற்காகவும், சமுதாயத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவலங்களைக் கண்டு சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்காகச் சாதி, சமய வேற்றுமைகளையும் கடிந்துரைக்க தவறவில்லை என்பதும் நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ அன்பாய், அறிவாய்த் திகழ்ந்து, எங்கும் நிறைந்து உள்ளத்திலும், உடலிலும் விளங்கி, அன்பாய்த் தூயஉள்ளத்தினராய்த் தன்னை நாடுவோருக்கு முக்தி அளிக்கும் இறைவனின் பெருமைகளையும், சித்தர்கள் எடுத்தியம்பியமை அவர்களின் பாடல்களின் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ மக்களால் இன்றும் பின்பற்றப்படும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களைச்சாடி அறியாமை நிலையிலிருந்து அறிவு நிலைக்கு மக்களைக் கொண்டு செல்லத் துணிந்தமையும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சித்தர்கள் மருத்துவத்துறையிலும், அறிவியல் துறையிலும் வல்லுநர்களாய்த் திகழ்ந்தமையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றைய விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் அன்றே உற்றுநோக்கி செய்து பார்த்து, முடிவுகண்டமை எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

- ♦ சித்தர்கள் பெண்களைப் போற்றியவர்கள். ஆண் பெண் சமத்துவத்தைப் பாடியவர்கள், குடும்ப உறவுகளைப் பேணியவர்கள் என்ற கருத்துக்கள் அறியப்பட்டுள்ளன.
- ♦ இறைவன் ஒருவனே என்ற சித்தர்களின் இறைக்கொள்கை அறியப்பட்டுள்ளது.

வருங்கால ஆய்வாளர்களுக்கான ஆய்வுக் களங்கள்

- ♦ சித்தர் இலக்கியங்களில் காணலாகும் அறிவியல் செய்திகளைத் தொகுத்தால், பல புதிய தகவல்கள் வெளிவரும்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் உள்ள இலக்கியக் கொள்கைகளை ஆராயலாம்.
- ♦ இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் சித்தர் பாடல்களோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யலாம்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் மருத்துவச் செய்திகளையும், மூலிகைகளின் வகைகளையும், அவற்றின் பயன்களையும் ஆராய்ந்தால் தமிழகத்தின் பெருமை தரணி எங்கும் பரவும்.
- ♦ விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியுற்று, தொழில்நுட்பம் வளர்ந்துள்ள இக்காலத்தில் பல நோய்களுக்கு, மருத்துவம் இல்லை. சிலவற்றிற்குத் தற்காலிக நிவாரணம் மட்டுமே கிடைக்கும். இந்நிலையில் ஒவ்வொரு சித்தரின் மருத்துவ நூல்களை ஆய்வு செய்து, அவர்கள் கூறியுள்ள முறையில்தயாரித்து, பொதுநல நோக்கோடு, செயல்பட்டால் பல நோய்களுக்குத் தீர்வு கிடைப்பது உறுதியாகும்

- ♦ அறிவியல் செய்திகளையும், மருத்துவ முறைகளையும், சித்தர் நூல்களில் தேர்ந்தவர்களும், ஆங்கில மருத்துவர்களும், அறிவியல் வல்லுநர்களும் ஒன்றிணைந்து, மக்கள் நலன் கருதி, ஆய்வு செய்தால் உலகமே இந்தியாவைத் திரும்பிப் பார்க்கும் என்பது உறுதியானதாகும்.

பள்ளி கல்லூரி மாணவர்களுக்கான மொழிப் பாடங்களில் பல்வேறு சமயம் சார்ந்த பாடல்கள் இடம்பெறுவதோடு, சித்தர் பாடல்களையும் அரசு, பாடமாக, பாடப்பொருளாக வைத்தால், குறிப்பாக சித்தர்கள் உரைத்த விழுமியங்களை உள்ளடக்கியப் பாடல்கள் பாடப் பொருளாக வைக்கப்பட்டால், வளரும் தலைமுறையில், ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தெய்வமும் என்ற கொள்கையினராகவும், சாதி மத பேதமற்ற முற்போக்குவாதிகளாகவும் திகழ்வார்கள். இச்சமுதாயத்தில் சித்தர்களின் சிந்தனைகள் வேருன்றினால் எடுத்தக் காரியங்கள் யாவிலும் வெற்றி பெறும் உறுதி வாய்ந்த உள்ளத்தினராய்த் திகழ்வார்கள் என்று ஆய்வாளர் நம்புகிறார்.

வாழ்க சித்தர்கள்!

வளர்க அவர்தம் பெருமை!

சித்தம் தெளிவோம்!

சித்தரைப் போற்றுவோம்!

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. அகஸ்தியர் 12000 என்னும் பெருநூல் காவியம் முதல்காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, இரண்டாம் பதிப்பு, செப்டம்பர் 2007.
2. அகஸ்தியர் 12000 என்னும் பெருநூல் காவியம் இரண்டாம் காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, இரண்டாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு, 1996.
3. அகஸ்தியர் 12000 என்னும் பெருநூல் காவியம் மூன்றாம் காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, இரண்டாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு, 1999.
4. அகஸ்தியர் 12000 என்னும் பெருநூல் காவியம் நான்காம் காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, இரண்டாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு, 1999.
5. அகஸ்தியர் 12000 என்னும் பெருநூல் காவியம் ஐந்தாம் காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, இரண்டாம் பதிப்பு, பிப்ரவரி, 2000.
6. அகத்தியர் அமுத கலைஞானம் 1200
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை-26, முதற்பதிப்பு, மே 1996.
7. காகபுசுண்டர் பெருநூல்காவியம் 1000
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், (பதி.ஆ), தாமரை நூலகம், சென்னை- 26, முதற்பதிப்பு, நவம்பர், 1992.
8. சித்தர் பாடல்கள்
அரு. இராமநாதன், (பதி.ஆ), பிரேமா பிரசுரம், 59 ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம், சென்னை-24, புதினைந்தாம் பதிப்பு, ஜூன், 2010.

9. திருமூலர் திருமந்திரம்
ஞா. மாணிக்கவாசகன் (விள.உரை),
உமா பதிப்பகம்,
18, பவளக்காரத்தெரு,
மண்ணடி, சென்னை-600001,
ஏழாம் பதிப்பு, மே 2012.
10. பட்டினத்தார் பாடல்கள்
திரு.வி.க. (தெளிவுரை),
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை, சென்னை- 108,
முதற்பதிப்பு, சூலை, 2011.
11. போகர் 7000 முதல் காண்டம் ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை ஸ்ரீ-26,
மூன்றாம் பதிப்பு, நவம்பர், 2012.
12. போகர் 7000
இரண்டாம் காண்டம்
ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை ஸ்ரீ-26,
மூன்றாம் பதிப்பு, நவம்பர், 2012.
13. போகர் 7000
மூன்றாம் காண்டம்
ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை ஸ்ரீ-26,
மூன்றாம் பதிப்பு, ஏப்ரல், 2003.
14. போகர் 7000
நான்காம் காண்டம்
ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை ஸ்ரீ-26,
மூன்றாம் பதிப்பு, நவம்பர், 2012.
15. போகர் 7000
ஐந்தாம் காண்டம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை ஸ்ரீ-26,
இரண்டாம் பதிப்பு, ஜூன், 2005.
16. போகர் ஜனன சாகரம்,
ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை- 26,
இரண்டாம் பதிப்பு, பிப்ரவரி, 2006.
17. யோக ஞான
சாஸ்திரத் திரட்டு முதல் பாகம்
ஆர்.சி. மோகன் (பதி.ஆ.),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
இரண்டாம் பதிப்பு, செப்டம்பர், 2002.

18. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
இரண்டாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
இரண்டாம் பதிப்பு, ஜூன், 2001.
19. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
மூன்றாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
இரண்டாம் பதிப்பு, ஜூன், 2002.
20. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
நான்காம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
இரண்டாம் பதிப்பு, ஏப்ரல், 1998.
21. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
ஐந்தாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
முதல் பதிப்பு, ஆகஸ்ட், 1997.
22. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
ஆறாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
முதல் பதிப்பு, ஆகஸ்ட், 1997.
23. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
ஏழாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
முதல் பதிப்பு, மார்ச், 1996.
24. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
எட்டாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
முதல் பதிப்பு, அக்டோபர், 1998.
25. யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு
ஒன்பதாம் பாகம்
எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன் (பதி.ஆ),
தாமரை நூலகம், சென்னை-26,
முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல், 1998.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. ஆடலரசு, எஸ்.ஆர்.வி.
தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள் கண்ட
ஆன்மீக ஒருமைப்பாடு,
ஓம்சக்தி பதிப்பகம்,
கோவை,
முதல்பதிப்பு ஜூலை, 2002.

2. ஆனந்த ரவிசாஸ்திரி, க.ஆ. சித்தர்களின் சமுதாய சிந்தனைகள், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், 142, ஜானி ஜான் கான் சாலை, ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14, முதல் பதிப்பு, 2008.
3. இரத்தின வெங்கடேசன் தமிழர் மரபுச் சமயம், மணியம் பதிப்பகம், குறிஞ்சிப்பாடி-302, கடலூர் மாவட்டம், முதற்பதிப்பு, 2005.
4. இராமச்சந்திரன், எஸ்.பி. சித்தர்கள் வரலாறு, தாமரை நூலகம், என்.ஜி.ஓ. காலனி, வடபழனி, சென்னை-26, இரண்டாம் பதிப்பு, 2002.
5. இராமநாதன், அரு. நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வுகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை- 108, முதல் பதிப்பு, 1997.
6. இளங்குமரனார், இரா. தொல்காப்பியர் காட்டும் குடும்ப வாழ்க்கை, தமிழ்ப்பேராயம், திரு. இராமசாமி நினைவுப் பல்கலைக்கழகம், காட்டாங்குளத்தூர், 603203, காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு, முதல் பதிப்பு, 2012.
7. இளமதி சானகிராமன், க. சித்தர்களும் சமூகப்பார்வையும், குறிஞ்சிப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி- 014.
8. ஈசுவரப்பிள்ளை, தா. பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை, மையத் தொழில்நுட்பப் பயிலக வளாகம், தரமணி, சென்னை-600113, முதல் பதிப்பு, 2008.

9. கருணாநிதி, ஆ.(தொகு.ஆ) சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், ராயப்பேட்டை, சென்னை-14, முதல் பதிப்பு, டிசம்பர், 2007.
10. கலாவதி, இரா. சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், காவ்யா பதிப்பகம், 16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை-24, முதல் பதிப்பு, 2008.
11. கைலாசபதி, க. ஒப்பியல் இலக்கியம், சென்னை புக் அஷஸ், சென்னை, பதிப்பு 1982.
12. கைலாஷ்நாத், யோகி, சித்தர் களஞ்சியம், கற்பகம் புத்தகாலயம், சுந்தரம் தெரு, தி.நகர், சென்னை-17, நான்காம் பதிப்பு, அக்டோபர், 2012.
13. சஞ்சீவி, ந. (பதி.ஆ.) பெருங்காப்பியச் சிற்றிலக்கியப் பெருந்தமிழ், மூன்றாம் பொதுநிலை பத்துநாள் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், சென்னைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, முதல் பதிப்பு, 1975.
14. சுண்முகசுந்தரம் சு.(தொ.ஆ.) நாலுவகைப் பூவெடுத்து, சாகித்ய அக்காதெமி, தலைமை அலுவலகம், ரவீந்திர பவன், 35, பெரோஸ்ஷா சாலை, புதுதில்லி, முதல் பதிப்பு, 1999.
15. சாய்குமாரி, க. மதிப்புணர்வுக் கல்வி, சாந்தா பப்ளிகேஷன்ஸ், முத்துவிழா இல்லம், 13 ஸ்ரீபுரம், 2வது தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை- 14, இரண்டாம் பதிப்பு, 2011.

16. சிதம்பரனார், சாமி.

சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை 108.
முதல் பதிப்பு, ஆகஸ்ட், 2001.

17. சிதம்பரனார், சாமி.

வள்ளலார் கூறும் வாழ்க்கை நெறி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை-108,
முதல் பதிப்பு, 2003.

18. சிவசாமி

வள்ளலாரின் மானுட மதிப்புகள்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை- 04, முதல் பதிப்பு,
நவம்பர்-2009.

19. சிவராஜன், கே.

திருமூலர் கண்ட இறைமை,
அழகு பதிப்பகம்,
20யுஇ டிச்சர்ஸ் கிள்டு காலனி,
இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம், சென்னை- 49,
முதல் பதிப்பு, 2007.

20. சுகுமாறன், பி.

சித்தரகசியம்,
நலம் வெளியீடு,
177/103, முதல்மாடி, அம்பாள் பில்டிங்,
லியாட்ஸ் சாலை, இராயப்பேட்டை,
சென்னை- 14, முதல்பதிப்பு, 2006.

21. சுடலிதியாகராஜன்.

பண்பாட்டுப் பார்வையில் திருமந்திரம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-113,
முதல்பதிப்பு, 2009.

22. சுப்பிரமணியன், பி.

நெல்லைமாவட்டச் சித்தர்கள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை-18,
முதல்பதிப்பு, நவம்பர் 1995.

23. சோமசுந்தரம், மீ.ப.

சித்தர் இலக்கியம் முதல்தொகுதி,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
முதற்பதிப்பு, 1988.

24. தெய்வநாகயம், சி.கோ. சித்தர் சிந்தனைகள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-108, இரண்டாம் பதிப்பு,
டிசம்பர் 2003.
25. நாகராஜன், மும்தாஜ்பேகம் இந்தியச் சமுதாயத்தில் எழுந்துள்ள
கல்விசார் அறைகூவல்கள்,
இராம் பதிப்பகம்,
74டி, விவேகானந்தர் தெரு,
காந்திநகர், சாலிகிராமம்,
சென்னை-93, இரண்டாம் பதிப்பு,
டிசம்பர் 2005.
26. நாராயணன், க. சித்தர் சிவவாக்கியர்,
மாரி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி, டிசம்பர் 2008.
27. நாராயணன், க. சித்தர் தத்துவம்,
மாரி பதிப்பகம்,
சிவகலை இல்லம்,
கொட்டுப்பாளையம்,
புதுச்சேரி 605008,
மூன்றாம் பதிப்பு, டிசம்பர் 2003.
28. மணியன், ப.சு. சித்தர் நெறிகளும் சித்தி முறைகளும்,
விஜயா பதிப்பகம்,
20 ராஜவீதி, கோயம்புத்தூர் 641 001,
மூன்றாம் பதிப்பு, மே 2011.
29. பலராமன், க. பழந்தமிழில் அறிவியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
முதல் பதிப்பு, 2009.
30. மாணிக்கவாசகம், இரா. நம் நாட்டுச்சித்தர்கள்,
அன்னை அபிராமி அருள்,
சென்னை, செப்டம்பர் 1998.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள்

1. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை, முல்லை நிலையம் பாரதிநகர், தி.நகர், சென்னை-17.
2. தொல்காப்பியம் உரைவளம், சிவலிங்கனார் உரை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம். சென்னை - 113
3. தொல்காப்பியம், புலியூர்கேசிகன் உரை, பாரிநிலையம், பிராட்வே, சென்னை-108. பனிரொண்டாம் பதிப்பு-2003
4. திருக்குறள் பரிமேல் அழகர் உரை பழனியப்பா பிரதாஸ், கோனார் மாளிகை, சென்னை - 14. ஆறாம் பதிப்பு, 2002.
5. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மூலமும் உரையும் ச.வே. சுப்பிரமணியன், மணிவாசகர் பதிப்பகம்
6. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு.
7. காப்பியங்கள் நூல் தொகுப்பு மூலமும் உரையும் ச.வே. சுப்ரமணியன் (பதி.ஆ.),
8. தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தொகுப்பு மூலமும் உரையும். ச.வே. சுப்ரமணியன் (பதி.ஆ.)
9. பன்னிருதிருமுறைகள் மூலமும் உரையும் ச.வே. சுப்ரமணியன் (பதி.ஆ.), டிசம்பர், 2007.
10. திருவருட்பா மூலமும் உரையும் ச.வே. சுப்ரமணியன் (பதி.ஆ.)

11. சிலப்பதிகாரம்
ச.வே.சுப்ரமணியன்(உரை.ஆ.)
கங்கை புத்தக நிலையம்,
தீனதயாளு தெரு, தி.நகர்,
சென்னை- 17.
பதிமூன்றாம் பதிப்பு, 2002.
12. பன்னிரு திருமுறைகள்
மூலமும் உரையும்
ச.வே. சுப்ரமணியன்
டிசம்பர், 2007.
13. பாரதியார் கவிதைகள்
வானதி பதிப்பகம்,
தீனதயாளு தெரு,
தி.நகர்,
பதினோறாம் பதிப்பு, 2002
14. பாரதிதாசன் கவிதைகள்
கங்கை புத்தகநிலையம்,
மூன்றாம் பதிப்பு,
நவம்பர்,2001

அகராதிகள், நிகண்டுகள்

1. அபிதான மணிமாலை
உ.வே.சா நூல்நிலையம்,
சென்னை- 104,
முதற்பதிப்பு, 1988.
2. இலக்கியச்சொல் அகராதி
குமாரசாமிப் பிள்ளை ஏ.சுன்னம்
பயோனியர் புக் சர்வீஸ்,
மறுபதிப்பு, 1985.
3. கழகத் தமிழ் அகராதி
கழக வெளியீடு,
கழகப் புலவர் குழு,
சென்னை-18. செப்.
4. சதுரகராதி
சு. இன்னாசி,
சந்தியா பதிப்பகம்,
நியூ வைபவ்,
அசோக்நகர், சென்னை
5. செந்தமிழ் அகராதி
ந.சி. கந்தையா,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
பதிப்பு ஆண்டு 2003.

6. சைவ சித்தாந்த அகராதி பேராசிரியர். அ.கி. மூர்த்தி,
கழக வெளியீடு,
154, டி.டி.கே சாலை,
சென்னை- 18, முதல் பதிப்பு, 1998.
7. தமிழ்-ஆங்கில அகராதி வின்சலோ
Asian Educational Studies,
New Delhi.
9. தமிழ்ச்சொல் அகராதி கதிரைவேற்பிள்ளை
மூன்றாம் பாகம், உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.
10. தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலஅகராதி பால்ஸ், பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
பதி.ஆ. 2009.
11. தம்பியின் தமிழ் அகராதி தொகுப்பாசிரியர், ராஜ்மோகன்,
உமா பதிப்பகம்,
பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை- 600001
முதல் பதிப்பு, 2007, சனவரி
12. பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல் அகராதி நியூ சென்கரி புக் ஹவுஸ்,
41டி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-98
மூன்றாம் பதிப்பு, செப் 2007.
13. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி சந்தியா பதிப்பகம், ப்ளாட் யு
நியூடெக் வைபவ்,
57-53வது தெரு, அசோக்நகர்,
சென்னை- 83, பதி.ஆ.2004.
14. நிகண்டுகள் தொகுப்பு ச.வே. சுப்ரமணியன்
16. வாழ்வியல் களஞ்சியம் தஞ்சைத் தமிழ் பல்கலைக்கழகம்
தொகுதி எட்டு

ஆங்கில நூல்கள்

1. M.G. CHITAKRA
Education and Human Values.
A.P.H. Publishings Corporation,
5, Ansari Road, Daryagang
New Delhi.
2. Dr. Haseen Taj
Current Challenges in Education,
Neel Kamal Publications,
Sultan Bazar, Hyderabad,
First Edition, 2008.
3. Promila Sharma
The Aims of Education,
A.P.H. Publishing,
New Delhi 110002
2005

பின்னினைப்பு ஒன்று

விழுமம் - பட்டியல்

பின்னிணைப்பு ஒன்று

**தேசியக் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சிக் குழுவின் வகைப்பாடுகள்
(National Council for Education Research and Training)**

“தேசியக் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சிக் குழுவானது 1979இல் கல்வியில் உள்ள சமூக நன்னெறி மற்றும் இறையுணர்வு விழுமங்களைக் குறித்து அறிக்கையினை வெளியிட்டது. அந்த அறிக்கையில் 84 வகையான விழுமங்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

1. இச்சையடக்கம் (Absistance)
2. பிறரது கலாச்சார விழுமங்களைப் பாராட்டுதல் (Apperciation of Cultural Values of others)
3. தீண்டாமைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தல் (Anti - unfouechability)
4. வேற்றுமை (Cause)
5. குடிமை (Citizenship)
6. பிறர்நலம் கருதுதல் (Consideration of Others)
7. பிறருக்காக உழைத்தல் (Concern for others)
8. ஒற்றுமை (Co-Operation)
9. சுத்தம் (Cleanliness)
10. கருணையுள்ளம் (Compassion)
11. பொதுவான காரணத்திற்காக உழைத்தல் (Working for Common Cause)
12. மனவலிமை (Courage)
13. நற்பண்பு (Courtesy)
14. தெரிந்து கொள்ளுவதில் ஆர்வமுடைமை (Curiosity)
15. ஜனநாயகமானத் தீர்வினை எடுத்தல் (Democratic Decision Making)
16. பக்தி உணர்வு (Devotion)
17. தனிநபரின் கௌரவம் (Dignity of the individual)

18. கைத்தொழிலில் கௌரவம் (Dignity of Manual Work)
19. பணி (Duty)
20. ஒழுக்கம் (Decipline)
21. (Empathy)
22. சகிப்புத்தன்மை (Endurance)
23. சமத்துவம் (Equality)
24. நட்பு பாராட்டல் (Friendship)
25. நம்பிக்கையுடைமை (Faithfulness)
26. தோழமையுணர்வு (Fellow Feeling)
27. சுதந்திரம் (Freedom)
28. முற்போக்குச் சிந்தனை (Forward look)
29. நல்ல பழக்கங்கள் (Good Manners)
30. நற்பண்புகள் பெற்றவர் (Gentle maliness)
31. நன்றியுணர்வு (Gratitude)
32. நேர்மை (Honesty)
33. உதவி செய்யும் எண்ணமுடைமை (Helpfulness)
34. மனித நேயமுடைமை (Humanism)
35. சுகாதரமாக வாழ்தல் (Hygenic living)
36. தைரியமாக ஒரு செயலை முன்வைத்துத் தானே துவங்கும் குணமுடைமை (Initiative)
37. மேன்மை (அ) நேர்மையுடைமை (Integrity)
38. நீதி (Justice)
39. கருணையுள்ளம் (Kindness)
40. விலங்கினங்களிடம் அன்பு கொள்ளல் (Kindness to Animals)
41. தொழிலில் பற்று உறுதியாக இருத்தல் (Loyalty to duty)
42. தலைமைப் பண்புடைமை (Leadership)
43. தேசிய ஒருமைப்பாடு (National Duty)

44. தேசிய உணர்வுடைமை (National Consciousness)
45. அகிம்சை (Non Violence)
46. தேசிய ஒற்றுமை (National Integration)
47. கீழ்ப்படியும் குணம் (Obediance)
48. அமைதி (Peace)
49. நேரத்தினைச் சரியான வகையில் பயன்படுத்துதல் (Proper utilisation of time)
50. நேரம் தவறாமை (Punctuality)
51. தேசப்பற்றுடைமை (Patriotism)
52. தூய்மை (Purity)
53. அறிவு தாகமுடைமை (Quest for Knowledge)
54. திறனுடைமை (Resourcefulness)
55. ஒழுங்குணர்வு (Regularity)
56. பிறரை மதித்தல் (Respect for others)
57. முதியவர்களை மதித்தல் (Reverence for old age)
58. கபடமற்ற தன்மை (Sincerity)
59. எளிமையாக வாழ்தல் (Simple living)
60. சமூக நீதி (Social Justice)
61. சுய ஒழுக்கம் (Self Discipline)
62. சுய உதவி (Self help)
63. சுய மரியாதை (Self respect)
64. தன்னம்பிக்கை (Self confidence)
65. பிறரின் துணையின்றி வாழ்தல் (Self Support)
66. சுய வேலை (Self Duty)
67. தன்னை மட்டுமே சார்ந்திருத்தல் (Self Reliance)
68. சுயக் கட்டுப்பாடு (Self Control)
69. தன்னடக்கம் (Self Restraint)

70. சமூக சேவை (Social Service)
71. மனிதரிடையே ஒற்றுமையுணர்வு (Solidarity of mankind)
72. சமூகப் பொறுப்பினை உணர்தல் (Sense of Social Responsibility)
73. நல்லது கெட்டதைப் பகுத்தாராயும் உணர்வுத்திறன் (Sense of Discrimination Between good and bad)
74. சமத்துவ போக்கு (Socialism)
75. இரக்கப்படுதல் (Sympathy)
76. சமய நல்லிணக்கம் (Securilism)
77. ஆராய்ந்து அறியும் உணர்வு (Spirit of enquiry)
78. குழு உணர்வுடன் பணிபுரிதல் (Team work)
79. (Team spirit)
80. உண்மையாக இருத்தல் (Truthfulness)
81. சகிப்புத் தன்மை (Tolerance)
82. உலகம் முழுவதிலும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை (Universal Truth)
83. உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவான அன்பு நெறி (Universal Love)
84. தேசிய மற்றும் பொதுச்சொத்துகளை மதித்தல் (Value for national & Civic Property)

பின்னினைப்பு இரண்டு

பதினெண் சித்தர்கள்
புகைப்படங்கள்

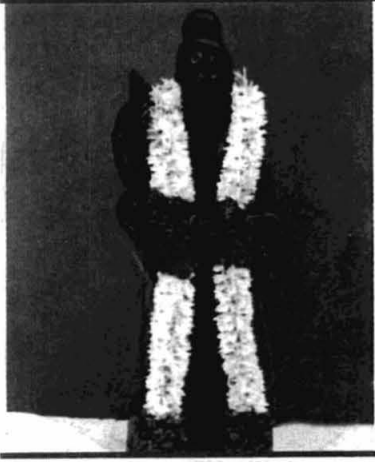
பதினெண் சித்தர்கள்

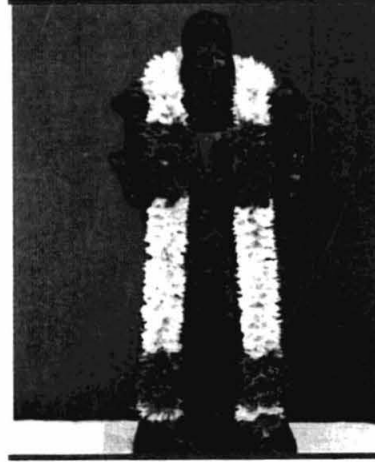
ஸ்ரீ கடுவெளி சித்தர்

ஸ்ரீ கஞ்சமலை சித்தர்

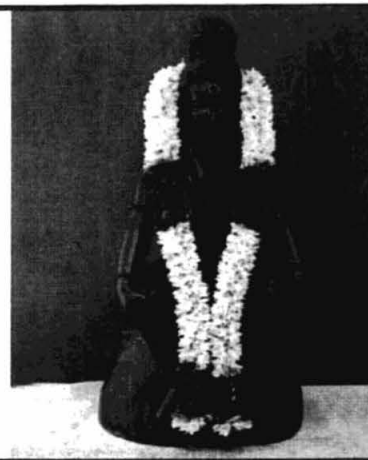
ஸ்ரீ சென்னிமலை சித்தர்

ஸ்ரீ கபிலர் சித்தர்.

ஸ்ரீ கருவூரார் சித்தர்

ஸ்ரீ பாம்பாட்டி சித்தர் (ஸ்ரீ மருதமலை சித்தர்)

பதினெண் சித்தர்கள்

ஸ்ரீ சிவவாக்கிய சித்தர்

ஸ்ரீ கைலாய
கம்பளிச் சட்டை முனி சித்தர்

ஸ்ரீ மகாபோகர் சித்தர்

ஸ்ரீ காகபுஜண்டர் சித்தர்

ஸ்ரீ புலிப்பாணி சித்தர்

ஸ்ரீ சட்டை முனி சித்தர்

பதினெண் சித்தர்கள்

ஸ்ரீ அகப்பேய் சித்தர்

ஸ்ரீ அமுகணி சித்தர்

ஸ்ரீ குதம்பை சித்தர்

ஸ்ரீ வள்ளலார் சித்தர்

ஸ்ரீ இடைக்காடர் சித்தர்

ஸ்ரீ பட்டினத்தடிகளார் சித்தர்

சித்தர் பாடல்களில் விழுமங்கள்

முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
து. கவிதா, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

நெறியாளர்
முனைவர் (திருமதி) அ. இராசேசுவரி,
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., எம்.எட்., பிஎச்.டி.,

தமிழ்த்துறை
இராணி மேரி கல்லூரி,
சென்னை - 600 004.

அக்டோபர் - 2013

முடிவுரை

முடிவுரை

அறவழியில் ஒருவன் என்ன செய்கிறான் என்பதைவிட அவன் எத்தகையவன் என்பதே இன்றியமையாதது ஆகும். மனிதனிடம் உள்ள இயல்பான நல்ல மானுடப்பண்பை என்ன செய்தாலும் பிரிக்க இயலாது. இந்த மானுடப் பண்பையே உள்ளார்ந்த மதிப்பாகக் (விழுமங்களாக) கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விழுமங்கள் சமுதாயத்தின் உயிர்நாடியாகத் திகழ்கின்றன. இவை ஆண், பெண், ஏழை, பணக்காரன், சாதி, சமயம், மதம், மொழி என எவ்வித வேறுபாடுமின்றி அனைவருக்கும், அனைத்திற்கும் பொதுவானவை, இன்றியமையாதவை. நம் எண்ணங்களே செயல்வடிவம் பெறுகின்றன. நல்லெண்ணங்களாயின் நன்மையே நிகழும். மனிதனின் மனதில் நல்லவை வேருன்ற விழுமங்களைக் காத்தல், கடைபிடித்தல் அவசியமாகின்றது.

ஒருவன் தீயவை, நல்லவை என்று பிரித்துப் பார்த்து எவருக்கும் எவ்வுயிருக்கும் தீங்கின்றிச் செயல்பட்டு, விழுமங்களைக் கடைபிடிப்பவனாக இருப்பானாயின், அவன் எண்ணங்களும், செயல்களும் இச்சமுதாயத்திற்கு நன்மையையே விளைவிக்கும்.

எல்லோராலும் எல்லா இடங்களிலும் அனைத்து விழுமங்களையும் பின்பற்றுதல், சிறிதும் தவறாமல் அவ்வழியில் நடத்தல் என்பது சாத்தியமன்று. இருப்பினும் அவரவர் அந்தந்தச் சூழ்நிலைக்கேற்ப இவற்றைப் பின்பற்றுவராயின் இவ்வுலகில் எவ்வளவோ தீங்கை, தீய செயல்களை, ஒழிக்கமுடியும்.

இவ்விழுமங்களைப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளின் மனதில் விதைத்தால், நிச்சயம் நாளைய தலைமுறையில் அது முளைத்து, செடியாகி, மரமாகி, பூத்துக்குலுங்கி, காய்ந்து கனிந்து இச்சமுதாயத்தைப் பூஞ்சோலையாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாணயத்தின் இருபக்கம் போல் இன்பம், துன்பம், நல்லவை, தீயவை, கடைபிடிக்க வேண்டியவை, வேண்டாதவை என்று உழல்கின்ற மக்களின் மனதில் அறநெறி சிறக்க, விழுமங்கள் நுழைந்து நிலைத்து நின்று சிறக்க சித்தர் பாடல்கள் வழிவகை செய்கின்றன.

இன்றையச் சமுதாயச் சூழலில் மனிதர்கள் மனிதர்களாக இருக்கிறார்களா என்பதே கேள்விக் குறியாகிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் வாழ்வின் ஓட்டத்தில் பல்வேறு இடங்களில் மனிதப் பண்புகளை இழந்து கொண்டு தான் இருக்கிறோம்.

‘பண்பெனப் படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுகுதல்’ என்கிறது கலித்தொகை.

மெய், வாய், செவி, கை, கால், கண் முதலிய உறுப்புகளைக் கொண்டு முழுமையாகக் கடவுள் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். எக்குழந்தையும் பிறக்கும் பொழுதே தீயவனாக இருப்பதில்லை, வளர்ப்பிலும், சமுதாயச் சூழலிலுமே ஒருவன் மாறுகிறான். பிள்ளைமை நிலையிலிருந்து வளர்ந்த பிறகு நற்குணங்களின்றி இவ்வுறுப்புகளை மட்டுமே பெற்றிருத்தல் பொருத்தமாகாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

**‘உறுப்பொத்தல் மக்களொப்பு அன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு’**

என்பது குறள். மேலும்,

**‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்’**

என்று இவ்வுலகம் நல்ல பண்புகளை (விழுமங்களை) உடையவர்களின் ஒழுக்கத்தாலே இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. அவர்கள் இல்லையெனில் இவ்வுலக ஒழுக்கம் மண்ணில் புகுந்து புதைந்துவிடும் என்கிறார்.

மக்கள் வாழ்வோடு வாழ்வாக ஒன்றியிருக்க வேண்டியவையாக, மனித உடலில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் குருதியாக, உடல் இயக்கத்திற்கு வேராகும் உயிராக விளங்கும் விழுமங்களைப் புறந்தள்ளி வாழ்க்கைப் பாதையில் நடைபயில்வதாலேயே இன்றைய சமுதாயம் சீர்கெட்ட நிலையில் நிலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சீர்பெற்ற சீர்திருத்தப் பாதையில் சென்று நிலைக்க வேண்டுமாயின் புறம் தள்ளிய விழுமங்களை அகத்திலிருத்திப் புறத்தில் செயலாக்க வேண்டும். இச்செயலாக்கத்திற்கு ஆணிவேராக, மக்களின் மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்து செயலாக நிலைபெற்றுத் திகழச் சித்தர் பாடல்கள் வழிவகுக்கின்றன.

இம்மக்கட் பண்பு உடையவர்களால் மட்டுமே பிறருடைய குணங்களையும், குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்து தெளிய முடியும். இதனை,

‘குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிகைநாடி மிக்க கொளல்’

என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

- ♦ சித்தர்கள் பற்றிய பொதுவான, அடிப்படையானச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளும், வகையில் சித்தர் பற்றிய விளக்கமும், இவ்வாய்வில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ தனிமனித ஒழுக்கமே சமுதாய, உலக முன்னேற்றம் ஒழுக்கம். ஆகையால், தனிமனித நிலையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய அறநெறிகள் சித்தர் பாடல்களில் எளிய மொழிநடையிலும் காணப்படுகின்றன என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ சித்தர்கள் எடுத்துரைக்கும் வாழ்வியல் நெறிகளும், சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும், ஆன்மீக நெறிகளும் எக்காலத்தும், எம்மக்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதாய் அமைந்துள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ சித்தர்கள் கூறியுள்ள இறைக் கோட்பாட்டில், இறைவனின் திருவடியைச் சேர்ந்து வீடுபேறு அடைதல் என்னும் பேரின்பப் பெருநிலையானது, ‘தனிமனிதன் தத்தம் வாழ்வில் கடைபிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கநெறிகள் சரியாக அமைந்து, சமுதாயத்திற்கு அவன் ஆற்ற வேண்டிய நற்பணிகளும் செயல்படுத்தப்பட்டு, அகமும், புறமும் தூயநிலையை அடைந்தால், அன்புநெறிப்பட்டு உயிர்களை நேசிக்கும் அன்புள்ளம் கொண்டால் எவ்வித தடையுமின்றித் தானே கைகூடும் என்னும் சித்தர்களின் ஆன்மீக விழுமங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

எனவே ஆய்வு முடிவுகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

சித்தர்கள் பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலான எளிய மொழி வடிவில் வாழ்வியல் நெறிகளையும், கூறியுள்ளமை நிறுவப்பட்டுள்ளது.

- ♦ பிற அறநூல்களைப் போல் சித்தர் பாடல்களும் வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும், உள்ளடக்கியுள்ளமை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ♦ பிற அற இலக்கியங்கள் அறம் கூறுவதற்காகவே, அறநோக்கில் மட்டுமே பாடப்பட்டவை. ஆனால் சித்தர்கள் மக்கள் சமுதாயத்தோடு ஒட்டாமல் தனித்து வாழ்ந்தாலும், மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாய்த் தத்தமக்கே உரிய யோகம், ஞானம், பூசாவிதி போன்ற பாடல்களோடு அறக்கருத்துக்களையும் பாடியுள்ளமை நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ தனிமனித நிலையில் மனிதன் வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் தனிச் சுடரொளியாய்ச் சித்தர் பாடல்களில் மிளிர்வது புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ♦ காடுகளிலும், சுரங்கங்களிலும், மலைக்குகைகளிலும் தத்தம் வாழ்வியல் இருப்பிடமாகக் கொண்ட சித்தர்கள் நாட்டு நலனுக்காகவும், நாட்டு மக்களின் இன்ப வாழ்விற்காகவும், சமுதாயத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவலங்களைக் கண்டு சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்காகச் சாதி, சமய வேற்றுமைகளையும் கடிந்துரைக்க தவறவில்லை என்பதும் நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ அன்பாய், அறிவாய்த் திகழ்ந்து, எங்கும் நிறைந்து உள்ளத்திலும், உடலிலும் விளங்கி, அன்பாய்த் தூயஉள்ளத்தினராய்த் தன்னை நாடுவோருக்கு முக்தி அளிக்கும் இறைவனின் பெருமைகளையும், சித்தர்கள் எடுத்தியம்பியமை அவர்களின் பாடல்களின் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ♦ மக்களால் இன்றும் பின்பற்றப்படும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களைச்சாடி அறியாமை நிலையிலிருந்து அறிவு நிலைக்கு மக்களைக் கொண்டு செல்லத் துணிந்தமையும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சித்தர்கள் மருத்துவத்துறையிலும், அறிவியல் துறையிலும் வல்லுநர்களாய்த் திகழ்ந்தமையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றைய விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் அன்றே உற்றுநோக்கி செய்து பார்த்து, முடிவுகண்டமை எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

- ♦ சித்தர்கள் பெண்களைப் போற்றியவர்கள். ஆண் பெண் சமத்துவத்தைப் பாடியவர்கள், குடும்ப உறவுகளைப் பேணியவர்கள் என்ற கருத்துக்கள் அறியப்பட்டுள்ளன.
- ♦ இறைவன் ஒருவனே என்ற சித்தர்களின் இறைக்கொள்கை அறியப்பட்டுள்ளது.

வருங்கால ஆய்வாளர்களுக்கான ஆய்வுக் களங்கள்

- ♦ சித்தர் இலக்கியங்களில் காணலாகும் அறிவியல் செய்திகளைத் தொகுத்தால், பல புதிய தகவல்கள் வெளிவரும்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் உள்ள இலக்கியக் கொள்கைகளை ஆராயலாம்.
- ♦ இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் சித்தர் பாடல்களோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யலாம்.
- ♦ சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் மருத்துவச் செய்திகளையும், மூலிகைகளின் வகைகளையும், அவற்றின் பயன்களையும் ஆராய்ந்தால் தமிழகத்தின் பெருமை தரணி எங்கும் பரவும்.
- ♦ விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியுற்று, தொழில்நுட்பம் வளர்ந்துள்ள இக்காலத்தில் பல நோய்களுக்கு, மருத்துவம் இல்லை. சிலவற்றிற்குத் தற்காலிக நிவாரணம் மட்டுமே கிடைக்கும். இந்நிலையில் ஒவ்வொரு சித்தரின் மருத்துவ நூல்களை ஆய்வு செய்து, அவர்கள் கூறியுள்ள முறையில்தயாரித்து, பொதுநல நோக்கோடு, செயல்பட்டால் பல நோய்களுக்குத் தீர்வு கிடைப்பது உறுதியாகும்

- ♦ அறிவியல் செய்திகளையும், மருத்துவ முறைகளையும், சித்தர் நூல்களில் தேர்ந்தவர்களும், ஆங்கில மருத்துவர்களும், அறிவியல் வல்லுநர்களும் ஒன்றிணைந்து, மக்கள் நலன் கருதி, ஆய்வு செய்தால் உலகமே இந்தியாவைத் திரும்பிப் பார்க்கும் என்பது உறுதியானதாகும்.

பள்ளி கல்லூரி மாணவர்களுக்கான மொழிப் பாடங்களில் பல்வேறு சமயம் சார்ந்த பாடல்கள் இடம்பெறுவதோடு, சித்தர் பாடல்களையும் அரசு, பாடமாக, பாடப்பொருளாக வைத்தால், குறிப்பாக சித்தர்கள் உரைத்த விழுமியங்களை உள்ளடக்கியப் பாடல்கள் பாடப் பொருளாக வைக்கப்பட்டால், வளரும் தலைமுறையில், ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தெய்வமும் என்ற கொள்கையினராகவும், சாதி மத பேதமற்ற முற்போக்குவாதிகளாகவும் திகழ்வார்கள். இச்சமுதாயத்தில் சித்தர்களின் சிந்தனைகள் வேருன்றினால் எடுத்தக் காரியங்கள் யாவிலும் வெற்றி பெறும் உறுதி வாய்ந்த உள்ளத்தினராய்த் திகழ்வார்கள் என்று ஆய்வாளர் நம்புகிறார்.

வாழ்க சித்தர்கள்!

வளர்க அவர்தம் பெருமை!

சித்தம் தெளிவோம்!

சித்தரைப் போற்றுவோம்!